

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEIDI MCLAUGHLIN

SONSUZA
KADAR

berim

BEAUMONT SERİSİ

1. KİTAP

Planlarım arasında bir rock yıldızı olmak hiçbir zaman yoktu. Üniversitede Amerikan futbolu oynayacak, NFL'de profesyonel futbolcu olacak ve lise aşkımla evlenip sonsuza dek mutlu yaşayacaktım.

Gideceğimi söylediğim o gün, her ikimizin de kalbini kırmıştım.

Gençtim ve kendim için doğru kararı vermiştim, fakat bu **bizim** için yanlış bir karardı. Tüm hissettiklerimi müziğimle dile getirdim, fakat o kızı asla unutamadım.

Onun gülüşünü, onun kokusunu...

Şimdi, on yıl sonra geri dönüyorum.

Umarım bunca zaman sonra ona bunu anlatabilirim: Onun hâlâ **Sonsuza Kadar Benim** olmasını istediğimi.

“Sonsuza Kadar Benim, kalp kıran hataların, affetmenin gücünün ve aşka ikinci bir şansın umut dolu hikâyesi”

AESTAS BOOK BLOG

“Sıcacık bir aşk hikâyesi okumak isteyen herkese bu kitabı öneririm.

THE LITTLE BLACK BOOK BLOG

Çeviren: Şebnem Yaşar Kip

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://ramtey.org>

9 786055 016616

2 TL

www.yabanciayinlari.com
facebook.com/yabanciayinlari
twitter.com/yabanciayinlar
internet satış: ilknokta.com

Sonsuza Kadar Benim
Özgün Adı | *Forever My Girl*
Colleen Oakley

YABANCI

Yayın Koordinatörü | Tuğçe Nida Sevin
Düzeltili | Gizem Sert
Kapak Uygulama | Şükrü Karakoç
Grafik Uygulama | Özge Boz
Yayınevi Logosu | Ömer Aydoğdu

1. Baskı, Kasım 2015, İstanbul
ISBN: 978-605-5016-61-6

Türkçe Çeviri © Şebnem Yaşar Kip, 2015
© Yabancı Yayınları, 2015
© Heidi McLaughlin, 2012

Sertifika No: 11407
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.
Bu eser Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanci yayinlari.com - www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

HEIDI MCLAUGHLIN

SONSUZA KADAR *benim*

BEAUMONT SERİSİ

Çeviren

Şebnem Yaşar Kip

Madison & Kassidy için

1. BÖLÜM

LIAM

Hafif bir horlama sesi bana yalnız olmadığımı hatırlattı. Yanımda uzanan bir vücudun ağırlığı beni hemen harekete geçirdi. Bir günlük parfümün bayat kokusu, havaya ve çarşafıma sinmişti.

Perdeler açıldı ve kocaman pencerelerin arkasından ışıldayan güneş bana mükemmel bir manzara ve mahremiyet sunuyordu.

Yatağında döndüğümde, yanımda hatırlamadığım bir yüz gördüm. Bırakın yatağımı, otel odama bile nasıl geldiğine dair bir fikrim veya net bir anım yoktu.

Yatak bölümünü tahmin edebiliyordum, gerçi.

Sarışın kadın, adını öğrenmeye veya ona en sevdiği içkiyi sormaya zahmet etmediğini söyledi. Sohbetimizi sadece gözler, eller ve dudakların oluşturduğu kesindi. Kalbimin çarpmasına neden olan bir tek saç rengi vardı ve o renk sarı değildi.

Kızıl da değildi.

Göz rengi de aynı şekilde.

Asla mavi değildi.

Kahverengi veya yeşil olabilirdi ama asla mavi değildi.

Geceyi başlatan şey, bu özelliklerden ileri gelen bir olaylar zinciri veya bir uyuşturucu değildi. Uyuşturucu kullanmazdım, asla kullanmamıştım ama dün gece olduğu gibi, bir sebepten dolayı sınırı aşacak şekilde içtiğim günler olabiliyordu. Hatalarım ve yanlışlarımla başa çıkma yöntemim işte buydu. Sahnedeysen başarılı olabilirdim ama geceleri yalnızdım.

Ve yalnız ölmekten son derece korkan bir insandım.

Saate bakmak için telefonuma uzandım. Ancak saate bakacağıma albümdeki resimlerine baktım; parmağım onun yüzünde dolaşıyordu. Kasabaya döndüğümde onu görecektim ve ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Benden nefret ettiğini biliyordum.

Ben de kendimden nefret ediyordum.

Onun hayatını mahvetmişim. Gönderdiği sesli mesajda da aynen böyle diyordu. Geçen on yıl boyunca sakladığım tek mesajdı bu. Dibe vurduğum zamanlarda sesini duyabilmek için telefondan telefona aktardığım tek mesaj. Aramalarına cevap veremeyecek kadar çok meşgul olduğum ve onu tekrar aramak için zaman bulamadığım durumlarda bana söylediği her nefret sözcüğünü ezbere söyleyebilirdim.

Onu aramak ve bize neler yaptığını açıklamak için bir saniyemi bile ayırmamıştım. O benim en iyi arkadaşımdı ve beni artık istemediğini duymanın acısından kaçabilmek için onun parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermişim.

Benim de hayallerim vardı.

Ve hayallerimde o vardı, ama o benim hayallerimi yaşamaktan kesinlikle hoşlanmazdı. Ben onun Amerikan Rüyası'nı değil, kendi rüyamı yaşıyordum.

Verdiğim karar her şeyi mahvetmişti.

İsimsiz yatak arkadaşım yanımda uzanmış, kolumu okşuyordu. Aceleyle ondan uzaklaştım. Şu anda ayıktım ve onun herhangi bir şeyi olmaya hiç niyetim yoktu.

Kulağa bebek sesi gibi gelen baştan çıkarıcı bir ses tonuyla, "Liam," dedi. Kadınlar böyle konuştuklarında benim karıncalanıyordu. Seslerinin kulağa çok komik geldiğini fark etmiyorlar mıydı? Hiçbir erkek böyle bir şeye kıymet vermezdi. Bu hiç seksi değildi.

Çarşafı belime dolayarak ondan ve ellerinden uzaklaştım. Yatağın kenarına oturarak ayaklarımı aşağı sarkıttım. Yatağın hareket ettiğini hissedince sırtım gerildi. Kendimi kısmen de olsa kapatmak için çarşafı sertçe çekerek ayağa kalktım. Beni böyle görmesini umursamıyor olmam gerekirdi ama umursuyordum. Beni karanlıkta görmüştü ama ona veya kamerasına bir poz daha vermeyecektim.

"Meşgulüm." Sesim sert ve üzerinde epey alıştırma yaptığım bir monotonlukta. "Kapıcı Jorge eve gitmen için sana bir taksi aralayacak."

Gitmelerini söylerken onlarla yüz yüze gelmemek için kasıtlı bir şekilde yüzüm banyoya dönük uyurdum. Bu şekilde daha kolay oluyordu; duygusallık yoktu. Yüzlerine bakmak ve o umut ışıltısını görmek zorunda kalmıyordum, çünkü her biri beni evcilleştirecek ve kendimi ona adamamı sağlayacak kişi olmayı umuyordu.

Bu endüstriye girdiğimden beri kalıcı bir ilişkim olmamış ve tek gecelik ilişkiler de bu durumu değiştirmemişti. Bu kadınların benim için özel bir anlamı olmamıştı ve asla olmayacaktı. Değişebilirdim. Yerleşik bir hayata geçip, evlenebilirdim.

Bir veya iki çocuk sahibi olabilirdim.

Ama neden?

Bu, menajerim Sam'in çok hoşuna giderdi, özellikle de evleneceğim kişi kendisi olsaydı. O sadece ara sıra yattığım birisiydi. İlk gecemiz, yaptığım hatalı bir değerlendirmenin, turnede kendimi yalnız hissettiğim bir gecenin sonucuydu. Şimdi daha fazlasını istiyordu. Fakat ben istemiyordum.

Bana hamile olduğunu söylediğinde kendimi bir uçurumdan aşağı atmak istemiştim. Çocuk sahibi olmak istemiyordum, özellikle de ondan. Bir karım olmasını düşündüğüm zaman onun uzun boylu ve esmer olduğunu hayal ediyordum. Yıllarca amigoluk yaptığı ve günde beş mil koştuğu için sımsıkı vücudu olan biri geliyordu aklıma. Doktor henüz hamileliğini doğrulamamışken dadı bulmaktan söz eden, müzik piyasasının gözünü para ve güç hırsı bürümüş bir yöneticisi değildi hayalimdeki.

Bana evlenme teklif ettiğinde, korkumdan Avustralya'ya sörf öğrenmeye gittim.

Sam iki ay içinde düşük yaptı. O andan itibaren kendi kendime Sam'le olan ilişkiimi profesyonel bir düzeyde tutacağıma söz verdim ve tek gecelik ilişki rutinim işte o zaman başladı. Sam her şeye rağmen beni hâlâ seviyor ve fikrimi değiştirmemi bekliyordu.

Dün geceki bar kuşu kızgın soluk alış verişleri arasında giyinirken, "Biliyor musun," dedi. "Senin bir pislik olduğunu duymuştum ama inanmamıştım. Aramızda özel bir şey olduğunu sanıyordum."

Gülerek kafamı salladım. Bunları daha önce de duymuştum. Birlikte olduğum her kadın, benimleyken şimdide kadarki en muhteşem geceyi yaşadığından bahsediyor, aramızda özel bir şey olduğunu düşünüyordu.

"Seni buraya zekândan dolayı getirmemiştim zaten."

Banyoya giderek kapıyı kapattım ve kendimi garantiye almak için kapıyı kilitledim.

Kapının arkasında durup kafamı sert ahşaba vurdum. Her defasında kendi kendime buna bir son vereceğimi söylüyordum ve öyle de yapıyordum; ta ki bir şeyler, verdiğim bu sözü unutmak istememe sebep olana dek. Ellerim hayal kırıklığıyla yüzümde dolaştı.

Eve gitmek için hiç de can atmıyordum.

Eve dönme sebebim, banyo tezgâhından bana bakıyordu. Bir zamanlar en iyi arkadaşım olan adamın tam sayfa haberi. Gazeteyi elime aldım ve ezberlediğim kelimeleri tekrar okudum.

İki çocuk babası Mason Powell, kullandığı arabaya on sekiz yaşındaki bir sürücünün arkadan *çarpması sonucu trajik bir kazanın kurbanı oldu.*

Ölmüştü.

Gitmişti.

Ve ben orada değildim.

Ona hoşça kal demeden, orayı bir korkak gibi terk etmiştim.

Telefon numaramı değiştirmiştim, çünkü o beni aramaktan bir türlü vazgeçmiyordu. Kesin bir ayrılık olmak zorundaydı ve Mason da bir şekilde bunun bir parçasıydı. O ve Katelyn çok yakın arkadaşlardı ve Mason ona benim nerede olduğumu ve ne yaptığımı anlatırdı. Böylesi daha iyiydi.

Sadece bir seneliğine ortadan kaybolmayı amaçlamıştım. Kendi kendime on iki ay sonra oraya döneceğimi, her şeyi düzeltereğimi ve ona artık onun âşık olduğu insan olmadığımı göstereceğimi söylemiştim. Bunu görecektim, bana teşekkür edecek, hayatına devam edecek ve her sabah *Leave it to Beaver* dizisindekine benzeyen evlerinde

uyanıp onun ütülediği gıcır gıcır takımlarını ve katlanmış çoraplarını giyen, yüksek gelirli bir iş adamıyla evlenecekti.

Gazeteyi ellerimde sıkarak, kaçırdığım şeyleri düşündüm. Pişman değildim, olamazdım. Bunu kendim için, bildiğim tek yolla yapmıştım. Sadece her şeyi kaçırmış olmayı bu kadar önemseyeceğimi düşünmemiştim.

Mason'ın Katelyn'e evlenme teklif ettiği günü kaçırmıştım. On altıncı yaşımızdan beri yapmayı istediği bir şeydi bu.

Düğününü ve ikiz çocuklarının doğumunu kaçırmıştım. Mason bir baba ve bir kocaydı. Kendisine bağlı olan üç kişi vardı ve o ölmüştü. Çocuklarının büyüdüğünü ve bizim gençken birlikte yaptığımız şeyleri yaptıklarını asla göremeyecekti. Çocuklarımızın birlikte yapacaklarını söylediğimiz hiçbir şeyden haberi olmayacaktı. Bütün bunları kaçırmıştım, çünkü kendime ispatlamaya çalıştığım bir şey vardı. Onların hayallerinden ve birlikte planladığımız hayattan vazgeçmiştim.

Şimdi hatalarımın bedelini ödemek için eve gidiyordum.

2. BÖLÜM

JOSIE

Gazeteye baktıkça kelimeler bulanıklaşmaya başlamıştı.

Kâğıt, gözyaşlarımdan sıırıslıklam olmuştu. Ondan telefon gelene kadar gözyaşlarımla akmasına engel olamamıştım. Şu anda ellerimde, üzerinde onun adı olan bir sipariş listesi tutuyordum. Tabut spreynin rengi lisedeki renklerimizdi: kırmızı ve altın sarısı. Mezar taşı spreynin rengiyse onların düğünde kullandıkları, üniversitemizin renkleri idi: yeşil ve beyaz. Katelyn böyle olmasını istemişti.

Katelyn birkaç gün sonra kocasını toprağa verecekti ve tabutun üstüne konacak çiçeklerin çeşidine karar verecek kadar metanetliydi.

Ben mi? Ben sipariş formunu bile okuyamayacak durumdaydım.

Katelyn arayıp çiçekleri almamı söylediğinde aslında hayır demek istediğim halde evet demek çok zor geldi. Bunu yapmak istemiyordum. Mason'ın öldüğüne bile inanmak istemiyordum. Onu ilkokuldan beri tanıyor-

dum ve o artık bir ölüydü. Pazartesi günleri her zamanki siparişlerini almak üzere buraya gelmeyecekti. Katelyn, Mason'ın on yedi yaşındayken yapmaya başladığı evlilik teklifleriyle beraber her hafta gönderdiği gülleri artık alamayacaktı.

Onlar, lisede başlayan ilişkilerini sabırla devam ettiren şanslı insanlardı. Ben de bunu yapabildiğimi düşünüyordum ama üniversitedeki ilk sömestride hazırlıksız yakalanmıştım. Benimle hayatımın aşkı arasında bir duvar oluşmasına neden olan birkaç kelime ve bir kapı çarpmasıyla hayatım allak bullak olmuştu.

Titreyen bacaklarımla ağaya kalkıp gözyaşlarımı sil dim ve *Kapalı* tabelasını *Açık* tarafına çevirmek için kapıya yöneldim. Bugün dükkânı açmak istemiyordum ama açmak zorundaydım. Birkaç gün içinde bir düğün, bir mezuniyet ve Mason'ın cenaze töreni vardı ve hepsinin çiçeklerini ayarlaması gereken şanslı kişi bendim.

Katelyn'in siparişlerini de panoda kalan siparişlerin yanına iğneledim. Bu siparişi almamış olmayı diliyor olduğum halde, ona da diğer müşterilerim gibi davranmak zorundaydım.

İlk siparişime başlarken kendi kendime, *Derin nefes al*, dedim. Bugün hazırlanması gereken kırk tane buket ve yaka çiçeği vardı fakat tek yapmak istediğim şey, gülleri avuçlarımda ezip kapıdan dışarı fırlatmaktır.

Kapının çalması dikkatimi dağıttı. *Mutlu bir yüz maskesi takma zamanı*. Jenna, ellerinde kahve fincanlarıyla bana doğru geldi. Ellerimi üstümdeki yeşil önlüğe sildim ve onu tezgâhta karşıladım.

Sıcak sıvıyı yudumlamadan önce, "Teşekkür ederim," dedim. Kalbime giden yol kesinlikle karamelli latteden geçiyordu.

“Buna ihtiyacın olduğunu biliyordum. Kuyrukta beklerken, derin bir kahve arzusu duyduğunu hissettim.”

Jenna benim yarı-zamanlı çalışanım ve tam zamanlı arkadaşımı. Üç yıl önce, ona çok kötü davranan kocasından kaçmak için Beaumont’a taşınmış ve benle Katelyn’e hemen uyum sağlamıştı.

“Dayanabilecek misin?” diye sordu. Konuşmak istemediğim için yalnızca omuzlarımı silktim. Bugünü atlatmam gerekiyordu. Haber duyulmaya başladığında eski sınıf arkadaşlarımız akın etmeye başlayacaklardı ve kulağa ne kadar faydasız bir uğraş gibi gelse de, onlara iyi görünmek istiyordum. Terk edilmiş biri gibi görünmek istemiyordum çünkü çoğunun benim hakkımda hatırladıkları son şey buydu.

“Sadece...” gözlerimi ellerimle kapattım. “Mason’ın dâhil olmadığı bir tek hatıram bile yok. Pazartesi günü dükkânı açtığımda ve Mason, Katelyn için çiçek almaya gelmediğinde ne olacağını bilmiyorum. Bunu neredeyse on yıldır yapıyordu.”

“Çok üzgünüm, Josie. Keşke sizin için yapabileceğim bir şey olsaydı.”

“Katelyn’in yanında olman yeterli. Kendi duygularıyla başa çıkabilirim.”

Jenna tezgâhın yanına geldi ve önlüğünü giymeden önce bana sarıldı. Yardımından dolayı ona minnettardım, özellikle de bugün. Belki cenaze çiçeklerini Jenna’ya kakalayabilir ve diğer mutlu olaylara odaklanabilirdim.

Belki de odaklanamazdım.

Bay Powell kapıda durmuş, içeriyi süzüyordu. Kararsızlık içindeymiş gibi görünüyordu.

Kapıdan çıkarken Jenna’ya, “Hemen döneceğim,” dedim. Dışarıda soğuk bir rüzgâr vardı. Kesinlikle ortalama bir sonbahar sıcaklığı değildi.

Koluna dokunmak için elimi uzatarak, "Bay Powell," dedim. Bay Powell geçen yıl eşini kanserden kaybetmişti, şimdi ise oğlunu toprağa verecekti. Bunu hayal bile edemiyordum.

"Josephine." Sesi kısık ve titrekti. Gözleri yalnızca iki çukurdan ibaretti ve kan çanağına dönmüştü. "Sadece yürüyordum ve pencereden içeri baktığımda Katie'ye çiçek alması için Mason'ı buraya getirdiğim ilk günü hatırladım. Dansa gideceklerdi ve onları ben götürecektim." Sanki bunları uyduruyor mu, yoksa artık bu tür anıları hatırlamayı istemiyor mu olduğundan emin değilmişçesine kafasını salladı.

"Bu çok uzun zaman önceydi, Bay Powell. İçeri girmek ister misiniz, yoksa sizin için Katelyn'i arayayım mı? Belki sizi almaya gelebilir."

Yaşlı adam kafasını salladı. "Katie'yi rahatsız etmek istemiyorum. Kayınpederine dadılık etmekten başka bir sürü işi var." Aniden konuşmaya ara verdi, gözleri yaşardı. Herhangi bir şeyin onun ilgisini çekip çekmediğini görmek için etrafıma baktım. "Ben hâlâ onun kayınpederi miyim?"

Ellerimle ağzımı kapattım fakat ağlamama engel olmadım. "Tabii ki öylesiniz," diye fısıldadım. "O senin Katie'n; ona böyle seslenebilen tek kişi sensin, bunu biliyorsun. Katie seni kendi babası gibi seviyor."

Bay Powell bana baktı ve uzaklaşmadan önce kafasını salladı. Onu takip etmek, eve veya gitmeye karar verdiği herhangi bir yere vardığından emin olmak istedim, fakat onun uzaklaşmasını seyrederken kaldırımda donakaldım.

Mason, Beaumont'taki herkesi nasıl etkilediğini asla bilemeyecekti.

Dükkâna döndüğümde Jenna cenaze merasimi için gerekli olan gülleri bir araya topluyordu. Ondan bunu yapmasını istemek zorunda kalmayacağımı düşünerek rahatlama hissiyle dolu bir nefes aldım. Bunu istediğimi kendiliğinden anlamıştı. Jenna'nın arkasına geçerek kol-larımı onun beline doladım ve bu kadar iyi bir arkadaş olduğu için teşekkür ederek ona sarıldım.

Çoğu ya Katelyn, ya da merasim için verilen sipariş-ler üst üste geliyordu. Kuryeye bugün çok iş vermiştim ve çocuk içeri her girdiğinde ağzı kulaklarına varıyor-du. Nedenini bilemiyordum. Cenaze merasimi için çiçek alan insanların çoğu bahşış vermezdi, tabii bu Katelyn'in "kurallara uygun" kavramının tam olarak ifade ettiği kişi olan, kendini beğenmiş annesi Bayan Bishop değilse.

Jenna ve ben yan yana çalışıyorduk. Dikkatimi ona vermemeye çalışıyor, fakat her dakika dönüp ona bak-maktan kendimi alamıyordum. Aranjmanlar çok güzel oluyordu. Mason'ın bundan etkileneceğini düşünmek istiyordum.

"Nick'e ne zaman evet diyeceksin?"

Jenna'yı, kullandığım makası ona batırmakla tehdit ettim. Keskem üzere bir çöven çiçeğine uzanırken, "Ön-ceki gece yine sordu," dedim.

"Kaç oldu?"

Omuzlarımı silktim. "Kaç olduğunu unuttum."

Jenna makasını kenara bırakarak ellerini kalçalarına koydu. "Hâlâ neyi bekliyorsun? İyi bir işi var, seni sevi-yor ve Noah'yla ilgileniyor. Kendi çocuğu olmadığı hâlde bir çocuğa babalık yapmak isteyecek erkek bulamazsın."

Gülümsememi gizlemeye çalıştım ama Jenna koluma bir yumruk attı. "Yoksa evet mi dedin?"

Başımı salladığımda hoplayıp zıplamaya başladı. Eli-

mi kendine doğru çekti ve bir yüzüğüm olmadığını görünce kaşlarını çatı. "Ortalık yatışana kadar bekleyeceğiz. Şu an kutlama zamanı değil, anlıyorsun ya? İkimiz de arkadaşımızı kaybettik. Mutlu ve birbirimize âşık olmamıza rağmen bizim için Katelyn ve çocuklar, evleneceğimizi duyurmaktan daha önemliler."

Jenna kollarını sımsıkı belime sardı. "O seni mutlu edecek, Josie."

Jenna bir adım gerilediğinde, "Zaten ediyor," dedim. Kafasında dönen tilkileri görebiliyordum ve bu da Nick'e söylediğim şeyi pekiştiriyordu: Gizlice evlenmemiz gerekiyordu.

Jenna arkasını döndü ve çalışmaya başladı. "Sence Noah'yı evlat edinecek mi?"

Makasımı yere koydum. Boğazımı temizledim. "Ben... Ben bundan emin değilim."

"Neden? Noah'yı o büyüttü, hem de kaç yaşından beri, üç müydü?"

Dudağımı ısırdım ve onu onaylamak için sadece kafamı salladım. "Bu konuyu onunla daha önce hiç konuşmadık ve şu anda Noah'nın babası hakkında konuşmak istemiyorum."

Jenna bana baktı ve gülümsedi. "Pekâlâ," dedi ama bunu bana tekrar soracağını biliyordum.

Noah'nın babasını yıllardır düşünmemiştim. Hayır, bu doğru değildi. Onu düşünmeyeli saatler, belki de Mason öldüğünden beri geçen zamandan biraz daha uzun süre olmuştu. Onun Mason'dan haberi var mıydı, bu onun umurunda mıydı, biliyordum. Sadece onun bu ralarda görünmesini istemiyordum.

3. BÖLÜM

LIAM

Beni takip eden insanlardan kaçabilmek için motosiklete gece saatlerinde bindim. Gün boyu uyudum ve Beaumont'a yetmiş iki saat sonra vardım.

Evimdeydim.

Kulağa ne kadar da yabancı geliyordu. Hatırlayabildiğim bütün zamanlarda otelde yaşamıştım. Oteller zahmetsiz ve birinci sınıf güvenliğe sahip yerlerdi. İstemediğim sürece oradan ayrılmak zorunda değildim. Aışverişlerimi ve çamaşır işlerimi yapan biri vardı. Bir şey kırıldığında tamir edecek birileri vardı ve misafirlerim de seçilerek kabul ediliyordu.

Hava hatırladığımdan daha soğuktu. Hizmetlinin yanıma bu havaya uygun kıyafetler koymuş olmasını umdum. Sam yeni bir takım elbise alıp otelime gönderecekti. Bana destek olmak için buraya gelmek istedi fakat onu geri çevirdim. Ona ihtiyacım yoktu. İçeride veya dışarıda olması fark etmiyordu; Sam'i burada istemiyordum. Programımdakinden birkaç gün erken gelmiş olmam da

cabasıydı, çünkü *onu* görmek için zamana ihtiyacım vardı.

Onu yolun karşısından bile olsa görüp, daracık bir stüdyoda sayısız günlerimi harcamak ve ülkeyi boydan boya dolaşırken otobüste uykusuz geceler geçirmek için üniversiteyi ve onun hayallerini neden terk ettiğimi kendime hatırlatmam için fazladan zaman gerekiyordu. Onu ne kadar incitmiş olursam olayım, kendim için doğru bir karar verdiğime ikna olmam için kendime *onun* gözüyle bakmam gerekiyordu.

Toparlanıp toparlanmadığını merak ediyordum ama toparlanmış olmasını umuyordum. Kaç çocuğu vardı ve kocası ne iş yapıyordu? Sadece ona benden daha iyi davranıyor olduğunu umuyordum çünkü o bunu fazlasıyla hak ediyordu.

Motosikletimi Beaumont'un dışındaki Holiday Inn Oteli'nin önüne çektim. Otel müdürü gelip burada düzeni bozduğumu söylemeden önce motoru kapattım. Destek çubuğunu indirip kaskımı çıkardığımda bir gözlük ve bir beyzbol şapkası takarak, şapkanın siperliğini alnıma indirdim. Beaumont'a geldiğim haberinin hızla yayılacağını biliyordum ama birkaç günlüğüne de olsa bunun duyulmasını istemiyordum. Su geçirmez kılıfındaki gitarımı aldım ve çantamı motosikletin arkasından çıkardım.

Lobiye gitmek için oldukça uzun bir yoldan geçtim. Bu otel otobana uzak değildi ve gürültü çok yakından geliyordu. Burası son derece mütevazı bir oteldi ve beni burada aramak kimsenin aklına gelmezdi. Ondan benim için üç yıldızlı *Notel* Moteli'nden yer ayırtmasını istediğimde Sam'in öleceğini sandım. Ama işte buradaydım ve içinde tiz sesli bir televizyon, kahvaltılık çörekler ve

onların yanındaki makinede duran bayat kahve bulunan orta halli bir lobiye doğru yürüyordum.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” Ben henüz kapıdan girerken görevli konuşmaya başlamıştı. Sesi tıpkı kara-tahtaya sürtülen tırnak sesi gibi tiz ve iticiydi. Saçları arkadan sıkıca bağlandığı için gülümsemekten başka seçeneği yoktu. Dudakları Hollywood kırmızısına boyanmıştı. Ona bir peçete uzatmak ve Hollywood’daki gençlerin rujlu kadınlardan hoşlanmadığını çünkü rujun bir kanıt olduğunu söylemek istedim.

Fakat bunu yapmadım. Hatta selam vermedim veya gülümsemedim. Sadece odama gitmek ve yapabilirsem biraz uyumak istiyordum. “Kayıt yaptırmam gerekiyor,” dedim. Ehliyetimi uzattım ve bekledim. Kadın, adımı bilgisayara kaydederken parmaklarımı bankoya vurmaya başladım. Bana her baktığında ve gülümsediğinde bir adım geri adım atmak istiyordum. Birilerinin ona çok makyaj yaptığını ve saçlarını biraz daha sıkarsa kel olacağını söylemesi gerekiyordu.

“Bay Westbury sizin babanız mı? Üniversitede Siyaset Bilimi hocamdı da,” dedi, gözlerinde bir umut ışıltısıyla. Sorunun cevabı muhtemelen evet olmasına rağmen ben kafamı hayır anlamında salladım. Üniversiteyi bıraktığımdan beri benimle konuşmadığı için bundan emin olamazdım.

“Ah, bu çok kötü. Gerçekten müthiş bir profesördür.”

“Ne kadar şanslısınız,” dedim. Benim coşkusuzluğum karşısında kadının yüzü ifadesizleşti.

“Sizin için yapabileceğim bir şey olursa lütfen haber verin,” dedi tiz ve çocuksu ses tonuyla. Anahtarları bankonun üstüne koydu ve araba kayıt formunu doldurmasını rica etti. Markası ve modeliyle ilgili bilgileri vermek-

ten kaçınarak gerekli diğer bilgileri doldurdum. Her şeyi bilmeleri gerekmiyordu.

Anahtarları aldığım gibi asansöre yöneldim. İçeri girdiğimde anahtara baktım ve derin bir iç çektim. En üstte, altıncı kattaydım fakat benim için yeterince yüksek değildi. Bununla idare etmek zorundaydım, ayrıca çok kısa bir süreliğine burada kalacaktım. Sadece Mason'a hoşça kal demem ve kendi yaşantıma dönmeden önce onu görmem gerekiyordu.

Koridor pis kokuyordu. Adımı asansörden dışarı attığımda dikkatimi çeken ilk şey bu ve koridorlara serilen çirkin halı oldu. Bayat sigara kokusundan nefret ediyordum. Odama girer girmez çantamı yataklardan birinin üstüne attım. Sürgülü cam kapıya doğru gittim, koyu renk perdeleri açtım ve Beaumont'u seyretmeye başladım. Kapının mandalına hafifçe vurdum ve soğuk havada balkona çıktım.

Kırılan camın sesi sol tarafa bakmama neden oldu. O anda o tarafa bakmamış olmayı diledim çünkü Mason ve başka birkaç kişiyle birlikte maçlardan sonra tırmandığımız su kulesi o taraftaydı. Bir kasa birayı oraya çıkarır, kızları aşağıda bırakır ve kimin boş şişeleri kamyoneti-min kasasına isabet ettirebileceği konusunda yarışırık.

"Birileri bizim geleneğimizi sürdürüyor gibi görünüyor," dedim, yanımdaki hiç kimseye.

Katelyn, "Mase, aşağı gel, çok yalnızım," diye bağıyor.

Kızlarla aramızdaki kahkahalar, havada sürekli bir gürültü oluşturuyor.

"Seni seviyorum, bebeğim," diye bağıyor Mason, birleştirdiği avuçlarının arasından.

"Bu kızla evleneceğim ve ondan birkaç tane çocuk yapacağım." Gülmeye başlıyoruz ama ben bunun gerçekleşeceğini

biliyorum. Mason konusu açıldığında Katelyn'in etekleri zil çalıyor. Bu duyguyu iyi biliyorum. Aşağı bakıyorum ve kamyonetimin yanında duran sevgilimin silüetini görüyorum. Onun omuzlarına sarılı olduğu için, üstünde üniversitemizin logosu bulunan ceketimi kısıkanıyorum. Her zamanki gibi.

"Biliyorum, ahbap," diyorum Mason'ın sırtına hafifçe dokunarak.

Ben ağzımdaki bira yudumunu havaya püskürtürken Mason, "Çifte düğün," diye bağılıyor.

Jerad, "Dostum, sen bir erkeksin. Düğün gibi bok püsürden bahsetmemen gerekiyor," diyor, öksürerek birasını yutmaya çalışırken.

Mason omuzlarını silkiyor. "Birini sevdiğin zaman anlarsın."

Hiçbir şey aynı değildi ve her şey planlanan şekilde gitmiş olabilirdi. Mason'ın ölmesi beklenmedik bir durumdu. Bir şey olacaksa, bana olmalıydı. Planı berbat eden bendim.

Kapıyı kapatıp perdeleri çekerek odama girdim. İçerideki yatak sanki buraya davetli olmadığımı anlatır gibi benimle alay ediyordu.

Benim onu istemediğim kadar, o da beni istemiyordu.

Burada kalamazdım. Bu oda beni boğacaktı. Kimliğimi gizlemekten vazgeçtim, o yüzden ceketimle kaskımı aldım. Belki biraz gezmek, kafamı boşaltmama yardımcı olabilirdi ama belki de tam tersi olurdu. En son planlanmamış bir yolculuğa çıkmayı düşündüğümde hayatımı değiştirecek bir karar vermiştim.

Merdivenlerin üstünde asılı olan kırmızı çıkış tabelası asansörden daha davetkârdı. Omzumu kapıya çarptım ve daha genç yaşlardayken yaptığım gibi tırabzanların üstünden kayarak hızla merdivenlerden indim. Bunu çok uzun zamandır yapmamıştım.

Lobiye varmadan önce kaskımı taktım. İstediyim en son şey, danışma masasındaki kızın bana kim olduğumla ilgili sorular sormasıydı. Ne kadar şanslı biri olduğum göz önüne alınırsa, odama girip böcekler tarafından istila edilmiş nevresimin üstüne uzanabilir ve benden onu arzulamamı bekleyebilirdi.

Almayayım.

Ben aceleyle lobiden çıkarken, "Sizi uyandırmamızı ister misiniz?" diye sordu. Bu kız ciddi miydi? Telefonumu çıkardım ve saate baktım. Saat gece yarısını geçiyordu.

Kafamı salladım. "Böyle iyiyim," dedim ve kapıyı açtığım gibi motosikletime yöneldim.

Bir motorun gürültüsü gibi bir gürültü daha yoktu. Motorun titremesi beni rahatlatıyordu. Motosikleti vitese atmadan önce gaz pedalını çevirdim ve otoparktan ayrıldım. Kızın beni izlediğini hissedebiliyordum ve heyecandan dudaklarını yaladığına bahse girebilirdim.

Kafamda hiçbir yer belirlemeden arka yollara saptım. Trafiğin az olması benim için daha iyiydi. Sadece ben, yol ve saçma sapan bir günün daha başladığını haber vermek için beni çirkin kafasını göstermekle tehdit eden güneş.

Beaumont sınırına geldiğimde şoka girmiştım. Aslında, hayır, girmemiştım. Mason'ın öldüğünü öğrendiğimden beri durmadan bu kasabayı düşünmüştüm. Caddelelere bağlanan süslü ışıkların aydınlattığı dar yollarıyla kasaba sessizdi.

Hiçbir şey değişmemişti.

Yolumu kasabaya çevirdiğimde yavaşladım. Sola döndüm, sağa döndüm ve büyüdüğüm evin bulunduğu sokakta durdum. Çocukluğumun geçtiği evin önünde

durduğumda dışarıda ve içerideki ışıkların yandığını gördüm ve babamın uyanık olduğunu anladım.

Hiçbir şey değişmemişti.

Kırmızı kapısıyla iki katlı beyaz ev aynıydı. Araba yolu boştu, çimlerse kusursuz bir şekilde biçilmişti. Bana ait olan oda karanlıktı. O odayı ne yaptıklarını merak ettim. Resimlerim hâlâ koridorda asılı mıydı ya da onları sırtlarından vurduğum zaman hepsi kaldırılmış mıydı? Onlara karşı gelen oğulları kapıyı çalıp, akşam yemeğine katılmak isterse ne söylerlerdi?

Motosikletimi iki blok aşağı sürdüm ve Preston'ların evinin önünde durdum. *Onun* hâlâ burada yaşadığını düşünecek kadar aptal değildim fakat o ve Katelyn'in arkadaşlığı bozulmadığı sürece, ailesiyle yaşamayı özleyemeyeceğini biliyordum.

Sundurmanın ışığı yandı ve kapı açıldı. Kayınpederim olması gereken adam olan Bay Preston dışarı çıktı. Koyu renkli kaskımdan beni göremeyeceğini biliyordum ama kim olduğumu merak edebilirdi.

Bay Preston durup bana baktı; ben de ona. Babam gibi o da yaşlanmıştı. Çimenliğe indiğinde, bunun benim oradan gitmem için verilmiş bir işaret olduğunu anladım. Gaza bastım ve Bay Preston'ı bahçede düşünceleriyle bırakarak motosikletimi sokaktan aşağı doğru sürdüm.

4. BÖLÜM

JOSIE

Arabamı bahçedeki üç tekerlekli pembe bisikletle uyum içinde olan, Katelyn ve Mason'a ait mütevazı çiftlik evine doğru sürdüm. Arabadan çıkmaya içim el vermedi. Bu, kaçınılmaz olan bir durumu kabullenmek gibi bir şeydi. Hiçbir şeyin Mason'ı geri getirmeyeceğini veya olanları değiştirmeyeceğini biliyordum ama belki bu karşılaşmayı biraz daha uzatabilirdim.

"Joey teyze, ne yapıyorsun?" Birden ortaya çıkan ufaklığın sesiyle sıçradım. Peyton, arabanın yolcu koltuğu tarafında durarak bana bakıyordu. Atkuyruğu şeklinde toplanmış koyu renkli kıvrıkcık saçları kurdelelerle bağlanmış ve eksik dişli gülümsemesi günümü aydınlatmıştı.

"Hiç, tatlım, sadece düşünüyordum," dedim, arabadan çıkıp ona doğru giderken. Peyton, pazar günleri giydiği klasik futbol formasını giymiş ve kolunun altına da bir tane futbol topu sıkıştırmıştı. Her şeyiyle Mason'a benziyordu.

“Noah nerede?”

“Okulda.”

Yere bakarken suratı asılmıştı. Lastik ayakkabılı ayağı ileri geri sallanmaya başladı. “Annem, gelecek sene ye kadar okula gitmek zorunda olmadığımızı söyledi.” Sesi canlılığını yitirmişti. Ona ve kız kardeşine üzüldüğüm için akmaya hazırlanan gözyaşlarımla mücadele ediyordum. Babalarıyla yalnızca beş yıl geçirebilmişlerdi ve eğer şanslılarsa beraber geçirdikleri yıllardan sadece birini hatırlayabileceklerdi. Peyton’ın önünde eğildim ve yanaklarına süzülen gözyaşlarını sildim.

“Noah’ya okuldan sonra maça gitmeden buraya uğramasını söylerim, tamam mı?”

Peyton kafasıyla onayladıktan sonra onu kollarıma alarak, bir zamanlar içinde mutlu oldukları evine taşıdım.

Bu, malum gece telefon geldikten sonra Powell’ların evine ilk gelişimdi. Katelyn hastanede Mason’ın kurtulması için bir işaret beklerken kızlarla birlikte kalmak için buraya gelmiştim. Katelyn ve Mason’ın, kızlar üşüttüğünde geceleri onların başlarında beklerken gezindikleri yerleri, Mason’ın maçtan sonra bir kenara koymayı unuttuğu top filesine takılarak, elindeki bir tabak dolusu tavuk etini düşürdüğü yeri adımlayıp durdum. Katelyn ve ben çok gülmüştük. Ayağa kalktığında Mason’ın yüzü tavuk yağına bulanmıştı. Katelyn, bir bakışıyla Mason’ın onu kovalamak üzere olduğunu anlamıştı.

Peyton’ı yere koyup onu alnından öptüm. Annelerini yalnız bırakmaları için onu ve kız kardeşini nasıl rahatlatacağımı bile bilmiyordum.

“Kız kardeşin nerede?” diye sordum.

Peyton omuzlarını silktilti. “Sanırım annemle beraber.”

“Joey teyze, şimdi kim benimle futbol maçlarını izleyecek?” diye sorarken sesi çatladı.

Genellikle her şeye bir cevabım olurdu ama onun gözlerine baktığımda ne diyeceğimi bilemedim, çünkü bu sorunun bir cevabı yoktu. Onunla maç seyredecek kişi bir haftalığına ben veya Bay Powell olabilirdik fakat Mason olmayacaktı. Peyton Mason’ın futbol arkadaşıydı, Mason da kızının.

“Nick’in ve Noah’nın bundan hoşlanacağından eminim. Belki büyükbaban pazar günleri buraya gelebilir.”

Beni odanın ortasında, gerçek hayatın objektifinden çekilen ve geçmişte asılı kalan, insan hayatında bir kere gerçekleşen anılarla bırakıp giderken, “Bu aynı şey değil,” diye fısıldadı. Ve bazen bu yeterli olmuyordu. Bundan sonra oluşacak yeni hatıraların içinde Mason yoktu.

“Hey.” Arkamı dönünce Katelyn’i gördüm. Islak saçları arkadan topuz yapılmıştı ve Mason’ın gömleklerinden birini giyyordu. Gözyaşlarımı daha fazla tutamadım ve ona sarılmak için uzanırken hıçkırıklara boğuldum. Katelyn hıçkırıklarıyla içimi parçalarken göğsümde ağlamaya başladı.

“Çok üzgünüm,” dedim ona usulca. Kendini kontrol etmeye çalışırken elleri gömleğimi kavırıyordu. Katelyn benim dünyam alt üst olduğunda yanımda olmuştu ve bu beni öldürse bile, ben de onun yanında olacaktım.

Geri çekildiğinde, Peyton gibi Katelyn’in de gözyaşlarını sildim. Ona birkaç güzel ânının da olduğunu hatırlatmaya çalışarak, “Dün iyi görünüyordun,” dedim.

“Dün istediğim çiçeklerin rengi dışında bir karar vermek zorunda kalmadım. Bugünse bir tabut kaldırmak ve götürmek...” Elleriyle yüzünü kaplayarak derin bir nefes aldı. Elmas taşlı nişan yüzüğü, güneş ışığıyla parıldadı.

“Son kıyafetini seçmek zorundayım ve son kez ne giymek isteyeceğini bilmiyorum.”

Bu benim hayal edemeyeceğim bir şeydi. Ben olsam ne yapacağımı bilemezdim. Hayatımdaki birtakım durumlar değiştiğinde ölmek istemiştim, fakat Katelyn ve Mason buna izin vermemişlerdi. Onlar parçalarımı bir arada tuttular. Hayatımın aşkı ölmemişti, hayatında bana ihtiyacı olmadığına karar verip gitmişti. Onu gömmek veya çalıştığı ofisi boşaltmak zorunda kalmamıştım. Kapıyı kapattığında kalbimi de kendisiyle beraber alıp götürmüştü.

“Sanırım onun ne giymek isteyeceğini kızlara sormalısın. Sana yardımcı olmalarına izin ver çünkü bunu atlatmada onlara ihtiyacın olacak. Peyton’ın pazar günleri kiminle maç seyredeceği konusunda endişelendiğini biliyorum.”

“Biliyorum,” dedi, ağır ağır içini çekerek. “Elle, kendisini geceleri kimin yatağına bırakacağını bilmek istiyor çünkü kimsenin bunu babası kadar iyi yapamayacağını biliyor.”

Onu tekrar kollarıma aldım ve arkadaşımı kucakladım. Bu ikilemi çözmesi için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu, bunu sadece zaman çözebilirdi. Fakat zaman, acı veriyordu.

Katelyn önerimi dinledi ve babalarının son kıyafetini seçmeleri için ikizlerden yardım istedi. Kıyafetleri seçtiklerinde ellerinde birbiriyle uyumsuz parçalar vardı. Katelyn koyu renk bir pantolon gösterdi. Peyton, elinde antrenör tişörtü tutuyordu ve Elle de babası gömülürken giyeceği ayakkabıları gösteriyordu; biri krampon, diğeri tenis ayakkabısıydı. Hep birlikte gülmelerine neden olan bir kahkaha patlattım.

Bu harikaydı ve tam Mason'ın isteyeceği gibiydi.

Cenaze töreninin yapılacağı yere yaptığımız yolculuk sessizdi. Katelyn, nişanlandığında yaptığı gibi yüzükleriyle oynuyordu. Çıplak elime bakıyor ve Nick'in parmağıma ne zaman bir yüzük takacağını merak ediyordum. Kimseye duyurmaya gerek yoktu, insanlar bunu zaten bekliyorlardı. Nick ve ben altı yıldır beraberdik. Bir karar verme zamanı gelmişti. Nick gibi bir adam sonsuza kadar beklemezdi. Herkes onun, aldığı eğitimi kullana-bilen biri olduğu için kaçırılmaması gereken bir erkek olduğunu düşünüyordu ve haklılardı da. Kasabanın çocuk doktoruyla evlenmemek için aptal olmam gerekiyordu.

Bir tabut kaldırmak, göründüğünden daha zordu. Tabutun ağacını seçebiliyor, işlemlerini yaptırabiliyor ve rengini ayarlayabiliyordunuz. Bütün bunlar, Katelyn'in ölü insanların kokusunu taşıyan bir ofiste oturup karar vermek zorunda olduğu şeylerdi.

Katelyn, müzik ile programı ayarlamak ve tabutun yanında yürüyecek kişileri listelemek zorundaydı. Listeyi hazırlamasını izlerken, altıncı sırayı boş bıraktığını gördüm.

"Birini unutmuşsun," dedim.

Katelyn kafasını salladı. "Ne olur, ne olmaz," dedi. Ne demek istediğini açıklamak zorunda değildi, kimden bahsettiğini biliyordum, fakat onu düşünmek istemiyordum.

Katelyn'le işimiz bittikten sonra eve gittim. Noah okuldan gelmiş olmalıydı ve oğlumun beni asla terk etmeyeceğinden kesin olarak emin oluncaya kadar ona sarılmak istiyordum.

Eve girer girmez, "Noah?" diye seslendim. Televizyon açıktı. Onu kanepede uzanırken buldum. Mason

ile Nick'in liseden kalan eski ma videosunu izliyordu. O tanidik ismi duydum ve ellerimi oğlumun saçlarında gezdirerek Noah'ya baktım. "Nasıl gidiyor, dostum?"

Ellerimin arasına kıvrılarak, "Sadece video izliyorum," dedi.

Oturdum ve onu kucağıma aldım. Onun hâlâ benim küçük oğlum olması hoşuma gidiyordu.

"Çok komik görünüyorsun anne." Gülmeye başladı. Gülüşünü biraz daha duyabilmek için oğlumun saçını çektim ve kulağını imdikledim.

"Benim yaşıma gelene kadar bekle. O zaman da senin videolarını izleriz."

"Evde kimse var mı?"

Nick eve girdiğinde, "Buradayız," diye bağırdım. Ne izlediğimize baktı ve hızla arkama geçerek kollarını omuzlarıma sardı.

"Bunu neden izliyoruz?" diye fısıldadı kulağıma. Omzumu silktim ve Noah'ya doğru eğildim. Nick eski anıları hatırlatmaktan başka hiçbir işe yaramayan bu videoyu benim açmayacağımı iyi biliyordu.

Noah lisedeyken çok komik görüldüğümüzü söyleyerek bana ve Nick'e gülmeye devam ediyordu. Ben de her seferinde, elimde ona ait çıplak bebeklik fotoğraflarının olduğunu ve onları bütün kız arkadaşlarına göstereceğimi hatırlatıyordum.

Maçı Beaumont kazanınca televizyonu kapatmam gerekiyordu. İçimde bir panikle kumandayı aradım. Sonunda ne olacağını görmek istemiyordum.

"Anne, sen kimi öpüyorsun öyle?"

Ekрана baktım ve rüyalarımın ve gerçek hayatımdan bir türlü çıkmayan adamı gördüm. Kolunu bana sararak kameraya dönmüştü. Onun mavi gözlerini gördüğümde

dudağımı ısırdım. Mason öldüğünden beri onu daha çok düşünmeye başlamıştım ve mutlu olup olmadığını merak ediyordum. Ayağa kalktım ve onu daha fazla görmek için televizyonu kapattım.

“Hiç kimse, bebeğim,” diye cevap vererek odadan çıktım.

5. BÖLÜM

LIAM

Dün gece kasabaya gitmem bir hataydı. Preston'ların evinin önünde durmaksa tam bir yanılıydı. Bay Preston'ın siyahlar içindeki yabancı bir motosikletliye dikkatli bir şekilde bakması bir kenara, o saatte uyanık olup da dışarı çıkmaya üşenmemiş olmasına bile şaşırmıştım.

Bu otel odasının duvarları son hızla üstüme geliyor-du. Kasabanın daha dışında, en azından hareket edilebilecek bir alanın olduğu bir yerde kalmalıyım. Yürümeye ve düşünmeye ihtiyacım vardı. Onu gördüğümde ne yapacağımı düşünmem gerekiyordu. Onun iyi ve mutlu olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı. Hayatını yoluna koyduğunu ve onun için hiçbir şey değil, sadece anlık bir görüntüden ibaret olduğumu bilmem gerekiyordu.

Belki de insanlara bir zamanlar beni tanıdığını söyleyebilmek için albümlerimi bile alıyor olabilirdi. Onun markette, kapağında resimlerimin olduğu *People* ve *Rolling Stone* dergilerini elinde tutarak sırada beklediğini defalarca kez hayal etmiştim. Benim hakkımda yazılan

yazıları ve onun adını vermeden ondan bahsettiğimi gördüğünü, iPod'unda onun için söylediğim şarkılardan oluşan bir liste oluşturduğunu, onu sevmekten asla vazgeçmediğimi bildiğini düşünmek istiyordum.

Kafamı yumrukladım. *"Çok aptalsın, Liam. O seni umursamıyor. Onu terk ettin ve sesli mesajlarda onun ağladığını duymamak için telefon numaranı değiştirdin."*

Bu otelden çıkmak zorundaydım çünkü burada kalmak bana onu ve karşılıklı olarak bekâretimizi kaybettiğimiz geceyi hatırlatıyor ve bu beni çıldırtıyordu.

Kafamda kaskımla lobiye varmadan önce bugün çalışan gündüz görevlisine görünmekten kaçınarak hızla dışarı çıktım. Aslında gündüz çalışan kız, gece görevlisinden daha hoştu ama yine de çok hoş olduğu söylemezdi. Bu dünyada, güzel olmak için çok uğraşan bir kadından daha kötüsü yoktu.

Virajları olması gerekenden daha hızlı alarak, yavaş giden arabaları geçerek ve çocuklarla dolu bir okul servisini çıkardığım rüzgârla titreterek arka yollara yöneldim. Birkaç korna çaldı, pencereler aşağı indirildi, el işaretleri yapıldı. Aynamdan, bana orta parmağını gösteren insanlara bakmaya zahmet etmedim. Daha önce bunu kendini yolların sahibi zanneden denyolara defalarca yapmıştım.

Mason ile ben eskiden bu yolların hâkimiydik. Gençken çok aptaldık. Daima içerdik ve arabayı fazlasıyla hızlı kullanırdık; yolcu koltuğundan sarkma oyunundan bahsetmeye gerek bile görmüyorum. Tanrım, araba kullanırken sevgilimle öpüşürdük. Onu eve bırakmadan önce, onu daha çok hissedebilmek için bacaklarını açıp kucağıma oturmasını isterdim.

Sıcak yaz gecelerini kamyonetimin kasasında uzanıp yıldızları seyrederek geçirirdik. Onu sonsuza dek seve-

ceğimi söyledim. Sevdiğini ilk söyleyen kişi ben olurdum ve onu asla bırakmayacağıma dair sözler verirdim.

Birdenbire durdum ve motosikletimi park alanına çektim. Sakinleşmeye ihtiyacım vardı. Deli gibi motosiklet kullanmak hiçbir şeyi çözümüyordu. İstedğim en son şey, umursamaz davranışım yüzünden adımları gazetelerde görmektir. İmajımı korumak için şimdiye kadar çok uğraşmıştım. Daha fazla hata yapamazdım.

Etrafıma baktığımda lise sporlarına tahsis edilen Alleville Müzesi'nde olduğumu fark ettim. Motosikletten inip beş dolar giriş ücretini ödeyerek müzeye girdim. İçerisi bir tapınak gibiydi. Tavandan aşağıya sarkan resmin altında albümümün istatistiği yer alıyordu. Mason'la beraber çekindiğimiz bir fotoğrafımız da vardı. Teksas Üniversitesi'ni kazanarak rekor kırmıştık ama Mason, Katelyn'e yakın olmak istemiş ve onunla birlikte eyalet üniversitesine gitmeye karar vermişti. Mason aramızda en zeki olanımızdı.

Mason'ın, kenarlarında siyah çerçeve bulunan büyük bir resmi, müzenin en dikkat çeken yerine konulmuştu. Resmin yanındaki masanın üzerinde Mason'ın benimle ve başka insanlarla çekilmiş, lise yıllarına ait çok sayıda fotoğrafı vardı. Futbol formalarımızın içinde, dünyaya bir numara olduğumuzu anlatmak istercesine işaret parmaklarımızı havaya kaldırdığımız fotoğrafta hepimiz çok genç görünüyorduk. Dünyada hiçbir şeyi umursamıyor, sadece kazanmak istiyorduk. Şampiyonluklarımızdan birine ait eski bir futbol topu stantta duruyordu. Ona dokunmak ve domuz derisinden yapılmış yüzeyini parmaklarımda hissetmek istedim fakat kendimi tuttum. O günler geride kalmıştı. Büyük şehrin parlak ışıkları için eşyalarımı toplayıp Teksas'tan ayrıldığımda her şeyi arkamda bırakmıştım.

Tünelden çıkmadan önce Mason, "Kalabalığı duyuyor mu-

sun?" diyerek bana sesleniyor. Bu bizim lisedeki son maçımız ve sene boyunca bir kez bile yenilmedik. Turnuvanın anasını ağlattık. Mason hücum alanında eyalet rekoru kırmak üzere, ben ise pas rekorunu çoktan kırdım. Bu sabah ikimiz de Teksas Üniversitesi için birer niyet mektubu yazdık.

Ve şimdi dördüncü Eyalet Şampiyonu unvanı için oynamak üzereyiz.

"Evet dostum, duyuyorum. Çılgınca, değil mi?"

"Geçen yıldan daha fazla insan gelmiş olmalı."

Elbette öyle. Biz en iyisiyiz.

Koşarken inip kalkan beyaz, altın sarısı ve kırmızı renklerdeki amigo eteğiyle yanımdan geçen kız arkadaşımın poposuna vuruyorum. Dönüyor ve gözlerinde o malum bakışıyla bana doğru gelmeye başlıyor. Ne beklediğini biliyorum ve bunu ona vermek için sabırsızlanıyorum.

"Dudağını ısırdığın zaman ne kadar seksi olduğunu biliyor musun? Yine bana öyle bakıyorsun, Liam. Maçtan sonra bizim için bir planın var mı?" diye fısıldıyor kulağıma. Eli tişörtümün altına daldığında maçtan çok ona odaklanmaya başlıyorum. Teninin tenime değmesinden daha iyi bir his düşünemiyorum.

Mason, "Siz ikiniz, bitirin artık," diyor kafamın arkasına hafifçe vurarak. "Erkek arkadaşının maç sırasında sertleşmesine sebep olursan, bir savunma oyuncusu gelip onun penisini kırabilir, haberin olsun."

Hepimiz gülmeye başlıyoruz. Josie, onlara dersini vermeme söyleyerek bana hoşça kal öpücüğü veriyor. Bana asla iyi şanslar dilemez, sadece onlara dersini vermeme söyler.

Kaskımı takıp sahaya çıkıyorum. Amigoların ve öğrencilerin arasından geçiyoruz. Alanda anons edildiğimizde müzik sesi etrafımızda dalgalanıyor. Anne-babalar ve taraftarlar ayağa kalkarak yüksek sesle bağırlıyorlar.

Mason ve ben kenara gidip ısınmaya başlıyoruz. Daima birlikteyiz. Bir rutinimiz var ve şu anda bu rutini bozmak gibi bir niyetimiz yok.

Düdük çaldığında solumda Mason'la beraber ortaya geçiyorum. Bu maç onun için oynanacak. Hücumda eyalet rekorunu kırmasına sadece yüz yarda var ve bunun bu gece gerçekleşeceğine onu inandıracam. İlk oyunumuz onun için avantajlı başlıyor ve Mason otuz yarda daha kazanmak için rakibinin ayağından ilk topu alıyor.

Babası, üzerinde 100 yazan levhayı gösterene kadar bunu defalarca yapıyoruz ve o an geldiğinde Mason'ın kazanacağını anlıyorum. Topu Mason'a veriyorum ve benden aldığı topu babasına fırlatışını seyrediyorum. İkisi birbirlerine sarılırken taraftarlar çılgınca bağırmaya başlıyorlar. Mason Powell, 9502 ile eyalette tüm zamanların en büyük hücum rekorunu kırıyor.

O oyunu dün gibi hatırlıyor ve burada dururken sanki maç daha dün oynanmış gibi hissediyordum. Neredeyse stantta pişirilen sosisli sandviç ve patlamış mısırın kokusunu alabiliyordum. Tezahüratları duyabiliyor, tribünlerdeki ayak seslerinin titreşimlerini hissedebiliyordum.

Mason rekoru kırdığında Bay Powell'in takındığı yüz ifadesi hâlâ gözümde canlanıyordu. Babamın da bana o şekilde bakmasını isterdim.

Müzede gezinirken o zamanki bizi her yerde görebiliyordum. Futbolda dört eyalet şampiyonluğu, beyzbolda da iki şampiyonluk kazanmıştık. Nick Ashford, en iyi oyuncu ödülünü tutarken kendini beğenmiş gülüşüyle bana bakmıştı. Benim yerimde olmak istiyordu. Beaumont'a geldiğinden beri her yerde beni takip ediyordu. Tek isteği kız arkadaşımı elde etmek olduğu halde, ömürlük arkadaşımızmış gibi sürekli bizimle takılıyordu.

Mason dışında diğer sınıf arkadaşlarıma ne olduğunu bilmiyordum. Hiçbiriyle görüşmüyordum çünkü onlarla konuşacak bir şeyim yoktu. Ayrıca onlardan, üniversiteyi bırakarak nasıl bir hata yaptığımı dinlemek istemiyordum. Kendim için en iyi seçimi yapmak zorundaydım ve sevdiğim herkesi, özellikle de *onu* incittiğimi bildiğim halde, bu seçimi yapmıştım.

Bir grup çocuk içeri girdiğinde tuvalete gittim. Onlardan kim olduğumu bilmelerini beklemiyordum ama öğretmenleri beni tanıyabilirdi ve şu anda birilerine imza vermek veya birileriyle fotoğraf çekirmek istemiyordum. Kısa süreliğine de olsa kendim olmak istiyordum.

Tuvaletten çıktığımda lavaboda bir erkek çocuğu ellerini yıkıyordu. Aynadan ona baktım. Yüzüne su çarparak gözyaşlarını yıkamaya çalışırken bile ağlamaya devam ediyordu.

Çocuk ufak tefekti ve saçları kendi yaşlılarınınkinden biraz daha uzundu. Belki birileri tarafından korkutulduğu için burada saklanıyordu. Mason ve ben okuldayken kimsenin birilerini korkutmasına göz yummazdık. Bu konuda oldukça kararlıydık.

“İyi misin, dostum?” Verdiğim kararın aksine davranarak çocuğa soru sormuştum. Aslında iyi olup olmadığını bilmek istemiyordum çünkü kimseyle yüzleşmek istemiyordum fakat çocukların ağlamasına dayanamazdım.

Kafasını evet anlamında salladı ve yüzünü kapattı. “Yabancılarla konuşmama izin yok,” dedi.

Zeki çocuk.

“Haklısın. Sadece öğretmenine veya başka bir şeye ihtiyacın olup olmadığından emin olmak istedim.”

“Hayır, iyiyim.”

“Pekâlâ.” Aynadan çocuğa bakarak ellerimi yıkadım.

Çocuk her hareketimi izliyor, kolumdaki dövmelelere bakıyor, muhtemelen bir yabancı olduğum için onu kaçırp kaçırmayacağımı merak ediyordu.

“Hey bayım, sizi tanıyorum.”

Dikkatimi ona vermeden havlu kâğıtla ellerimi sil-dim. Onunla göz teması kurmadan, “Öyle mi?” dedim.

“Evet, siz videoda annemin öptüğü adamsınız.”

Şarkılarım için çekilen video kliplerini düşündüm ve bu kliplerde kimseyi öptüğümü hatırlamıyordum. “Bunu televizyonda mı gördün?”

“Hayır, üzerinizde bir futbol forması vardı.”

Donakaldım. Futbol forması giydiğim zamanlarda yalnızca bir kızı öpmüştüm. Çocuğa baktım. Onu baştan aşağı süzdüm. Koyu renk saçları, uzun çenesi ve keskin mavi gözleri vardı. Olamazdı.

Bu imkânsızdı.

Oyunu sürdürerek, “Ah, pekâlâ, annenin adı ne bakalım?” diye sordum.

“Josie Preston.”

“Öyle mi?” Sözcükler ağzımdan zar zor çıktı.

Çocuk, kafasını salladı ve düşürdüğü dişlerinin boşlu-ğunu göstererek gülümsedi. “Annemi çok öptünüz mü?”

Bu çocuğa nasıl cevap vermeliydim? Ona gerçeği söyleyemezdim, özellikle de neler olacağını bilemezken. “Evet, annen gerçekten çok güzeldi. Bahse varım ki hâlâ öyledir.”

Aynı fikirde olduğunu göstererek kafasını salladı. Bit-kin ve mekanik hareketlerini izlemeye katlanamadığım zamana dek ben de annemin en güzel kadın olduğunu düşünmüştüm.

“Gitmek zorundayım. Görüşmek üzere,” dedi. Ona cevap vermeye fırsat bulamadan kapıdan çıktı.

Tuvaletten ve müzeden elimden geldiğince hızlı bir

şekilde ayrıldım. Yanından geçerken çocuk benimle konuşmaya çalıştı ama onu görmezden geldim. Cevaplara ihtiyacım vardı ve buna hazır olsam da, olmasam da, bana bu cevapları o verecekti.

Anayola çıktığımda yavaşlamak zorunda kaldım. Birilerinin kim olduğumdan şüphelenmesini veya motosikletimin çekilmesi riskini şu anda göze alamazdım. Dükkânının karşısına park ettim ve bir dakika boyunca kapıyı izledim. Çiçekçi dükkânını birkaç yıldan beri biliyordum. Yıldönümlerimiz geldiğinde veya kasabayı özlediğimde sapık bir takipçi gibi *Google*'a onun adını yazıp ne yaptığını öğrendim ama okuduğum hiçbir yazıda bir çocuğu olduğu yazmıyordu.

Çiçekçinin kapanmasını bekleyerek hava kararana kadar oralarda gezindim. Bizi dinleyen birinin olmasını istemiyordum. Kızıl renkli, kısa saçları olan biriyle birlikte dükkândan çıktığında durdum. Birbirlerine sarılarak hoşça kal dediler. Bana baktı. Yüz hatları yumuşaktı ve siyahlar içindeki motosikletli yabancından korkmuş gibi görünmüyordu. Kim olduğumu bilmiyordu, sadece arkadaşça bakıyordu.

Onun tekrar içeri girişini izlerken bir planım yoktu. Tabelanın *Açık* yazan yüzünü *Kapalı* yüzüne çevirdi. Bunu yapacaksam dükkân kapanmadan, yani tam şu anda yapacaktım. Kafamda kaskımla kapıyı açtım. Kapının üstündeki ziller geldiğimi haber verdiler.

"Kapatıyoruz," dedi, dükkânın bir köşesinden. Onu göremiyordum fakat orada olduğunu hissedebiliyordum.

Kaskımı çıkardım ve eldivenlerimi çekerek tezgâhın üstüne koydum. Köşeyi dönmeden beni göremezdi.

"O kaç yaşında, Jojo?"

6. BÖLÜM

JOSIE

İç çekmemi engellemek için faydasız bir çabayla elimi ağzıma götürdüm. Elimde tuttuğum vazo yere düştü; içindeki su ayakkabılarıma, çoraplarıma ve pantolonuma döküldü. Daha iyi görebilmek için kırılan camların ve dağılan çiçeklerin kenarından ilerledim. Tezgâhta duran adama bakmadan önce gözlerimi kapattım.

Bu oydu.

Onun varlığını duyumsuyor, beni hiç terk etmemiş gibi tenimde gezindiğini hissedebiliyordum. Gözlerimi açtığımda bana bakıyordu. Kendime, güçlü olmam gerektiğini hatırlattım. Burada benim sözüm geçerdi.

“Burada ne işin var?” Zoraki konuşabilmişim. Sesim, saatlerdir avazım çıktığı kadar bağırıyormuşum gibi boğuk çıkıyordu; hiç de güçlü ve kararlı değildi. Aynanın karşısında bu an için binlerce kez çalışırken takındığım otoriter tavrımdan eser yoktu.

Bana doğru ilerledi. Geriye giderek ellerimi kaldırdım. Daha fazla yaklaşmasını istemiyordum. Üzgün gö-

rünüyordu. Ellerini cebine koymuş, yere bakıyordu. Ona bakmak istemiyordum ama bakmadan yapamıyordum. On yıl olmuştu ve bana bakışı aynı olsa da, çok değişmişti.

"Jojo."

"Bana öyle deme," deyiverdim.

"Neden? Bu senin adın."

Yanağımı içeriden ısırarak kafamı salladım. Neden burada olduğunu biliyordum ve bunun için Mason'dan nefret etmek istiyordum. Bana... bize bunu yaptığı için onu tekmelemek, ona bağırarak ve yumruk atmak istiyordum. Her şey şimdiye kadar yolunda gitmiş ama şu anda tepetaklak olmuştu.

Zorla gülümsedi ve geriye doğru adım atıp tezgâha yaslanarak kafasını salladı. Alt dudağını ısırdığında onunla göz temasını kestim. Boğazımı temizledim ve kırık camlardan uzaklaştım.

"Burada ne yapıyorsun, Liam?"

Omuzlarını silkti. "Bana söylemen gereken bir şey var mı?"

Başımın ağrısını bastırmak için elimi alnıma götürerek kafamı salladım. Şu anda bunlar olmuyordu, olamazdı. "Hayır, konuşacağımız hiçbir şey yok. O gece yurttaki odamda bana konuşacak bir şeyimiz olmadığını gösterdin."

Liam tezgâhtan uzaklaştı, bana doğru gelmeden önce birkaç bitkinin yanında durdu ve yapraklarını parmaklarının arasına alarak okşadı. Gidecek yerim yoktu. Koşabilirdim, belki çığlık atabilirdim ve yan taraftaki komşu esnafı çağırabilirdim ama bu neye yarardı? Liam'ı görmeleri, onların parlak çocuklarının kasabaya döndüğü anlamına gelirdi. Herkes çok mutlu olurdu.

Bana doğru yaklaşıarak keskin bir sesle, "Adı ne, Jo-sie?" diye sordu.

"Bu umurunda mı sanki?" diyerek sorusuna soruyla karşılık verdim. Bakışları hançer gibiydi.

Onun olağanüstü bir müzisyen olması umurumda de-ğildi. Beni terk etmişti. "Gitmen gerekiyor."

"Hayır," dedi kafasını sallayarak. Bir adım daha at-tığında geriledim. Bir çiçek rafını devirmeden daha faz-la geriye gidemezdim. Ellerini havaya kaldırdı. "Sadece konuşmak istiyorum. Etrafta seni sorup soruşturmamı isteyeceğini sanmam, yanılıyor muyum?"

Kafamı hayır anlamında salladım. Kasabadakileri sor-guya çeken bir Liam, istediğim en son şeydi. Noah'nın adının dedikodularda yer almasını, bazılarının şu anda bile yaptığı gibi insanların onu parmakla göstermesini istemiyordum.

"O kaç yaşında, Jojo?" Bir dersten çıkıp başka bir der-se giderken veya buluştuktan sonra beni eve bırakmadan önce beni sevdiğini söylediği zamanlarda kullandığı ses tonuyla konuşmuştu.

"Haziranda on yaşına girecek."

Gerileyerek bana baktı. Gözlerindeki acıyı görebili-yordum ama bunu umursamıyordum. Beni terk etmişti. Bir çocuğu tek başıma büyütmemeneden olmuştu.

"Adı ne?" Sesinde hüznün olduğu belliydi fakat bunun beni etkilemesine izin veremezdim. Güçlü olmam gere-kiyordu.

"Noah."

"Onu ne zaman görebilirim?"

Sorusuna güldüm ve bunu ondan uzaklaşmak için fırsat olarak kullandım. Olduğu yerde kaldı. Tezgâhın arkasına geçtim ve eşyalarımı toplamaya başladım. "Gö-remezsin. Buna gerek yok."

“Göremezsın de ne demek? Bir oğlum var. Benden sakladığın bir oğlum var ve sen kalkmış, bana onu göremeyeceğimi mi söylüyorsun?”

“Senden olduğunu nereden biliyorsun?” Ağzımdan çıkan kelimeler için pişmanlık duydum. Yüzünden büyük bir hüznün dalgası geçti fakat onu incittiğim için ufak çaplı bir haz duydum.

“Beni aldattığını mı söylüyorsun? Söylemek istediğin bu mu, Jojo?” Yanıma gelmeden önce, tepki verecek zaman bulamadım. Kalbimin daha hızlı atmasına neden olan kokusunu duydum. Ona hediye ettiğim Burberry parfümü yıllar içinde değiştirip değiştirmedığını merak ediyordum ama görünen o ki değiştirmemişti ve şu anda ona uzanıp tenine dokunma isteğiyle mücadele etmek zorunda kalmıştım.

“Seni seviyorum, Jojo,” diye fısıldıyor kulağıma. Akıcı ve arzulu hareket ediyor. Onun ilki olduğumu biliyorum, bundan asla şüphe etmedim. Kafamı onun boynuna gömüyorum; çok güzel, çekici ve seksi kokuyor. Bedenim bir şarkı söyler gibi ürperiyor ve bu şarkının melodisini yalnızca Liam biliyor.

Gözlerine bakıyorum; alnını alnıma dayıyor. Parmaklarım teninden aşağı inerken ağzı açılıyor.

“Mükemmelsin,” diyor ve beni ne kadar sevdiğini gösterircesine, kelimelerin arasında beni öpmeye başlıyor.

“Seni seviyorum, Liam.”

“Sonsuza dek benimsin.”

“Yüzün neden kızardı, Jojo?”

“Bana bu şekilde seslenmeyi bırak lütfen,” diyebilirdim yalvarırcasına. Bana doğru yürüdü ve tezgâhın diğer tarafına yaslandı.

“Üzgünüm,” dedi. Alt dudağıyla oynamaya başladı. Eline vurmak ve bu hareketi bırakmasını söylemek istedim. “Beni aldattın mı?”

Ona cevap veremedim. Cevap vermek istemiyordum. Bunun onu ilgilendirmeyeceğini söylemiştim, ama Liam beni tanıyordu. Bunu yapmayacağını biliyordu. Sadece doğruluğundan emin olmayı bekliyordu.

Ellerimi iki yana açarak, "Buraya gelip benden cevap vermemi isteyemezsin, Liam. Rock yıldızı rolü oynamak istedin ve gittin. Sen ünlü Liam Page'sin. Burayı terk ettin," dedim ve parmağımı kendimi gösterdim. "Beni terk ettin. Burada sana yer yok."

Gülüyordu. "Hiç de misafirperver değilsin. Her zaman evine geri dönebileceğini söyleyen şu atasözüne ne oldu?"

"İnsanlar, kimseyi aramadan veya kimseye bir mektup yollamadan on yıl boyunca ortadan kaybolmazlar. İnsanlar, yurt odana gelip sevdiklerini söylediği kişilerden ayrılmaz ve telefonlarına cevap vermezlik yapmazlar." Yüzümü ellerimin arkasına sakladım. Bunun olmasını istemiyordum. Onu görmeden yirmi yıl daha geçirebilirdim. Gözyaşlarımı tutmak için kendimle mücadele ediyordum. Bir ömrü bitiren bu adam için yeterince gözyaşı dökmüştüm.

"İnsanlar değişirler," dedi.

"Seninle olmak istemiyorum."

"Şimdi mi?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Hayır, hiçbir zaman. Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok, Liam. O gece söyleyeceğini söyledin ve benim söyleyeceklerimi beklemedin; telefonlarıma bile cevap vermedin. Senin bahanelerini dinlemek istemiyorum ve sana hiçbir şey borçlu değilim."

Arkamı döndüm, böylece ona bakmak zorunda kalmayacaktım. Güçlü olmak ve dik durmak zorundaydım. Noah'yı doğurmadan önce doktorun öğrettiği nefes alma tekniklerini kullanmalıydım.

“Bir oğlum olduğunu bile bile arkamı dönüp gitmemi mi bekliyorsun?”

Güldüm. “Evet. Kapıdan çıkmanı, güzel motosikletine binmeni, ünlü kız arkadaşına dönmeni ve geldiğin yere gitmeni bekliyorum. Burada sana göre bir şey yok ve oğlumu incitmeni istemiyorum. Onun seni tanımasını istemiyorum. Bu yüzden git ve hayatımızdan bir on yıl daha uzak dur.” Gözlerimden akan yaşları sildim. Üzerimde bıraktığı etkiyi ona göstermeyecektim.

“Bir kız arkadaşım yok.”

“Tanrım, Liam, bütün söylediklerimden sadece kız arkadaş kısmı mı aklında kaldı?” Kafamı salladım. Arkamı döndüğümde yere bakıyordu.

“Biz olanları atlattık ve sen bizim hayatımızın bir parçası değilsin. Noah’nın sana ihtiyacı yok. Seni tanımıyor bile. O yüzden lütfen git ve bir daha gelme.”

Liam kafasını salladı. Uzaklaşırken gözlerime bakmadı. Yürürken onu seyrettim; her kıvrımını bildiğim bedeni, kaskının durduğu tezgâha doğru ilerliyordu.

“Görüşürüz, Josephine.”

Hayatımda yalnızca bir kez bana Josephine demişti, o da ilişkimizi bitirdiği geceydi. Kapıyı kapayıp motosikletine bindiğinde kendimi bıraktım. Yere düştüm ve giysilerimi çekiştirerek ağladım. Onu kaybettiğim on yıla ve onun, Noah dâhil her şeyi kaybetmesine ağladım.

7. BÖLÜM

LIAM

“Alo,” diyerek telefona hırladım. Birilerinin beni güneş o çirkin yüzünü göstermeye karar vermeden önce uyardırmasına çok sinirlenmiştim. Saate baktığımda kırmızı rakamlar saatin beşi biraz geçtiğini gösteriyordu. İzinliydim ve henüz tam anlamıyla uyuyamamıştım.

“Kötü bir gece mi geçirdin, kovboy? Bunun tek gecelik bir seyahat olduğunu düşünmüştüm? Hesaplarıma göre üç gün önce gittin. Görünen o ki, orada birkaç gün daha kalmaya karar vermişsin. Neler oluyor?”

“Yüce Tanrım, Sam, saat daha beş. Beni ne halt etmeye aradın?”

Sam, “Şey,” dedi ve sustu. Tırnaklarına bakıp muhtemelen manikür zamanının geldiğini düşündüğünü biliyordum. Umurumda değildi, sadece uyumak ve dün olanları unutmak istiyordum. “Eve ne zaman dönüyorsun?”

“Yakında.” Sam’in oyununu oynamak için çok yorgundum. Onu uzun zaman önce kovmuş olmam gerekir-

di, ama bunu yapmamıştım ve şu anda köşeye sıkışmış durumdaydım.

“Liam,” dedi yumuşak bir sesle. Arkasından ne geleceğini biliyordum. Bugün onun saçmalıklarıyla uğraşacak halde değildim.

“Şimdi değil, Sam.”

“Seni özledim. Birbirimizi görmeyeli neredeyse bir hafta oldu. Oraya gelip seninle olmama izin ver. Bana ihtiyacın var.”

“Hayır.”

Telefonu yüzüne kapattım. Onunla uğraşamazdım, ayrıca buraya gelmesini ve aramızda gerçekte olduğundan fazla bir şey varmış gibi görünmesini istemiyordum. Onunla yatarak hayatımdaki en büyük hatayı yapmıştım. Hayır, bu doğru değildi. En büyük hatam, o gece Josie’yi yurt odasında terk etmek ve onu yanımda götürmemekti. Eğer bunu yapmış olsaydım, şu anda evli ve çocuklu olurduk. Belki şu anda ikinci bir bebeğimiz daha olmuş olurdu.

Kahretsin, belki de boşanmış olurduk ve hiçbir şey şu an olduğundan farklı olmazdı. Benden hâlâ nefret ediyor olurdu.

Yataktan yavaşça çıktım ve duş almak için banyoya gittim. Dün gece Josie’yle karşılaşmamızdan sonra buraya gelip motosikletimi bırakmış ve en yakın bara gitmiştim. Los Angeles’ta olmamak, her zaman yaptığımı yapmama engel olmuştu. Birini arayıp beni almasını söyleyemezdim ve dün gece Los Angeles’a dönmüş olsam kendimi çok kötü hissedeceğimi biliyordum.

Sıcak suyun kafamdan aşağı akmasına izin vererek duş başlığının altında durdum. Sanırım yaşamaktan en fazla korktuğum gün bugüdü. İçten içe bugünün asla

gelmemesini, günlerimin tıpkı şarkılarım gibi aynı şekilde tekrar edip durmasını diliyordum.

Su soğuyunca duştan çıktım ve kurulanmak için hiçbir şey yapmadan kendimi yatağa attım. Beni uyandırdığı için Sam'i boğabilirdim. Bunu kasıtlı olarak yaptığını biliyordum çünkü arka planda sürekli kız arkadaş sıfatını kazanmaya çalıştığını unutmamı istemiyordu.

Kırmızı halılar üstünde bana eşlik etmekten hoşlanıyordu. Basının bizim bir çift olduğumuzu düşünmesi onu heyecanlandırıyordu. Sam tam paket istiyordu; para, şöhret, her dergide yüzünün görünmesi... Ve benim o yöne giden bir bilet olduğumu düşünüyordu. Ona kaç kez söylediysem de, bunu umursamıyordu.

Onu istemiyordum.

Odamın telefonu çalınca ikinci kez uyandım. Danışma, takım elbisemin getirildiğini ve kiraladığım arabanın dışarıda beni beklediğini haber verdi. Dostumun cenazesinde bir Ducati'yle görünmenin pek uygun olmayacağını düşünmüştüm.

İnce çizgili siyah takım elbisemi giydim. Sam siyah, beyaz ve mavi renklerde üç tane gömlek sipariş etmişti. Siyah kravatla giymek için beyaz gömleği seçtim. Basit ve düzgün.

Aynada kendime son kez baktıktan sonra güneş gözlüğümü cebime koydum. Dünyada Liam Page olarak tanınıyor olabilirdim, ama bugün Liam Westbury'dim ve arkadaşımın ölümü için yas tutacaktım.

Kiliseye gidişim çok hızlı oldu. Otoparkta bir sonraki adımı düşünerek bir süre boyunca arabanın içinde oturdum. Dikkatleri Katelyn'den başka yere çekmek istemiyordum, bu yüzden merasim başlamadan hemen önce içeri girecektim. Böylece saklanabilecektim. Yarın kasa-

bayı terk etmeden önce mezarlıkta ona baş sağlığı dilek-lerimi iletebilirdim.

Son gelenler içeri girdiğinde yolumu kapıya çevirdim. İçeride, zar zor duyulan, lisede dinlediğimiz bir şarkı-nın enstrümantal versiyonu çalıyordu. Neredeyse bunu Mason'ın planladığını düşünecektim.

Ağır kapıyı açtım ve kapı sessizce kapanana dek ora-da bekledim. Konuk defterine baktım ve sonradan konu-şamasak bile Katelyn'in burada olduğumu bilmesi için imza attım.

"Geleceğini düşünmemiştim."

Arkamı döndüğümde Katelyn'i gördüm. Diz boyu siyah bir elbise giymiş ve siyah bir şapka takmıştı. On sekiz yaşından bir gün bile fazla göstermiyordu.

"Buna hiçbir mazeret bulamazdım, Katelyn. Cenaze-ye saygımı göstermek için geldim."

"Umurumda değil—"

"Gideceğim. Gününü berbat etmek için gelmedim. Kaybın için çok üzgünüm." Kürsüde duran kalemi elime aldım ve Katelyn'e başımı salladım. Eliyle kolumu tuta-rak ondan kaçmamı engelledi. Bana bağışlamak istiyordu ve ben bunu hak ediyordum. O ve Josie'nin bana yapmak istedikleri her şeyi hak ediyordum.

"Tabutun yanında yürüyecek kişilerden biri eksik," dedi derin bir nefes alarak. "Merasimden beş dakika önce değil, biraz daha erken gelmeni umuyordum, ama boş ver. Seni yargılamayacağım, Liam. Fakat Mason'ı son yolculuğuna bizzat uğurlamanı ve yeni yerinde güvenli-ğe kavuşana dek yanında kalmanı isteyeceğim."

Gözlerime yaşlar doldu. Kendi kendime ağlamamam gerektiğini söyledim ama bunu başaramadım.

"Onur duyarım." Kontrolümü kaybetmeden bu söz-

leri söyleyebildim. Katelyn kafasını salladı ve onu takip etmemi söyledi. Liseden birkaç kişiyi tanıyordum fakat dikkatimi çeken kişi Nick'ti. Burada olması şaşırtıcıydı. Mason lisedeyken onunla yakın arkadaş değildi. Tahminime göre hayat, on yılda çok şeyi değiştirmişti.

Katelyn soldaki kişilere bir sıra kaymalarını söyledi. "Mason, solunda durmak isterdi." Elini yüzüme koydu ve yanağımdan öpmek için uzandı. Mason iyi bir kadınla evlenmişti.

İşaret geldiğinde Mason'ı tekerlekli cenaze taşıyıcısından aldık ve kaldırdık. Holün kapıları açıldığında herkes o tarafa döndü. Mırıltıları duyuyordum ve bana yöneltilen parmaklar, kalabalık bir lokantada akşam yemeği yiyormuşum ve yemeğim bittiğinde hepsi benden imza isteyecekmiş hissi verdi.

Mason ortadaydı ve çiçekleri tabutunun üzerine serpiştirilmişti. Diğer taşıyıcılar da yerlerini aldılar. Josie'nin yanında oturan ve onun elini avuçlarının arasına alan Nick'e baktım. Kızılmaktan başka bir şey yapamıyordum ve Josie bana bakmıyordu. Fakat Noah bana el salladı, ben de bunun üzerine Nick'in yüzünün kötü bir yeşile dönmesine neden olacak şekilde Noah'ya el salladım.

Aşağı baktığımda küçük bir kız çocuğunun elimi tutmaya çalıştığını, ceketimin ucundan çekiştirdiğini ve kendisiyle birlikte oturmam için beni götürmeye çalıştığını gördüm. Bu Mason ve Katelyn'in ikizlerinden biri olsa gerek. İkizlerden diğeri kalktı ve öbür elimi tutarak diğer yanıma oturdu. Katelyn bana baktı ve gülümsedi. Bunu onun yapıp yapmadığını bilmiyordum ama ona sonsuza dek minnettar olacaktım.

Bu, katıldığım ilk cenaze töreniydi ve umarım sonuncusu olurdu. Bunu tekrar yaşamak istemezdim. Papaz

Mason'ın hayatıyla ilgili konuşurken onu ne kadar özlediğimi fark ettim. Noah'ya baktığımda beni izlediğini gördüm ve kim olduğumu bilip bilmediğini merak ettim. Josie ona benimle ilgili bir şey anlatmış mıydı? Nick kızmış gibi görünüyor ve bu hali beni güldürüyordu. Lise-
deyken ondan hoşlanmıyordum; şu anda benim kadını-
nın elini tutması da hoşuma gitmiyordu ama bu benim sorunumdu ve bununla kendi kendime başa çıkmam gerekiyordu.

Ben burada yokken onun benim kadınının hayatına girmesini ironik buluyordum. Bir başkası olsaydı, bunu umursamazdım fakat bu kişinin Ashford olması beni çıldırtmıştı.

“Mason'la ilgili bir şeyler söylemek isteyen var mı?”

Kızların ellerini bıraktım ve ceketimi düzelterek ayağa kalktım. Platforma çıkarken insanlar aralarında fısıldanmaya başladılar, ama bu umurumda değildi. Bunu yapacaksam doğru düzgün yapmalıydım.

Boğazımı temizlemeden ve mikrofona konuşmadan önce Josie'ye göz kırptım.

“On yıl önce hayatımı değiştirecek bir karar aldım. Bu süreçte gerçekten değer verdiğim tek ailemi kaybettim: Mason, Katelyn ve Josie. Bencildim, kafam karıştı ve Beaumont'un altın çocuğu olmaktan kurtulmak istiyordum. Aklımdan asla geçmeyen şey ise, anaokulundan beri en iyi arkadaşım olan Mason'ı kaybetmekti. Mason benim suç ortağım ve futbol sahasındaki kurtarıcımdı. Bütün hayatımı ve bugün olduğum kişiyi şekillendiren oydu. Onun bu dünyadan gittiğini öğrendiğimde, bir parçam öldü. Uzun zaman sonra ilk kez ağladım. Onunla geçirebileceğim kayıp zamanlarımın her biri için göz yaşları döktüm. Onun Katelyn'le olan nişanını, düğününü

ve bunu hak etmediğim halde güzel yüreklerini bana açan güzel kızlarının doğumunu kaçırdım. Onu yüzüstü bıraktım ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim.

"Mason, canım dostum; ailene sahip çıkmak ve hiçbir şeye muhtaç olmadıklarından emin olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Platformdan iner inmez Katelyn kollarını boynuma doladı ve ikizler birer elimi yakaladılar.

"Benim adım Peyton. Pazar günü benimle maç seyreder misin?"

Üzerinde Beaumont Lisesi futbol takımının forması olan ve her şeyiyle Mason'a benzeyen küçük kıza dikkatlice baktım.

"Merhaba Peyton, benim adım Liam. Seninle maç seyretmeyi çok isterim."

8. BÖLÜM

JOSIE

Nick beni kiliseden çıkarıp otoparka götürdü. Koridorda Liam'ın yüzünü görünce sinirlendiğini biliyordum, ancak ben de Liam'ın buraya geleceğini bilmiyordum. Nick kilisenin arkasına benimle beraber yürüdü ve sırtımı duvara yaslamak için beni sarstı.

"Ne kadar zamandır, Josephine?" Tanrım! İnsanların benim tam adımı kullanmalarından nefret ediyordum. Artık bir yetişkin olmama rağmen, sanki başım beladaymış gibi hissediyordum.

"Dün gece geldi."

"Ve bana söylemek istemedin, öyle mi?" Nick'le aramızın bundan daha iyi ve sağlam bir ilişkimiz olduğunu düşünüyordum.

"Nick, senden hiçbir şey saklamıyorum. Dün gece geldi, tartıştık ve gitti. Bugün buraya gelip gelmeyeceğini bilmiyordum ve açıkçası şu anda daha çok Katelyn'e yoğunlaşmış durumdayım. Bugünün anlamı Liam değil, Katelyn ile kızlar."

“Naoh’yı nereden biliyor?”

Derin bir nefes aldım. Dürüstçe, “Bilmiyorum,” diye cevap verdim. Bazı şüphelerim vardı ama bunu Liam’a sormayacaktım; Noah’yı bu işin içine sokmaya ise kesinlikle niyetim yoktu.

Nick sarı saçlarını çekiştirerek volta atmaya başladı. Kendi kendine konuşuyordu. Hayali biriyle kavga ediyor gibiydi.

“Liam’a onunla görüşmek istediğimi söyle.”

Meraklı bir şekilde, “Neden?” diye sordum. Nick önümde durdu ve beni duvara yapııştırarak kollarımı tuttu. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Bu onun hoşlanmadığım bir yanıydı.

“Çünkü avukatıma evlat edinme belgelerini getirmesini söyleyeceğim ve böylece Liam da babalık haklarından feragat edebilecek.”

Kulaklarıma inanamadım. Noah’yı evlat edinmek istediğini biliyordum ama bu kadarını daha önce hiç konuşmamıştık. Bunu yapmasını istediğimden bile emin değildim. Noah benim çocuğumdu, Nick’in soyadına ihtiyacı yoktu. Biz evlensek bile onların aralarındaki ilişki aynı kalacaktı.

“Imm...”

“Hey gençler, Noah sizi arıyor.” Birkaç adım ileride duran Jenna’yı gördüm. Nick kollarımı bırakarak benden uzaklaştı. Kan dolaşımım normale dönerken yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Her şeyin yolunda olduğunu ima etmek için Jenna’ya gülümsedim.

“Teşekkürler, Jenna.” Jenna gülümsedi ve meseleyi kendi aramızda halledebilmemiz için yanımdan uzaklaştı.

“Nick, Liam’ın burada olması bir şey ifade etmiyor.”

Onu kollarımın arasına aldım. Sonunda pes ederek dudaklarımı öptü.

“Üzgünüm, bebeğim. Bana ne olduğunu bilmiyorum. Onu burada ve Noah’ya el sallarken görünce... kanım kaynamaya başladı. Bu çocuk onun eseri olabilir, fakat bu benim ailem. Ne kadar erken giderse o kadar iyi olur.”

“Sana katılıyorum ama ona kalması için bir sebep yaratma, olur mu?” Nick kafasını olur anlamında salladı ve bir araya toplanan insanların yanına gitmemiz için bana yol gösterdi. Noah’yı bulduk ve cenaze arabasını takip etmek için arabamıza doğru yöneldik. Tabutu taşıyacak kişiler sıraya dizilmişlerdi ve babamın deyiimiyle, tabuta bekçilik ediyorlardı.

Cenaze merasimi alayı kasabadan ve Mason için bir tapınağa çevrilen lisenin yanından geçti. Bu haftanın oyunu ertelenmişti. Futbol takımı, Beaumont Lisesi tarihinde ilk kez sahaya inmeyecekti. Mason çok sayıda insanı etkilemişti ve onun kaybı yıllarca hissedilecekti.

Arabayı mezarlığın kenarına çektiğimizde insanların bir kısmı çoktan toplanmışlardı. Arabadan inerken Liam’ı görmek için etrafıma bakınmamaya çalıştım ama gözlerim etrafta geziniyordu. Liam kalabalığın arasında kolayca fark ediliyordu. Bekâr olan ve pek de bekâr sayılmayan kadınların etrafına toplandığı tek adam oydu.

Nick arabadan inerken, “Yok daha neler,” diye mırıldandı.

“Bir düğmeye basarak öylece kimliğini saklayamaz, Nick. İmza falan dağıttığı yok sonuçta. Sadece diğer erkeklerle beraber tabutu bekliyor.”

“Onu mu savunuyorsun?”

Kafamı iki yana salladım ve Noah’nın elini tuttum. Mason’ın gömüleceği yere gittik ve bekleyebileceğimiz bir yer bulduk.

“Çiçeklerin harika görünüyor, Josie.” Katelyn’in bir komşusu yanıma geldi. Adını hatırlamıyordum ama hatırlamam gerekiyordu. Kasabadaki herkesi tanımam gerekirdi. Ona teşekkür ettim, kadın da dükkânıma uğrayacağına söz verdi.

“Anne, o kadınlar neden senin eski erkek arkadaşınla konuşuyorlar?” Noah’ya baktım ve ilişkimizin ne kadarını bildiğini merak ettim. Ona Liam’la nerede tanıştığını sormak istiyordum fakat bu şimdilik bekleyebilirdi. Kendimi tutamayıp Liam’a baktım. O da bana baktı ve gözlerimiz buluştu. Ona kibarca gülümsedim; o ise karşılık olarak omuz silkti.

“O bir müzisyen. Sanırım ondan imza istiyorlar.”

“Ama bu çok aptalca. Eğer ben ünlü olsaydım ve arkadaşım ölmüş olsaydı, hiç kimseye imza vermek istemezdim.”

“Liam’ın da aynı şeyi düşündüğüne bahse girerim, bebeğim.”

Evine gittiğimizde Katelyn’in cenaze sonrası törenini evde yapmak istediğini söylemesi beni şaşırttı. Nick ve ben bunun bizim evimizde yapılmasını önerdik fakat Katelyn kararından vazgeçmedi ve Mason’ın, bu partinin evde yapılmasını isteyeceğini söyledi.

Parti mi?

Kendimi bir partiye katılacak gibi hissetmiyordum. Evdeki kocaman sandalyeme kıvrılarak battaniyemi üstüme alıp, gençken evde çektiğimiz amatör filmlerden birini izlemek istiyordum. Mason bizi terk ettiğinden beri Nick beni birkaç kez bu şekilde bulmuş ve bana her defasında aynı ifadeyle bakmıştı. Bunları izlememden

hoşlanmadığını biliyordum. Muhtemelen ona olan sadakatimi sorguluyordu. Bunlar bizim anılarımız değil, ben ve Liam'ın anılarıydı.

Liam içeri girdiğinde Mason'ın "parti" dediği şey için hazırdık. Onu yargılamamaya çalışıyordum, ama etrafında onu takip eden kızlardan oluşan bir haremi vardı. Bundan hoşlanıp hoşlanmadığı pek anlaşılmıyordu. Eskiden onun her bir yüz ifadesinin ne anlama geldiğini bilirdim, fakat bu çok uzun zaman önceydi.

Peyton koşarak Liam'ın yanına gitti ve onun ceketini çekiştirmeye başladı. Liam gülümseyerek onunla aynı boyda olmak için eğildi. Küçük kızın iki yandaki atkuyruklarından birini tutup çekince Peyton en güzel kahkahalarından birini attı.

"Onlar senin kız arkadaşıkların mı?"

Kendimi tutamayıp güldüm ve cevabı duymak için biraz yaklaştım. Bir yanım onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu ama diğer yanım, yani mantıklı tarafım, bunu umursamak istemiyor ve onun bir an önce gitmesi için sabırsızlanıyordu.

Liam oradaki kadınlara baktı ve yüzünü buruşturdu. "Hayır, onları tanımıyorum. Yoksa onlar senin arkadaşların mı?"

Peyton hayır der gibi kafasını iki yana salladı. Liam eğildi ve kulağına onun tekrar kahkaha atmasına neden olacak bir şey fısıldadı.

"Affedersiniz, babamı tanıyorsunuz mu?"

Kadınlardan biri kafasını arkaya atıp şimdiye kadar duyduğu en komik şey buymuş gibi güldü. "Hayır, tanımıyoruz ama tanımak isterdik." Kadın dönüp arkadaşlarına baktı ve hep beraber güldüler. Nerede olduklarının farkında değiller miydi?

Peyton ellerini beline koyarak ileri doğru bir adım attı. Bir şey söyleme şansı bulamadan Katelyn bir yerden çıkıverdi. "Üzgünüm, sizinle tanıştığımızı sanmıyorum. Mason'ı nereden tanıyorsunuz?"

"Ah, hayır, onu tanımıyoruz. Liam Page'in de bu partiye geleceğini duyduk da. Şansa bakın ki markete gittiğimizde onun arabasından inmekte olduğunu gördük."

Liam'ın yüzündeki bakış o kadar huzursuzdu ki, onun adına üzüldüm. Peyton'ın elini tutuyor, arkasındaki kadınlara bakmıyordu.

"Maalesef şanslı gününüzde değilsiniz. Liam Page burada değil ve Beaumont'ta yaşamıyor. O yüzden kendisini bir turnede veya başka bir yerde görmeyi deneyebilirsiniz."

Kadınlardan üç tanesi gülmeye başladı, bir tanesi de onu işaret ederek, "Liam Page burada. Hayatım üzerine yemin edebilirim."

Katelyn, pişmanlıkla dolu görünen Liam'a baktı. Katelyn'in sakin ve soğukkanlı kalabilmesi karşısında düpedüz büyüledim. Nick beni yanağımdan öptü ve Liam'a doğru gitti.

"Westbury, top oynamaya ne dersin?"

Liam Nick'e baktı ve olur anlamında kafasını salladı. Duvarın dibinde durup olan biteni seyrettiğimi fark edince yüzünde beliren ifadeden hiçbir anlam çıkaramadım.

"Görüyorsunuz, onun adı Westbury. Haydi, çıkın buradan." Oraya doğru ilerledim ve Katelyn'in kadınları alelacele dışarı çıkarmasına yardım ettim.

"Çok üzgünüm, Katelyn." Daha önce hiç Liam adına özür dilemek zorunda kalmamıştım. Şu anda bunu neden yaptığımı bilmiyordum.

Katelyn çok önemli değilmiş gibi elini salladı. "Birilerinin Liam'ın kasabaya döndüğü haberini yumurtlaması an meselesiydi zaten. Durumun biraz mayhoş olduğunu kabul ediyorum ama bu, bugün için geçerli değil. Mason onun burada olmasını isterdi."

Benimle alay edip etmediğinden emin olamadım. Belki dün akşam herkesi arayarak onun burada olduğunu haber vermem gerekirdi, ama bugün buraya gelip gelmeyeceğinden emin değildim. Tanrım, onun Mason'ın öldüğünden haberi olup olmadığını bile bilmiyordum. Onlara söyleyebilirdim, ama o sırada oğlumu gittikçe yaklaşmakta olan gönöl yarasından korumaktan başka bir şey düşünememiştim.

Pencerenin önünden uçarak geçen bir top dikkatimi çekti. Dışarı çıktım ve kalbim bir anlığına duruverdi. Bir zamanlar sevdiğim adam, yakında evleneceğim adam ve üçümüzü birbirimize bağlayan ufak adam aynı bahçede, hep birlikte top oynuyorlardı.

9. BÖLÜM

LIAM

Son zamanlarda her adımda yeni bir hata yapıyor gibiydim. Bugünün hatası, marketin önünde durmaktı. Bunu önceden düşünmem gerekirdi. Doğrudan Katelyn'in evine gitmeliydim fakat eli boş gitmek istemedim.

Ve şu an bahçede, Nick Ashford ve oğlumla bu tuhaf duruma düşmüştüm. Babası olduğumu bilmeyen oğlumla. Kahretsin, Josie onun benim oğlum olduğunu doğrulamamıştı ama ona baktığımda oğlum olduğunu, Josie ve benim en kıymetli varlığımız olduğunu görebiliyordum ve buralara nasıl geldiğinden veya yollarımızın nasıl ayrıldığından haberi yoktu.

Ayrıca, Nick'in beni kurtarmaya geleceğini kim bilebilirdi? Benim kadınıma dokunduğu için ona dersini vermek istediğimi biliyor olmalıydı, fakat ona bakışından anladığım kadarıyla bu durumun Joise için bir sakıncası yoktu.

"Orada ne oldu?"

Dışarı çıkıp top oynamayı kabul etmiştim ama muhabbet edeceğimizi söylediğimi hatırlamıyordum. Nick'i görmezden gelebilirdim, lisedeymişiz ve bu yeni çocuk bize uyum sağlamaya çalışıyormuş gibi davranabilirdim. Bizim bir grubumuz vardı ve birbirimize çok bağlıydık.

Fakat bunu yapmadım. Bugün olmazdı.

"Markete gidip fırından bir şeyler alabileceğimi ve biraz çiçek toplayıp Katelyn'in okuldayken en sevdiği şarabı alabileceğimi düşündüm.

"Hesabı ödemeye gittiğimde hata yaptığımı anladım. Kim olduğumu gizlememiştim. Gözlük veya gözlerimin üstüne kadar indirebileceğim bir şapkam yoktu. Genç kasiyerin beni tanıması için bana bir kez bakması yetti. Daha sıram gelmeden birilerine mesaj çekmişti ve böylece işimin bittiği kesinleşti.

"Kızın aldığı ürünleri son derece yavaş bir şekilde taratırken söylediği tek şey, 'Arkadaşınız için üzgünüm,' oldu. Arabamı marketin önüne çekerken biraz önceki kızlar arkamdan beni takip ediyorlardı." Sadece kafasını sallayan Nick'e topu attım. "Katelyn için isteyebileceğim en son şey buydu, özellikle de bugün."

"Bu çoğu zaman olur mu?"

Ceketimi çıkardım ve gömleğimi kirletmemek için düğmelerini açtım. Noah'nın gözleri kollarımdaki dövmelelerdeydi. Onunla bir gün oturup konuşma fırsatım olup olmayacağını merak ettim. Ona kendim hakkında bir şeyler anlatır, belki onunla bir ilişki kurabilirdim.

"Evdeyken çok fazla dışarı çıkmam. Bunu turnede yaparım ama bir yerde uzun süre kalmadığım için bu sorun olmaz."

İnsanların bana baktığını hissedebiliyordum; bu benim alışık olduğum bir şeydi ama burada tuhaf kaç-

yordu. Avluya baktığımda Josie'nin orada durduğunu gördüm. Giydiği topuklu ayakkabılar onu birkaç santim daha uzun gösteriyordu. Liseden sonra kendine bakmıştı, bacakları hâlâ sıkı, karnı ise lisedeki gibi dümdüzdü. Arka plandan Nick'in boğazını temizlediğini duydum ve sadece güldüm. Birisi benim kız arkadaşımı süzdüğünde ben de aynı şeyi yapardım ama onun unuttuğu şey, benim Josie'nin ilki olduğumdu.

"Kısa bir etek giyip bize tezahürat yapmak ister misin, Josie?" dedim ve Josie'nin yüzü asıldığında, bu şakamdan hoşlanmadığını anladım. Gülmeyi denedim ama buna da karnı toktu. Josie bana kızan Nick'e baktı ve kafasını iki yana salladı. Onun tekrar eve girişini seyrettim; poposu her zamanki gibi sımsıkı görünüyordu. Gölge gibi hayatıma süzülen anılardan kurtulmak için kafamı salladım.

"Bay Westbury, hâlâ futbol oynuyor musunuz?" Gözlerimi eski sevgilimin uzaklaşan poposundan alıp oğluma döndüm. Ona uzanmak ve dokunmak, ellerimi saçlarında gezdirmek, ona erkekçe sorular sormak istiyordum ama bunları yapmadım. Josie'yle konuşmam ve bu meseleyi çözüme kavuşturmam gerekiyordu. Oğlumun varlığını unutacağımı düşünüyorsa, bir kez daha düşünmesi gerekecekti.

"Hayır, pek zamanım olmuyor. Senden ne haber, futbol oynuyor musun?"

Şiddetle kafasını salladı. "Takımımı babam Nick çalıştırıyor." Josie'nin Nick'le çıkması konusunda oldukça rahattım çünkü onu terk eden bendim. Buna söyleyecek bir şeyim yoktu ama oğlumun ona baba demesi? İşte bunu kaldıramazdım. Bir oğlum olduğu bana hiç söylenmemişti. Eğer bilseydim burada, onun yanında olurdum.

“Öyle mi?” İçimde kaynayan öfkeyi bastırmaya çalışıyordum. Nick’e baba dediği için bu çocuğu suçlayamayacağımı biliyordum, bu benim hatamdı ama Josie buna izin vermemeliydi. Oğlum olduğunu bilseydim, burada olacağımı biliyordu. Her zaman çocuklarla ilgili konuşur, ikimiz de çocuk isterdik. Eğer bilseydim, onu yüzüstü falan bırakmazdım.

Akla gelmeyecek bir iş yapıp onu terk etmiş olsam bile, bu onu sevmediğim anlamına gelmezdi. Onu terk etmek benim de kalbimi kırmıştı.

Noah kafasını salladı. Bunu dinlemek istemiyor olsam da, bana Nick’le ilgili bir şeyler anlatma konusunda çok hevesli görünüyordu. “Ben oyun kurucuyum. Senin de lisede oyun kurucu olduğunu biliyorum. Lise yıllarında kırdığın rekoru hâlâ kimse kıramadı ve kırabilecek gibi de görünmüyor, yani en azından Mason amcam böyle söylerdi.”

Çömelip Noah’ya baktım ve gülümsedim. Noah’nın Mason’a amca demesi beni gülümsetti. Onun futbolu sevmesi, içimdeki futbolcuyu heyecanlandırdı. Onun yaşındayken ben de oynamayı seviyordum ve hep maç yapmak istiyordum. İçimdeki yetişkin ise Josie’nin onu farklı aktivitelere de yönlendirmesini umuyordu çünkü hayatta futboldan başka yapılacak bir sürü şey vardı.

Nick’in ona ne kadarını öğrettiğini öğrenmek için merakla, “Üçlük veya beşlik şutun var mı?” diye sordum.

“İkisi de var, görmek ister misin?” diye sordu sabırsızca. Alması için topu ona uzattım ve topa sanki bir oyun kurucu olmak için doğmuşçasına uzanırken onu seyrettim.

“Geliyor Nick,” diye bağırдыğında, ona baba dememesi karşısında afalladım. İki şutu da izlerken Noah’nın,

onun yaşındayken benim oynadığımdan daha iyi futbol oynadığını fark ettim. Josie'nin, benim babamın aksine, Noah'ya kendisi için en iyi kararı vermesine izin vereceğini umdum. Annesine içerlemesi ve hayatını alt üst edecek bir karar yüzünden ailesiyle ilişkisini kesmesini istemezdim.

Kendi annemi ve babamı düşündüğümde onların Noah'dan haberleri olup olmadığını merak ettim. Noah'nın hayatında yerleri var mıydı? Oğlumun bensis büyüdüğünü görmüşler miydi?

"Vay, senin yaşındayken oynadığımdan çok daha iyi oynuyorsun."

Noah gülümsedi. Gülümsediğinde tıpkı annesine benziyordu. "Teşekkürler. Annem benim doğuştan futbolcu olduğumu, bunun benim kanımda olduğunu söylüyor."

"Evet, sanırım annen haklı."

Nick, Noah'yı ve beni baş başa konuşmamız için yalnız bıraktı. Noah'ya oturup biraz yemek yiyebileceğimizi söylediğimde benimle aynı fikirde olduğunu söyledi. Yan yana dururken onun tabağına neler aldığına baktım. Tabağını sebze, kraker, peynir ve biraz makarnayla doldurdu. Onun aldığı yiyeceklerin aynısını aldım çünkü ben de onunla aynı şeyleri seviyordum.

Dışarıya konulmuş sandalyeler vardı ve soğuk bir gün olmasına rağmen güneş, dışarıda oturabileceğimiz kadar etrafı ısıtıyordu.

"Ünlü olmak nasıl bir şey, Bay Westbury?" Bana Bay demesi karşısında donakaldım. Daha doğrusu, bu kelimeden nefret ettim. Ayrıca onun ünlü olmamla ilgili konuşması da hoşuma gitmiyordu çünkü asla ünlü olmak istememiştim. Sadece müzik yapmak istemiştim. Başarıp başaramayacağımı görmek için farklı bir şeyle uğraşmak istemiştim.

"Bana Liam diyebilirsin," dedim. "Ve ünlü olmak fena bir şey değil. Çok çalışıyorum ve bazen yaşadığım yerden uzun süre ayrı kalıyorum."

"Arkadaşım Johnny, rock yıldızlarının *yirmi tane falan* kız arkadaşları olduğunu ve senin de buraya üç kızla geldiğini söylüyor. Onlar senin kız arkadaşların mı?" Eğer annesini tanımasaydım, bunları çocuğun kafasına onun yerleştirdiğini düşünebilirdim.

"Hayır, bir kız arkadaşım veya bir karım yok. Bir kedi var ama benden pek hoşlanmıyor."

Noah sandalyeden sarkan ayaklarını sallayarak gülmeye başladı. Ona uzanmak ve Josie'ye yaptığım gibi elimi onun dizlerine koymak istedim. Ancak Josie o kadar uzun boyluydu ki, bu hareketi ancak kamyonetimin bagajında otururken yapabiliyordum.

"Kedin senden hoşlanmıyor mu? Neden peki?"

Omuzlarımı silktim. "Bilmiyorum. Kedim çok kaba biri. Ona, kedi bavullarını toplayıp başka yere taşınmasını söylemeyi düşünüyorum."

"Kedin şimdi nerede?"

"Yaşadığım yerde, Los Angeles'ta. Ben uzaktayken onu besleyecek bir hizmetçim var."

"Nerede uyuyor?"

Bir çocuk için oldukça tuhaf bir soru. "Ona şu kedi sarayı denen şeylerden aldım. Belki de benden bu yüzden nefret ediyor olabilir; sonuçta ona bir yarış arabası ya da öyle bir şeyler almak yerine bir kedi sarayı aldım."

Noah'nın kahkahalarını dinlemek, bir süre sonra kulağıma müzik gibi gelmeye başladı. Bunu kaydetmek ve şarkı yazarken bu kahkahaları defalarca dinlemek istiyordum. Ona bakmak; şarkı yazmak ve onu bir melodiye hapsetmek için bana ilham veriyordu.

“Pekâlâ, senden ne haber? Bir kız arkadaşın, karın veya senden nefret eden bir kedin var mı?”

“Hayır, hiçbirisi yok. Annem, Nick’le evlendikten sonra belki bir köpek alabileceğimizi söylüyor.”

Evlenmek mi? Oğlum, Nick ve Josie’den bahsederken dilimden dökülmek isteyen kötü kelimeleri yuttum. Bir şey söylemeye hakkım olmadığını biliyordum. Onu terk etmiştim ama onun başka biriyle birlikte olmasının beni incitmediğini söylersem yalan olurdu. Ne beklediğimi bilmiyordum. Sanırım onun da benim kadar mutsuz ve yitik bir durumda olduğunu görmeyi ummuştum.

10. BÖLÜM

JOSIE

Bugünü göreceğimi asla düşünmemiştim. Noah'nın Liam'la karşılaşacağı güne dair çok sayıda rüya görmüştüm ama böyle olacağını asla hayal etmemiştim. Noah'nın on sekiz yaşına geldiğinde Liam'ı araması fikrine kendimi hazırlamıştım. Kavga edebilirler, birbirlerine bağlanabilirler veya birbirleriyle ilk kez karşılaşan babalar ve oğullar ne yapıyorsa onu yapabilirlerdi. İstemediğim tek şey, Liam'ın burada olmadığı için Noah'nın ondan nefret etmesiydi. Ona anlatmak için daha fazla çaba göstermeliydim ama bunu yapmadım. Bencildim ve onun sesini duymak istiyordum. Ondan benim sesimi duyup eve dönmesini istiyordum. Kızmıştım ve bu öfkenin üstesinden gelmek çok zamanımı almıştı.

Onların şimdi dışarıda oturup derin bir konuşmaya daldıklarını görünce hiç ayrılmamaları için onları sağlam bir balonun içine koymak istedim. Bunun Liam için pek de adil olmadığını biliyordum; bir hayatı vardı ve bu hayat bizimkinden oldukça farklıydı. O farklıydı; fakat

aynı zamanda da onca yıl önce âşık olduğum çocuktu.

Sevmekten asla vazgeçmediğim çocuk.

Noah ve Liam'ın yan yana oturduklarını görünce, onların baba-oğul olduklarının kesinlikle inkâr edilemeyeceğini fark ettim.

Liam, Noah'yla konuşurken her defasında onun gözlerinin içine bakıyordu. Liam'ın burada olmasından dolayı Nick'in öfkелendiğini biliyordum ve açıkçası ben de kızırıyordum ama ne yapabilirdim ki? Noah, Beaumont'ta yaşadığı için Liam'ın kim olduğunu biliyordu. Sadece kendi özel yaşamında Liam'ın nasıl bir yeri olduğunu bilmiyordu ve ben en azından şu an için bunun bu şekilde kalmasını istiyordum. Liam kısa bir süre sonra gidecekti ve hepimiz normale dönecektik.

"Ne düşünüyorsun?" Katelyn kafasını dirseğimin iç kısmına koydu. 158 santimlik boyuyla omzuma yetiştiriyor olması, kolumu ona sarıp kendime doğru çekme izin veriyordu.

"Emin değilim," dedim. "İçimde çok değişik duygular var."

Merakla olan biteni izleyen misafirlerden sakınarak, alçak sesle, "Oğlun aynı ona benziyor," dedi. "Ne yapacaksın?"

Kafamı iki yana salladım çünkü ne yapacağımı bilmiyordum. Ne yapmam gerektiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Beynim onu görmezden gelmemi söylüyordu ama kalbim, dışarı çıkıp ondan Noah'nın hayatının bir parçası olmasını istememi haykırıyordu. Geçen on yıl boyunca ortalarda görünmediği için, en azından bu kadarını yapabilirdi.

"Yakında gitmiş olacak. Belki ipleri eline almasına izin veririm."

“Çok yakında değil, tatlım. Pazar günü Peyton’la beraber maç seyredecek. Üç günde çok şey olabilir.” Katelyn beni yanağımdan öptü ve kalbimin sahibi olan üç erkekten ikisini izlemem için beni yalnız bıraktı.

Katelyn’in evinden dönüşte sessizlik hâkimdi. Nick elimi tutuyordu; Noah ise henüz araba hareket etmeden uyuyakalmıştı. Nick onları seyrederken Noah, günün geri kalanını Liam’la futbol istatistiklerini ve saha pozisyonlarını konuşarak geçirmişti. Liam’ın Nick hakkında birkaç iğneleyici yorum yaptığını biliyordum ama Nick bunu görmezlikten geldi.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Nick yatağa girerken. Dirseğinin üstünde yükseldi, bugün olan bitenleri tartışmaya hazır olduğu belliydi. Ben ise sadece uykuya dalmak istiyordum.

“Katelyn’in de bana aynı şeyi sorduğunu biliyorsun. Benim onunla ilgilenmem gerekirken, o benimle ilgilen-di.”

“Katelyn, kendisini sevdiğini biliyor.” Elini belime koyarak, avucuyla ipek pijamamı kavradı. “Bugün biraz...”

“Zor, üzücü, umulmadık ve tuhaftı. Daha çok şey sayabilirim ama bugünü başka hiçbir kelime özetleyemez. Karmaşa kelimesi, belki, öyle değil mi?” Nick’e doğru kaydığım da koluyla beni sardı ve kendine iyice yaklaştırdı. Dudakları dudaklarıma ulaşmış ve beni yavaşça öpene kadar boynumda gezindi.

“Liam ve Noah’yla ilgili konuşmalıyız. Noah’nın babası olmadığımı biliyorum ama olmak istiyorum, bunu biliyorsun. Bugünkü davranış şeklim doğru değildi. Sana Liam’la ilgili çıkmam çok yanlış, bu yüzden üzgünüm.”

“Üzgün olduğunu biliyorum.” Parmaklarımı saçların-
da gezdirdim. “Liam’ın şu anda Noah’nın hayatının bir
parçası olmak isteyeceğini sanmıyorum, belki daha son-
ra. Bunu sonraya bıraksak daha iyi olur. Nasılsa yakında
gidecek.”

Nick, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Çene-
mi tutup beni kendine yaklaştırdı. Beni öpmeden önce,
“Seni seviyorum, Josie,” dedi. Öpüşü yumuşak ve telaş-
sızdı. Beni iyice ezberlemeye çalışıyormuş gibi; neredey-
se çaresizlik içindeymiş gibiydi.

Onu seviyordum, gerçekten. Ama Liam’ı Noah’yla bir-
likte görünce geleceğin bize neler getireceğini ve Nick’le
nasıl uyum sağlayacağımı merak etmeye başlamıştım.

“Hey, Josie!” Katelyn ile arkamızı dönünce, bize doğru yü-
rüyen Liam Westbury’i görüyoruz. Katelyn hainlik edip beni
yalnız bırakıyor. Giderken kahkaha atmayı da ihmal etmiyor.
Avuçlarım terliyor ve bacaklarım jöle gibi titremeye başlıyor.

Bu yıl onu nihayet fark edebildim. Katelyn’in evinde top-
landığımızda, Liam’ın yaz boyunca ne kadar boy attığına pek
dikkat etmemişim. Ama bir aylığına futbol kampına gittikten
sonra son derece seksi bir erkek olarak geri dönmüş.

Aslında, karın kaslarını daha iyi görebilmem için gömleğini
çıkarmasını deli gibi arzuluyorum çünkü hayal gücüm pek
yeterli gelmiyor.

“Hey,” diye sesleniyor. Bir eliyle futbol kaskını, diğer eliyle
de parçalamak istediğim formasının yakasını tutuyor.

“Hey,” diyorum, tam aptal gibi.

“Tatilin nasıldı?”

“İyiymiş. Çok kitap okudum.” Çok mu kitap okudum? Tan-
rım, benim bir inek olduğumu düşünecek. Neyim var benim
böyle? Ayakkabılarımla yerdeki bir taşı dürtüp dururken ze-
min bana birden çok daha ilginç gelmeye başlıyor.

Eliyle çenemi kaldırıp gök mavisi gözleriyle içime işlerken

tenim karıncalanıyor ve onun kollarına atlayıp, dilimi onun ağzına daldırma hayalinden başka bir şey düşünemez hale geliyorum.

"Benimle okul balosuna gelir misin?"

"Balo mu?" Aklım bu soruyu zar zor kavırıyor. Ama onun baloya gitmekten bahsettiğine yemin edebilirim. Herkesin şık giysiler giyip dans ettiği o balo. Bu, Liam'ın benimle dans etmek, bedenimi kendi bedenine yaslamak ve banal aşk şarkılarında benimle birlikte salınmak istediği anlamına geliyor. Geceleri not defterime Josephine Westbury yazarken dinlediğim aşk şarkılarında.

"Evet. Ehliyetimi aldım, bu yüzden artık araba kullanabilirim. Düşündüm ki..."

"Evet!"

Liam irkilerek yerinden sıçırıyor ve gülmeye başlıyor. Ellerimle yüzümü örterek, "Affedersin," diyorum.

Ellerimi aşağı doğru indiriyor, ama bırakmıyor. Öne doğru eğildiğinde ölecekmişim gibi hissediyorum. Old Spice parfümü kokuyor. Bundan böyle en sevdiğim koku, bu.

"Lütfen yüzünü saklama. Saklamak için fazla güzelsin." Sahaya doğru gitmeden önce beni yanağımdan öpüyor. Arkasını dönüyor ve koşmaya başlamadan önce, "Bu gece seni arayacağım," diye bağırıyor.

Soğuk terler ve gözyaşları içinde uyandım. Nick yanımda alçak sesle horluyordu ve kolu beni yatağa yapıştırmıştı. Kolunun altından kalkmak için bir manevra yaptım ve banyoya gittim.

Işıklar kapalı halde küvetin kenarına oturdum ve kırıklarım duyulmasın diye, havluyu yüzüme bastırarak ağladım. Kalbimi çalan ve bana geri vermeyen çocuğu rüyamda göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Ve kalbimi ondan geri almak istediğimden pek emin değildim.

11. BÖLÜM

LIAM

Katelyn'in evinden ayrıldığımında markete uğramaya karar verdim. Bu kez beni kimin göreceği umurumda değildi. Kısa ve dar elbiseli bir kendini bilmez beni takip etmek isterse, bunu yapabilirdi. Lanet olsun, yanlarında içki getirdikleri sürece arkadaşlarını bile çağırabilirdi. Bir kasa bira, biraz cips, biraz da şekerleme aldım ve kasadaki şeridin üstüne koydum. Şimdi kasada bir öncekinden daha yaşlı bir kadın vardı, bu yüzden güvende olduğumu anladım. Benim şarkılarımı dinlediğini veya kim olduğumu bildiğini pek sanmıyordum.

Ehliyetimi istememesi için nefesimi tuttum. Kadın aldığı ürünleri kasadan geçirirken onunla çok az göz teması kurdum ve stratejik zamanlama yaparak ona birkaç gülücük gönderdim.

"Annen senin kasabada olduğunu biliyor mu?"

Kadını tanıyabilmek için yüzünü inceledim. İsim plakasında Shirley yazıyordu. Zihnimi yokladım; onu hatırlayamadım ama bu, hatırlamış gibi yapamayacağım anlamına gelmiyordu.

Mümkün olduğunca kibar davranmaya çalışarak, "Hayır, efendim," diye cevap verdim. Kollarımdaki dövme-leri inceliyor, muhtemelen ANNE yazan bir dövme arıyordu. Ama maalesef aradığını bulamayacaktı.

"Hayır, biliyor olmalı. Kasabaya geldiğin duyulunca etraftaki kızlar çılgına döndüler."

"Kimseyi kızdırmak istemiyorum. Sadece baş sağlığı için geldim."

"Mason'a olanlar ne kadar üzücü. Umarım Katelyn bebeklerine bakabilir."

Kafamı salladım ve acele etmesi için içimden dua ettim. Gerçekten onunla sohbet etmek istemiyordum. Sarhoş olup hüznümü unutmak ve arkadaşımı takdirle anmak istiyordum.

"Katelyn idare edecektir." Bütün gücümle onların iyiliği için çabalayacaktım.

"Evet, bence müzikten kazandığın o fahiş paralarla ona destek olabilirsin."

Derin bir nefes aldım ve boynumu bir kez döndürdüm. Sabrımı kaybetmeyecektim. Sonunda bana alışveriş tutarını söylediğinde, kadının eline bir yirmilik tutuştur-
dum ve üstünün kalabileceğini söyledim. İşte; müzikten kazandığım "o fahiş paradan" küçük bir miktar da onun payına düşmüştü.

"Annemi görürsen selam söyle." Ben poşetlerimi alarak marketten çıkarken kadının ağzı iki karış açık kaldı. Aptal kasaba dedikoduları. Bugünden sonra herkes kasabada olduğumu öğrenecekti ve ben birkaç gün daha buradan ayrılamazdım. Peyton'a bir söz vermiştim ve sözümü tutmaya kararlıydım.

Sahaya yaptığım yolculuk tanıdık geliyordu ve motosikletimi kenara çektiğimde ortalıkta kimse olmadığı için

rahat bir nefes aldım. Merdivenlere çıktığımda biram ve çerezim plastik poşetin içinde hazırды. Merdivenlerde en tepeye çıktım, tırabzanları tuttum ve sahaya yukarıdan baktım. Eskiden cumartesi akşamları burada zaman geçirirken karşımdaki manzaranın kıymetini bilmezdim. Genellikle dikkatimi çeken şey, park alanındaki görüntü olurdu. Josie ve her cumartesi günü buraya maç çıkışı geldiğimiz için daima çıplak olan bacakları dikkatimi çekti. Ben üstümdekileri değiştirdim ama o amigo giysilerini değiştirmeydi. Bu görüntüyü ne kadar sevdiğimi bilirdi.

Her zaman oturduğum yere oturdum. Parmağımı, Josie'yle içine adlarımızın baş harflerini yazdığımız kalbin kenarlarının üzerinde gezdirdim. Bu kalbi, ikinci senemizde gittiğimiz okul balosundan sonra çizmiştim. O gece, bu kızın sonsuza dek hayatımda olmasını istediğimi ve bunu ona söylemekten çekinmediğimi hatırladım.

Ta ki sürpriz olması için ona haber vermeden eşyalarını toparlayıp onu kucağımda kamyonetime götürmek yerine, onu terk etmeyi seçtiğim geceye kadar.

O anda, Josie'nin Los Angeles'ı sevip sevmeyeceğini merak ettim.

İlk biramı, arkasından da ikincisini mideye indirdim. Kamyonetimi almış olsaydım, boş bira şişelerinin kırılma sesini duymak için onları kamyonetin kasasına fırlatırdım. Böylece içimde büyüyen acıdan sonra biraz rahatladığımı hissedebilirdim.

Bir kamyonet kenara çekip geri vites yaptığımda buradaki zamanımın dolduğunu anladım. Gözlerimi kapattım ve kahkahaların atılmasını bekledim. Eskide Mason'la o kadar gürültülü kahkahalar atardık ki, kızlar bize sesimizi kesmemizi söylemek zorunda kalırlardı.

Kamyonetten kimin çıktığını bilmiyordum ama gelen kişinin merdivenlere tırmandığını duyabiliyordum.

Harika.

"Burada ne yapıyorsun?" Gözlerimi aşağı çevirdiğimde Katelyn'in bana doğru yürüdüğünü gördüm. Ayağa kalktım ve Mason'ın yerine, yani sol tarafıma oturabilmesi için ona elimi uzattım.

"Bu soruyu sana ben sormalıyım. Neden güzel çocuklarınla beraber evinde değilsin?"

"Bu gece Mason'ın babasıyla beraberler. Onları almak istedi ve ben de ona hayır diyemedim. Geçen yıl çok fazla kayıp yaşadı."

Soran gözlerle ona baktım. Hüzünlü bir şekilde gülmüsedti. "Bayan Powell geçen yıl öldü."

Ve kalbime bir bıçak saplandı.

"Üzgünüm," dedim çünkü başka söyleyecek bir şeyim yoktu. Yaptığım şeyin hiçbir bahanesi olamazdı.

"Nerelerdeydin, Liam?"

Bu on puanlık bir soruydu çünkü televizyon izleyen veya alışveriş merkezlerinde sıra beklerken dergileri takip eden herkes, benim nerede olduğumu bilirdi.

"Bunu daha anlaşılır şekilde sormalısın," dedim, ilk boş şişemi kamyonetin kasasına fırlatırken. Katelyn yanımda duran plastik torbaya uzandı ve bir bira ile üstte duran mısırlardan aldı.

"Sana ne oldu? Teksas'a giderken her şey yolundaydı; döndüğün gece her şey birden tersine mi döndü?"

İkinci biramı kamyonetin kasasına fırlattım. Arkasından üçüncüsünü de fırlattım ve dördüncü biramı açtım.

"Okuldan her zaman nefret ettim. Antrenmandan, takımından ve bunlarla ilgili her şeyden nefret ediyordum. Sonra bir kampus gecesine katıldım; amatörlerin şarkı

söyledikleri canlı bir gösteriydi. Bir deneme yapmak istedim ve bu hoşuma gitti. Sonrasını bilmiyorum.”

“Bunu Josie’ye söyledin mi?”

“Hayır, ertesi geceki buluşmamız iyi geçmemişti. Sınırlandım ve onu biraz kışkırttım.”

Sessizce oturuyor, biramızı içiyor ve şişelerimizi kamyonetin kasasına fırlatıyorduk. Katelyn içtikçe şişeleri daha sert atmaya başlıyordu. Sanırım öfkesini bu şekilde çıkarmaya çalışıyordu.

“Mason yirmi yıldır ilk kez yanımda değil.”

Onun üzgün olduğunu biliyordum. Ona sarılabılır, omzumda ağlamasına izin verebilirdim veya ben de onunla birlikte kedere gömülebilirdim.

“Bir çocuğum var.”

Görünen o ki yanlış bir şey söylemiştim. Eğer bakışlar insanı öldürebilseydi, şimdi çoktan ölmüş olurum.

“Josie bunu biliyor mu?”

Kendimi tutamadım ve güldüm. Kafamı iki yana salladım. “Umarım biliyordur, tabii eğer Noah onun çocuğu değilse. Eğer bilmiyorsa ayvayı yedim, çünkü o çocuk kesinlikle ikimizin.”

Katelyn omzumu iterek, “Tam bir götsün,” dedi. Kendini güçlü hissetmesi için sırt üstü düştüm.

“Yani başka çocuğun yok? Kaç karın ve kaç kız arkadaşın var?”

Boş şişemi kamyonete attım ve şişe kırıldığında gülümsedim. Yarın gidip kamyonetin kasasını temizlemek zorunda kalacaktım.

“Başka çocuğum, başka eşim veya başka kız arkadaşım yok.”

“Şu anda mı?”

Katelyn’e kötü bir bakış fırlattım. “Hiç. Asla. Josie’den sonra asla.”

“İçinde senin resmin olan dergiler gördüm. Sürekli senin yanında olan sarışın bir kadın var.”

Kuleye yaslandım ve biramdan bir yudum aldım. Katelyn bana yetişmek üzereydi ve birazdan ikimiz de birasız kalacaktık. Bu beni biraz sinirlendirdi. İki kasa almalıydim.

“O, Sam. Benim menajerim. Kız arkadaşım olmak istiyor ve bu işe başladığımdan beri benim yanımda olduğu için ona borçlu olduğumu söylüyor. Bilmiyorum. Son zamanlarda onunla çalışmak istemiyorum.”

Katelyn hiçbir şey söylemedi, sadece gözleri karanlığa daldı. Arada bir gözyaşlarını sildiğini görüyordum. Ona yardım etmek istiyordum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Ona sarılmak istiyordum ama bu biraz tuhaf kaçabilirdi, bu yüzden sırtını sıvazlamayı tercih ettim.

“Kendimi asla affetmeyeceğim. Onu aramalı veya en azından geri dönmeliydim. Onunla görüşmeliydim ama burayı ve arkamdaki her şeyi bırakıp gidince kesin olarak bir kopuşa ihtiyacım olduğunu düşündüm. Bunu denemek ve kendime bir isim yapmak zorundaydım. Öyle yaptığımda da insanlar benden daha fazlasını talep ettiler. Sonra kendimi birden otel odasında, Mason’ın haberini okurken buldum. Kendi kendime defalarca kez, onun ölmesinin imkânsız olduğunu söyledim çünkü ona hoşça kal diyememiştim.

“Ama o öldü ve ona tam bir pislik olduğum, onu bırakıp gittiğim için üzgün olduğumu söyleme şansım olmadı. Mason bana hiçbir şey yapmadı ve ben onu bırakıp gittim çünkü ben lanet olası bir korkağım ve hayatımdaki saçmalıklarla yüzleşemedim. Tanrım. Onu kaybettiğin için çok üzgünüm.”

Katelyn yüzünü göğsüme bastırdı ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Kollarımı ona sardım ve ağlamasına izin verdim. Süzülen gözyaşlarımı silerek güçlü görünmeye çalıştım. O ağladıkça ben de ağlıyordum. Belki ağlamak insana terapi gibi geliyordu, belki de vücudumuz içinde biriken enerjiyi dışarı atmak için buna ihtiyaç duyuyordu. Belki de sadece Mason için ağlamaya ihtiyacımız vardı.

Güneş doğana kadar birbirimize sarılarak öylece durduk. Katelyn'in yüzü kızarmış ve gözlerinden akan mak-yaj yüzünde lekeler bırakmıştı. Ceketim, onun yüzünde buruşuk izler bırakmıştı ama bunu umursamıyordum. Hoşça kal demeye hazır olana kadar ona sarılmaya devam ettim.

12. BÖLÜM

JOSIE

Dükkânı ilk kez sebepsiz kapatmıştım. Gözlerimin altındaki mor torbalar uykusuzluğumun kanıtıydı. Evden ayrılmadan önce bana sürekli bir doktor gibi davranan Nick, alnımdan ateşim olduğunu fark etmiş ve bir günü kendime ayırmamı önermişti. Jenna'ya da bir gün izin vermiştim. Bugün kimsenin çiçeğe ihtiyacı olmazdı, eğer olursa neden kapalı olduğumu anlar ve yarın tekrar gelirlerdi.

Noah, gözleri *Sports Illustrated* dergisinin son sayısında, gevreğini yiyordu. Dün onu ve Liam'ı tereddütlerle izlemiş, ama birbirlerini tanımalarına izin vermiştim. Bugün ise bu kadarının yeterli olduğuna karar vermiştim. Liam kasabadan tekrar gittiğinde oğlumun kalbinin kırılmasına izin veremezdim. Bana gidip gitmeyeceğiyle ilgili hiçbir şey söylememiş olsa da, kalmayı planlamıyordu. Bunu biliyordum. Emindim. Beaumont'tan uzakta, içinde Noah olmayan bir hayatı vardı ve muhtemelen asla da olmayacaktı.

Kendime bir fincan kahve doldurdum ve Noah'nın karşısına oturdum. Bana bakmadı, okuduğu yazının konusuyla büyülenmişti. Yazı kesinlikle futbolla ilgiliydi. Dikkatini dağıtmaya çalıştım, futbol oynamasını önerdim ama beni dinlemedi. Doğuştan bir futbolcuydu ve bu beni korkutuyordu. Noah'yı Liam'a çok benzetiyordum ama bunun olmasını hiç istemiyordum.

"Liam Westbury'nin lisedeyken Sports Illustrated'a kapak olduğunu biliyor muydun?" Bunu nereden biliyordu? Ne Nick ve ben onunla Liam hakkında konuşmuştuk, ne de Mason ve Katelyn. Liam'ın adının sohbetimize konu olduğunu bir an bile hatırlamıyordum. Onun adının üstünü daima kapatmıştık. Beaumont ve futbol için yaptıklarından dolayı okulda Liam'dan övgüyle bahseden öğretmenleri gizlice azarlamıştım.

"Bil bakalım ne oldu?"

Liam burnunu boynuma gömerek arkamdan kollarını belime sarıyor. Kitaplarımı dolabıma koyarken, "Ne?" diye soruyorum. Lisedeki ilk yılımızın balosuna ait resme bir bakış atıyorum; onun üzerinde siyah bir takım elbise, benim üstümden de diz boyunda kırmızı bir elbise var.

"Birisi Sports Illustrated'ın kapağına çıkacak."

Arkamı dönüp ona sarılıyorum. Son iki senedir hücumda eyalet rekorunu kırmaya yaklaştığından beri bunu çok istiyor. "Seninle gurur duyuyorum."

"Sen olmadan bunu başaramazdım," diyor beni koridorda uygunsuz bir şekilde dolu dolu öpmeden önce.

"Bunu kutlamalıyız."

İmalı bir şekilde, "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Parmaklarımı yeni tıraş ettirdiği kafasına bastırarak omuzlarımı silkiyorum. Ben kafa derisine masaj yaparken o gözlerini kapatıyor. Bunu yapmam her zaman hoşuna gider.

"Annen ve baban evde mi?" diye soruyor ve ben kafamı hayır anlamında sallıyorum. Ellerimden birini avuçlarının arasına alıyor ve el ele tutuşarak okuldan çıkıyoruz.

Boğulmamayı başarak, adeta kelimeleri ağzımdan atarcasına, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Müzedede kapak resmini gördüm."

"Önceki gün Liam'la orada mı karşılaştın?" Merakım kendini ele verdi. Liam dükkânıma geldiğinde Noah'ı nasıl bulduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Noah kafasını evet anlamında salladı. "Mason'la ilgili şeyleri görünce üzıldüm. O yüzden banyoya gittim ve o da oradaydı. Onunla konuştuk ve Liam'a, onun videoda seni öpen kişi olduğunu söyledim. O senin erkek arkadaşın mıydı?"

Ona cevap vermeli miydim, yoksa konuyu mu değiştirmeliydim? Veya Liam'ın onun babası olduğunu itiraf edip, ben hamileyken bizi yüzüstü bırakıp gittiğini mi söylemeliydim? Hayır, bu hiçbir işe yaramazdı.

"Liam Westbury'le bir daha konuşmanı istemiyorum."

"Neden?" Noah donuklaştı.

"Çünkü... çünkü ben öyle istiyorum. Sebebi bu." Oturduğum yerden kalktım ve mutfığa giderek kahve-mi mideme indirdim. Artık tadı güzel gelmiyordu ve her zamanki görevini yerine getirmiyordu. Yatağa girip bu konuşmayı unutmak istiyordum.

Noah, gevreğini etrafa saçarak elindeki dergiyi masanın üstüne koydu. Endişeli bir şekilde olduğu yerde oturmaya devam etti ve döktüğü gevreği temizlemek için hiçbir girişimde bulunmadı.

"Orayı temizleyecek misin?" diye sordum, ona bir havlu fırlatmadan önce. Gözlerinde şimşekler çakıyordu. Onu kızdırdığımı biliyordum ama kendi durumu-

nun önemini kavrayamayacak kadar gençti. Liam onu incitecekti.

“Hayır,” dedi gözlerime bakmadan.

“Pardon?”

Sandalyesini itti ve dergisini aldı. Onda şimdiye kadar görmediğim bir bakışla dönüp bana baktı. Yüzü kızarmıştı, nefesi zar zor çıkıyordu.

“Liam’ı seviyorum,” diye bağırdı.

Bu patlama karşısında donakaldım. İki karşılaşmadan sonra bu böyle olduysa, Liam’ın onun hayatına girmesine izin vermeme imkân yoktu.

“Liam burada yaşamıyor Noah ve gittikten sonra onu bir daha göremeyeceksin. Bırak gitsin.”

“Ondan neden nefret ediyorsun?”

Nefret etmiyordum, sorun da buydu. Keşke nefret edebilseydim ama etmiyordum ve bu da hayatımızı altüst etmeye yeterdi. Şu anda bile evimin içinde yıkım oluşturunuyordu ve ben bunu istemiyordum. Buna izin veremezdim.

“Ondan nefret etmiyorum,” diye mırıldandım. Başımın ağrısını bastırabilmek için parmak uçlarımı şakaklarıma bastırdım.

“Onu öpüyordun, çok hem de. DVD’de gördüm. Bir insanı nasıl bu kadar uzun uzun öpüp de ondan hoşlanmazsın?” Noah, dergisini elinde tutarak önümde durdu. Bakışlarını bana doğrulttuğu anda karşımda gördüğüm kişi Liam’dı.

“O çok uzun zaman önceydi, Noah. İnsanlar değişirler. Ben de, Liam da çok değiştik. Biz artık arkadaş değiliz ve senin onunla konuşmanı istemiyorum. Burada büyük yük olan benim ve kuralları ben koyarım. Liam Westbury yasak bölge.”

“Hiç adil davranmıyorsun. Ondan hoşlanıyorum ve o da benim gibi futbolda iyi. Daha iyi olmama yardımcı olabilir ve bugünkü maçıma geleceğini söyledi!” Onun gözyaşları karşısında yüreğim burkuldu ama şimdi dökeceği gözyaşlarını, Liam buradan ayrıldığında aylarca dökeceği gözyaşlarına tercih ederdim. Noah’ya uzandım ama o benden uzaklaştı ve odasına kaçtı. Liam’a ulaşmanın bir yolunu bulup maça gelmemesini söylemem gerekiyordu. Hepimizin iyiliği için Noah’yı görmezden gelmesi gerekiyordu. Böylesi daha kolay olacaktı.

En azından ben böyle düşünüyordum.

Kapı çaldığında Katelyn’i içeri almak için aceleyle kapağı gittim. Bana baktı ve kafasını sallayarak beni kollarına aldı.

“Ben ne yapacağım?” diye sordum. Oturmak için onu mutfaka götürdüm. Karşımda oturup elimi tuttu. Şu anda onu avutan kişi ben olmalıydım. Kocasını henüz kaybetmişti ama ben oturmuş, ona kendi şikâyetimi anlatıyordum.

“Bu soruyu yanıtlayabileceğimden emin değilim,” dedi şaşkın gözlerle. Kendimi düşünmeyi bırakmalı, onu düşünmeye başlamalıydım.

“Üzgünüm. Bu yükü senin üstüne yıkmamalıyım. Uğraşman gereken yeterince şey var.”

Elimi çektim ve dağınıklığımızı toparlamaya başladım. Onu kahvaltıya çağırmıştım, problem çözmeye değil.

“Ben senin arkadaşınım, Josie. Üstüme yük koyduğun yok.”

Kafamı salladım ve onu masada otururken öylece bıraktım. Geldi ve lavabo köpüklü suyla dolana kadar yanımda durdu.

"Her şeyi çok net hatırlıyorum. Anılarım, parlak, renkli bir kitaptan bir kâbusa dönüşmüş gibi. Önceki gece Liam'ı rüyamda gördüm ve bu, Noah'nın ikinci yaşından beri hiç olmamıştı. Dergileri okumayı, klipleri izlemeyi bıraktım çünkü tam bir temizliğe ihtiyacım vardı. Liam birkaç gün daha burada olacak ve Noah'nın bu geceki maçına gelmemesi için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Ben bulaşıkları yıkamaya başlarken, "Onunla oturup Noah'yla ilgili konuşmayı düşündün mü?" diye sordu. Ellerimi suya soktum ve kaynar suyun verdiği hisle rahatladım.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum." İçimi çekerek kafamı Katelyn'in kafasına yasladım.

"Nick, Liam'dan evlat edinme için bir belge veya buna benzer bir şey imzalamasını istiyor, ama bilemiyorum. Nick ve ben daha önce bunu hiç konuşmamıştık ve korkarım bu gerçek bir istekten çok, Liam'ın kasabaya gelmesinden sonra gösterdiği otomatik bir refleks."

Katelyn, ellerimi sudan çıkarıp avuçlarının arasına aldı. Ellerimizden sular akıyor, köpükler giysilerimize ve yerlere damlıyordu. Ellerimi sıkı sıkı tutarken gözleri yaşla doldu.

"Geçen hafta eşimi kaybettim ve ona hoşça kal bile diyemedim. Ama sana ikinci bir şans veriliyor ve senin bu şansı Noah için kullanabilmen de, hayatını şimdiki gibi sürdürmen de üçünüzün bir orta yol bulmanıza bağlı. Eğer Noah bir gün Liam'ın onun babası olduğunu ve bunu öğrenmesi için bir şansı varken senin bunu ona anlatmadığını öğrenirse ne o seni affeder, ne de sen kendini affedersin."

"Liam onu incitecek," dedim gözyaşları içinde.

"Bence ona bir şans verirsen Liam seni şaşırtabilir."

Öğleden sonrayı Katelyn'in evinde Liam'dan bahsetmekten sakınarak geçirdik. Katelyn, erkekleri zemin kattaki odada ağırlamak istediğine karar verdi ve birlikte Mason'ın eşyalarından, arkadaşlarının hoşuna gidecek olanları işaretlemeye başladık. Listede Liam'ın adına geldiğimde ağlamamak için kendimle mücadele etmek zorunda kaldım. Katelyn hiç düşünmeksizin Liam'ı affetmişe benziyordu, çünkü Mason'ın üniversitedeyken kazandığı En İyi Oyuncu kupasını Liam'a vermeye karar vermişti.

13. BÖLÜM

LIAM

Noah kendisini izlemeye gitmem için bana maçın saatini ve oynanacak yerin adını söylemişti. Ona devre arasında beş adımda şut çekme stili için bazı taktikler vermemi istemişti. Bunu yapmayı istiyordum, yapardım da, ama emin değildim. Josie, Noah'nın etrafında dolanmamı istemediğini son derece açık bir şekilde belli etmişti ve Noah'ya sahip çıkmam için kapımı çalacağına asla ihtimal vermiyordum.

Fakat Noah'yı oynarken görmek istiyordum. Futbolu sevmenin ne demek olduğunu hatırlayabilirdim. Artık maç izlemek için bir bahanem olduğuna göre belki futbolu tekrar sevebilirdim bile; tabii bu bahaneye sahip olma iznim varsa. Noah konusundaki bütün ipler Josie'nin elindeydi.

En son izlediğim maç, Mason'ın son sınıf öğrencisi olarak oynadığı maçı. Bunu ona söyleme şansım olmadı ama cumartesileri televizyonda verilen maçlarından hiçbirini kaçırmamıştım. Birkaç kez, maçlarından birine

gitmeyi düşünmüştüm ama geçmişten birisiyle yüz yüze gelmeye hazır değildim. Ve Josie'yle adamakıllı bir konuşma yapamadığıma ya da onu kızdırmadan onunla aynı odada bulunamadığıma bakılırsa, hâlâ pek hazır sayılmazdım.

Fakat Josie sinirliyken çok cesur olabiliyordu. Bu özelliğini özlemiştim. Bana hatalı olduğumu göstermeye kararlı olduğu zamanlarda gözlerinde çakan şimşekleri görmeyi özlemiştim. Onun tarafından sevilmenin ne demek olduğunu bana göstermeye çalıştığında bedeninde tutuşan tutkuyu özlemiştim. Kısacık bir an için bile olsa onunla bu duyguyu yeniden yaşamak için her şeyimi verebilirdim. Kadınım la yaşayacağım kısacık bir ânım olsaydı, dünyalar benim olurdu.

Yalancının tekiydim.

Beaumont'u terk ettiğimden beri kendime yalan söylüyordum. Hayatımdaki en muhteşem şeyi bırakıp gitmiştim çünkü ona ihtiyacım olmadığını ve onun bensez daha iyi olacağını düşünecek kadar bencildim.

Ve eğer yapabilseydim, geri döner ve her şeyi değiştirirdim.

"Merhaba?"

"Liam?" Telefonuma bakıp ekrandaki numarayı görünce şaşırıyorum.

"Evet, kimsiniz?"

"Ben Betty Addison, büyükannen."

Telefonu kulağımdan çekerek tekrar ekrana bakıyorum. Belki onu doğru düzgün duyamadım, ama o sesin büyük anem olduğunu söylediğine yemin edebilirim. Ailemden, yalnızca babamın tarafını tanıyorum. Annem asla kendi ailesinden bahsetmez.

"Mmmm... İyi." Ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Bu hafta şehre geldim ve birlikte bir öğle yemeği yiyebileceğimizi düşündüm. Okulunun kampüsüne yakın küçük, hoş bir kafe var."

Bunu yapmakla ne kaybederim ki? Ayrıca bu bedava bir öğle yemeği demek. "Pekâlâ," diyorum. Buluşma saatini ayarlıyoruz. Biraz daha konuştuktan sonra benden hayatımın son on sekiz yılında yanımda olmadığı için onu yargılamadan önce kendisini dinlememi istiyor.

Kabul ediyorum.

Onu beklerken heyecandan bacaklarım titriyor. Josie'den kaptığım en rahatsız edici alışkanlık bu. Önümdeki sandalyeyi çekip oturduğunda karşımda annemin daha yaşlı bir versiyonunu, daha doğrusu annemin yaşlandığında neye benzeyeceğine dair kafamda canlandırdığım kişiyi görüyorum.

"Sonunda seninle tanışmak çok güzel," diyor, yüzüme bakarak.

Başlangıçta konuşmamız çok tuhaf ilerliyor fakat yarım saat sonra birbirimizi tanımaya başladıkça, hayatım boyunca tanıdığım biriyle muhabbet ediyormuşum gibi hissediyorum. Büyükanнем, bir oyuncu olduğunu fakat yıllardır bir filmde oynamadığını söylüyor. Ona, annemi ve neden konuşmadıklarını sorduğumda bana annem Bianca'nın bir resmini gösteriyor. Resimde annem küçük bir yıldız gibi giyinmiş ve elinde bir kupa tutuyor. Betty bunun, annemin on altı yaşındayken kazandığı Yükselen Yıldız Ödülü olduğunu söylüyor.

"Bunu bana hiç söylemedi."

"Babanla tanıştığında hayallerinden vazgeçti. Ona ne yaptığını göstermek için çok uğraştım ama baban bu genç kadını elinde tutmak konusunda çok kararlı davrandı. Annen de o adamı memnun etmek için her şeyi yapmaya hazırdı."

Öylece oturup annemle ilgili hiç bilmediğim şeyler anlatan büyükanنemi dinliyorum. Betty günün sonunda bana,

hayatım boyunca asla unutmayacağım o kelimeleri söylüyor: *"Hayallerinin peşinden git, Liam."*

Bir telefon görüşmesi ve birkaç saatlik bir öğle yemeği hayatımı değiştirmişti ve bu değişimin benim için iyi olup olmadığından pek de emin değildim.

Şu anda Noah'yla mutlu bir şekilde yaşıyor, onu büyütüyor ve futbol takımında ona koçluk yapıyor olabilirdim. Josie, karım olabilirdi. Okuldayken onunla evlenmek istiyordum ve o bunu biliyordu. Kahretsin, ailelerimiz de bunu biliyordu, ama benim ailem bu düşünceden hoşlanmamıştı. Josie'nin ailesinin, onların sahip oldukları sosyal statüye sahip olmamalarından, o boğucu golf kulübüne üye olmamalarından hoşlanmıyordu ama bu benim umurumda bile değildi. Josie benim hayatıma renk katıyordu.

Sanırım bunun hâlâ geçerli olduğunu söylemem gereksiz.

Katelyn'in kamyonetini temizlemeye karar verdim. Katelyn'nin kırık bira şişeleriyle uğraşmasını ve ikizlerin kamyonetin kasasına tırmanıp ellerini kesmelerini kesinlikle istemiyordum. Bana yüreğini ve evini açtıktan sonra onun için yapabileceğim tek şey buydu.

Geçen gece ona sarılırken ilk kez bir yere ait olduğumu hissettim. Şov ya da gösteri yapmadan kendim olabilmişim. Belki de Liam Westbury'yi tekrar hayata döndürerek onu Liam Page ile birleştirebilirdim.

Kırık camları süpürüp kasayı temizlediğim anda telefonumun alarmı çaldı. Alarmin, Noah'nın maçının başlamak üzere olduğunu haber verdiğini biliyordum ve bir karar vermek zorundaydım. Maça gidip Josie'yi kızdırmalı mıydım? Yoksa maça gidip oğluma, pek ortalarda görünmüyor olsam da, ona verdiğim sözleri tutmaya kararlı olduğumu mu göstermeliydim?

Mümkün olan tek tercihi yaptım.

Motoru çalıştırdığımda motosikletim büyük bir gürültü yaptı ve o an, kiralık arabayı geri vermemiş olmayı veya en azından kamyonetime hâlâ sahip olabilmeyi diledim. Ailemin kamyonetimi satıp satmadığını merak ediyordum. Gidip onlara sorabilirdim ama bu, onları ziyaret etmem anlamına gelirdi ve buna henüz hazır değildim. Sonuçta Los Angeles'a babam kamyonetimi bir çekiciye çekirtmeden üç gün önce falan gitmemiştim. Sterling ve Bianca Westbury'nin eskiden kurallara tam anlamıyla uyan oğullarını şimdi bir motosikletin üstünde, kolları dövmele bir şekilde görmekten memnun olacaklarını sanmıyordum. Ama sanırım yine de yakında golf kulübüne bir yolculuk yapmam gerekecekti.

Kasabada yolculuk yapmaya gittikçe alışıyordum. Artık silik ve karmakarışık hale gelene dek bu yolları rüyalarımda görmeye devam etmiştim. İnsan bir süre sonra her şeyi unutuyordu. Kasabalıların bunu yapması için ona yalvarmalarına rağmen, Bayan Williams'ın sökmeyi kesinlikle reddettiği Noel süslemelerini unutuyordunuz. Cuma akşamları futbol maçı izlemek için bütün kasabanın evlerine kapandığını unutuyordunuz. Ama insanlar sizin sahada ve sahanın dışında ne yaptığınızı unutmuyorlardı.

Okula gittiğimde tribünler dolmuştu. Motosikletimin sesi tribünlerde oturanların dikkatini çekti ve bu kesinlikle istemediğim bir şeydi. Kaskımı çıkardım ve şapkamla gözlüğümü taktım. Kimliğimi saklamama ihtiyacım olmadığından emindim ama Liam Page gibi görünmezsem belki beni yalnız bırakırlardı.

Katelyn oturduğu yerden el salladı, üzgün görünüyordu. Josie onun yanında oturuyor, bana bakmıyordu

ama bunun benim için hiçbir sakıncası yoktu. Zaten ondan bir bakış veya selam alamamıştım. Henüz.

Tribünlerden sakınarak, benim bu sahada top oynayacak yaşa gelmemin çok öncesinden beri burada bulunan meşe ağacının karşısındaki standı gitmeye karar verdim. Sahanın kenarında oyuncularını yüksek sesle okuyan Nick'i ve sahanın ortasına geçen Noah'yı gördüm. Parmak uçlarımda hafifçe yükselerek formasındaki sayıyı okudum. Benim numaramı taşıyordu: Sekiz. Zar zor yutkundum ve boğazımı temizledim. Duygularımı belli etmek istemiyordum ve bunun bir tesadüf olduğundan emindim. Fakat ya değilse?

Peyton maçın ortasında geldi ve yanıma oturdu. Kolunun altında bir futbol topu tutuyor ve krampon giyiyordu. Katelyn'e Peyton'ın futbol oynayıp oynamadığını sormalıydim. Mason'ın, kızına futbol oynaması için izin verdiğini hayal edebiliyordum. Ona soracaktım ama bu konuda ona herhangi bir fikir vermek istemiyordum. Peyton oyuncuların isimlerini haykırdığında ve hakemlere 'kaldırsana şu bayrağı' diye bağırduğında kahkahayı bastım. Onu izlerken Mason'ı görüyordum. Katelyn'in onunla nasıl başa çıkacağını merak ettim. Onların maddi durumlarını ve yardımcı olup olamayacağını merak ettim. Katelyn'in yardım kabul etmeyeceğini biliyordum ama bunun için bir yol bulmalıydim. Zor durumda kaldıklarını görmek istemezdim ve onlara yardım edecek gücüm vardı.

Son düdüğü çaldı ve Noah zıplamaya başladı. Gülümsemekten başka bir şey yapamadım ve onun için hiçbir şey yapmadığım halde onunla gurur duydum. Bu yaşta takımına önderlik ettiğini görmek, onun çok şey vaat ettiğini gösteriyordu. Benden daha iyi olmasını, üniversitenin ve ümit ettiği şeylerin peşinden koşmasını umuyordum.

Kaskı elinde, saçları terden yapış yapış bir halde bana doğru koştuğunda yüreğimde bir acı hissettim. Maçtan sonraki halime çok benziyordu.

Sanki gelmemi beklemiyormuş gibi, "Geldin mi?" dedi.

"Geleceğimi söylemiştim. Geç kaldığım için üzgünüm, yapmam gereken başka şeyler vardı."

"Hayır, önemli değil. Kasabadan ayrılmadan önce beni görmeye gelmene sevindim."

Bu sabah gitmeyi düşünüyordum fakat Peyton'la maç seyretmek için söz vermiştim. Pazar gününe daha birkaç gün vardı ve Sam'e bundan bahsetmemiştim. Sam, beni yarın bekliyordu.

"Hafta sonuna kadar burada olacağım. Bayan Peyton ve ben pazar günü için televizyonun önünde buluşmak için sözleştik."

"Maç seyretmek için mi?"

Kafamı salladım.

"Ne güzel, ben de gelebilir miyim?"

Bakışlarımı, Noah'yı izleyen Peyton'a çevirdim. "Bu Peyton'a bağlı. Belki siz gençler aranızda anlaşılabilirsiniz."

Noah, Peyton'a baktı ve gülümsedi. Peyton gözlerini devirdi. Ben gülmeye başladım. Gelecekte onları bekleyen romantizmi görebiliyordum. Noah, Peyton'ın annesine doğru koşuşunu izledi. Bana dönerek, "Ee, nasıldım?" diye sordu.

"İyi oynadın. Bir kaç hamleyi çok erken yaptın ama bu senin ve karşıdakinin zamanlamasıyla ilgili bir sorun. Gideceğiniz rotayı çalışmaya ihtiyacınız var. O zaman daha iyi olacaksınız."

"Vay canına. Senden ipuçları almak çok güzel."

"Noah, sana ne söyledim?" Josie konuştuğunda Noah donakaldı. Josie'ye baktım; yüzü çok sert ve kararlıydı. Bize doğru yürümüyor, ayaklarını yere vura vura geliyordu.

"Liam bana tavsiyelerde bulunuyordu."

Josie benimle kısacık bir an için göz göze geldiğinde, durumun kötüye gideceğini anlamıştım. Görüntüsü, bilmem gereken her şeyi anlatıyordu; Noah'yı görmeme izin vermeyecekti.

"Arabaya git, Noah. Şimdi!" Josie, gençken alay ettiğimiz annelerin yaptığı gibi parmağıyla arabayı işaret ediyordu.

Kılımı bile kıpırdatmadım. Josie'ye doğru hareket etmeden önce Noah'nın yeterince uzaklaşmasını bekledim.

"Daha fazla yaklaşma, Liam. Ciddi söylüyorum. Nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum ama oyun bitti ve senden gitmeni istiyorum. Gitmek ve Noah'yı unutmak zorundasın."

"Neden bahsediyorsun sen? Gelmemi istedi ve ben de geleceğimi söyledim. Eğer onun varlığından haberim olsaydı, başından beri yanında olurum ama nedense haberim yoktu. Bu saçmalıklarla üstüme gelme, Josie. Oğlumu benden sakladın ve evet, telefonla bana ulaştı ama bunun başka yolları da vardı.

"Artık yelkenleri suya indirme zamanı, Josephine çünkü o gemiden suya düşen hiç de iyi olmayacak." Elleri mi cebime koydum ve yürümeye başladım. Onu kızdırmak istememiştim ama çok üstüme gelmişti.

"Denedim!" Durdum ve arkamı dönüp ona baktım.

"Öyle mi?"

"Evet, öyle." Elleri belinde bekliyordu ve saçmaladığını biliyordum.

"Eminim denemiştir."

14. BÖLÜM

JOSIE

Bana arkasını dönüp yürüdüğünü görmek, benim için alışılmış bir durumdu. İlk kez arkasını dönüp gitmiyordu ve muhtemelen son da olmayacaktı. Eğer şanslıysam önümüzdeki on yıl boyunca bir daha ortalarda görünmeyecekti ve böylece onunla bir daha görüşmek zorunda kalmayacaktım.

Umurumda bile olmayan kibirli halleriyle beni boş yere yıpratıyordu. Oğlumun kafasını karıştırdığını görmüyor muydu? Kalmaya ve oğluma babalık etmeye niyeti olmadığını benim kadar kendisi de biliyordu. Öyleyse bunu neden yapıyordu? Neden şimdi geldiği yere dönmüyor ve bizi yalnız bırakmıyordu?

“Ellerini biraz daha sıkarsan tırnaklarını kıracaksın.” Katelyn yanımda yürürken pişmiş kelle gibi sırtıyordu. Peyton döndü ve bana kötü kötü baktı. Aman ne güzel, demek Liam’a kasabadan çıkıp gitmesini söylediğimi duymuştu. Liam’a onunla birlikte maç seyretmeyi teklif ettiğini biliyordum ama Katelyn’in gerçekten kızına

Liam'dan uzak durmasını söylemesi gerekiyordu.

Katelyn'i takip ederken, "Onun tarafını tutmayı bırak," dedim. Korkağın tekiydim ve bunu onun yüzüne karşı değil, arkasından yürürken söylüyordum çünkü onun hayal kırıklığına uğramış bakışlarını görmek istemiyordum. Arabaya bindiğimde Noah arka koltuktaydı. Pencereden dışarı bakıyor, benimle göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Kollarını bağlamış, ardı ardına içini çekiyordu. Fikrimi değiştirmeyecektim. Beni ne kadar görmezden geleceği umurumda değildi.

Oturup Nick'in ailesiyle konuşmasını beklemek zorundaydık. Candy Appleton'ın Nick'in koluna dokunduğunu gördüğümde sinirimden kudurdum. O kadın her zaman benim olanı istemişti; önce Liam, şimdi de Nick. Beklediğimi ona göstermek için kornaya bastım. Burada durup onların bakışlarıyla birbirlerini kesmelerini izleyecek halde değildim.

Nick nihayet arabaya bindiğinde, "Senin sorunun ne?" diye sordu. Eve yürüyerek gitmeliydim. Bunu düşündüm. Zamanımı, sakinleşmek ve düşüncelerimi toparlamak için harcayabilirdim.

"Liam'la konuştuğum için kudurdu." Noah, Nick'in bana dönmesine neden olan sözleri yumurtlayıverdi.

"Noah, sessiz ol," dedim dişlerimi sıkarak. Liam ve Noah'yla ilgili bu saçmalıklar yüzünden ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Gerçekten. Güçlü olmaya ve ayakta durmaya çalışıyordum. On yıldır ortalıkta yoktu ve şimdi birdenbire ortaya çıkıp her şey yolundaymış gibi davranamazdı.

"Neler oluyor?" Nick, sessiz ve sakinleştirici bir doktor tonuyla konuştu. Bu beni çıldırtıyordu. Ondan Noah'ya, Liam'la konuşmaması gerektiğini söylemesini

istiyordum. Bu konuda bana destek olmasını istiyordum ama olmuyordu. Sadece arabayı çalıştırdı ve otoparktan ayrıldı.

“Benimle konuşacak mısın?” diye sordu. Dükkânların yanından geçerken pencereden dışarı bakarak kafamı hayır anlamında iki yana salladım. Esnaflar dışarıda, sonbahar dekorasyonu yapıyorlardı ve ben sonbahar için hiçbir hazırlık yapmadığımı hatırladım. Yapmam gerekiyordu. İş yerim ana caddede göze çarpan bir yerdeyken dekorasyon yapmamak olmazdı.

Nick’e bakmadan, “Beni dükkânda indir, lütfen,” dedim. Elimi tutmak istediğinde buna izin verdim ama onun elini tutmadım. Çok kızmışım ve istediğim son şey birinin bana el bebek gül bebek davranmasıydı.

“Josie—”

“Bana Josie deme. Çalışmam gerekiyor. Kendime bugün için izin vermemeliydim.” Nick cevap vermedi, yalnızca kafasını sallayarak arabayı iş yerime doğru sürdü. Durmak için arabayı kenara çektiğinde hoşça kal bile demeden arabadan indim. Daha sonra bu davranışımın dolayı pişman olacağımı biliyordum ama şu anda kimse benim tarafımda olmamasından dolayı çok sinirliydim.

Kapıyı açtığımda çiçeklerin mis kokusu beni hemen etkiledi. Önceki gece dükkânı kapatırken vantilatörü açık unutmuşum ve bu yüzden ne kadar çiçeğin mahvolduğunu merak ettim.

Liam yüzünden her şey mahvolmuştu çünkü birdenbire iş yerime, yapacak hiçbir işinin olmadığı bu yere gelmişti ve bütün düzenim tepetaklak olmuştu.

İnsanların gelmesini umarak arkadaki ışıkları yaktım. Buradaki insanlar, levhadaki *Kapalı* yazısını önemsemeden gelip beni ziyaret ederlerdi.

Kasabadaki insanlar konuşmayı, kahve içmeyi ve ben buketleri süslerken bana hayat hikâyelerini anlatmayı severlerdi.

Kapıdan gelen sesler bana yeniden Liam'ı hatırlattı. Hangi yöne döndüğümün önemi yok gibi görünüyordu, o buradaydı ve hayatımı alt üst ediyor, geçtiği her yeri yıkıp gidiyordu. Dönüşünün hayatımı bu kadar karıştıracacağını kim bilebilirdi ki?

Katelyn bile geçen on yılı hiç sorun etmeden, ona kucak açmıştı. Nick onun sadece Noah üzerindeki haklarından vazgeçmesini istiyor, Noah ise... Noah ise Liam'ın onun en iyi arkadaşı olmasını istiyordu. Ve ben... ben pazartesi günü Mason'ın buraya gelip karısı için çiçek sipariş ettiği iki hafta öncesine dönmeyi istemek dışında ne istediğimi bilmiyordum.

Camları temizledikten sonra iPod'umu açtım ve pencerelere kasımpatıyla mısır sapları dizerek muhteşem sonbahar görüntüleri oluşturmak için çalışmaya başladım. Eğer Noah benimle konuşursa, ona benim için bir korkuluk yapıp yapamayacağını sormalıydim. Camları renklendirmek için bir miktar kurutulmuş lavanta ekledim. Her şey kırmızı ve altın sarısı olmak zorunda değildi.

İçeri temiz hava girmesi için kapıyı açtığımda merdivenlerin de biraz kasımpatı ve mısır saplarına ihtiyacı olduğuna karar verdim. Bir şeyle meşgul olmam gerekiyordu, aksi halde Liam, Noah ve Nick'i düşünecektim. Birden donup kaldım. Nick, Noah'nın üç yaşından bu yana hayatımdayken Liam nasıl ondan daha önce aklıma gelebiliyordu? Nick düşüncelerimde nasıl üçüncü sırayı alabiliyordu?

Cevap çok basitti; Liam aklıma gelmemeliydi. Nick,

Liam'dan daha üstündü. Zekiydi ve eğitimliydi. İnsanlara hizmet edebilmek için üniversite eğitimini hızlandırmıştı. Nick, bir insanın ilk sırada düşünmesi gereken bir adamdı, son sırada değil.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Arkama dönmedim çünkü bu sesi tanıyordum. Bağırsa da, fısıldasa da bu sesi asla unutmazdım. Bu, son zamanlarda kâbusa dönen rüyalarımı süsleyen kişinin sesiydi.

"Senden gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yok, Liam." Ön cephe bulunan metal kancalarla çiçek saplarını bağladım. Eğer delice bir fırtına esmezse çiçekler bir daha dağılmazlardı.

Gerçi Liam hiçbir uyarı işareti vermeksizin kasabada esmeye başlamıştı bile.

"Sadece konuşmak istiyorum, Josie. Bu konuda iki yetişkin gibi davranabiliriz."

Arkamı döndüğüm anda dönmemiş olmayı diledim. Ona ilk defa gerçekten bakıyordum.

Kolları çıplaktı ve dövmelelerini görebiliyordum. Daha önce görmeye çalıştığımndan değil ama dövmelelerini merak etmiştim. Vücudunun geri kalanına bakmak için izin almadan önce dövmelelere yoğunlaştım. Kolları lisede olduğu gibi güçlü görünüyorlardı ve muhtemelen şimdi daha da güçlülerdi. Muhtemelen çok pahalı olan yıpranmış pantolonu, çıktığımız zamanlarda giydiği Levi's marka kot pantolonlara benzemiyor, belinde bol duruyordu. Kemer takmasına rağmen eğer dikkatli olmazsa pantolonu belinden aşağı düşebilirdi.

Bakışlarımı gözlerine çevirdiğimde bana baktı ve gülümsedi fakat daha önceki gibi kibirli değildi. Onu incelediğimi biliyordu ve benimle konuşmayarak bunu yapmama izin veriyordu.

Dövmelerin seksi görünebileceğini asla düşünmezdim, fakat Liam'a bakarken benim göremediğim dövme-
lerinin olup olmadığını merak ettim ve bütün bu dövme-
lerin ne anlama geldiğini ona sormak istedim.

"Senin...?" Sesim yavaşça kısıldı. Bunu sormak iste-
mediğim hâlde kelimeler ağzımdan çıkıvermişti.

"Benim neyim?"

"Hiç, boş ver," dedim, kafamı iki yana sallayarak.
Merdivenlere doğru yöneldim ve onu kaldırımda bırak-
tım. Kapıyı ayağımla itekleyerek yüzüne kapattım.

Yumuşak bir ses tonuyla, "Josie," dedi. Neredeyse
beni etkilemesine izin verecektim. Bu sesi özlemiştim ve
şu anda kulaklarımdaydı. Sadece çığlık çığlığa bağışlamak
ve bu sesi kafamdan atmak istiyordum.

"Biraz önce olanlar için üzgünüm ve söylediğin bir
şeyle ilgili sana bir soru sormak istiyorum."

Arkamda konuşurken ellerimi saçlarımdan arasına
daldırdım. Bana dokunduğunda erimek ve kollarının
arasına kıvrılmak istedim fakat bunu yaparsam *eski* ben
olurdum. Şimdiki ben ise ona döndü ve sadece öfke ile
nefret dolu bir bakış fırlattı. Liam bakışlarımdaki duy-
guları anlamıştı çünkü geriye doğru adım attı ve kafasını
iki yana salladı.

Devam edebileceğinin bir işareti olarak kaşımı kaldırı-
dım.

Derin bir nefes aldı ve yere odaklanmadan önce bana
baktı. Dudağıyla oynuyordu ve geçmişte olduğu gibi eli-
ni dudaklarından çekip parmaklarını kendi parmakları-
nın arasına kenetleme dürtüsüyle mücadele ettim.

"Bana Noah'dan söz etmeye çalıştığını söyledin. Nu-
maramı değiştirdiğimi biliyorum, bu berbat bir şeydi.
Ama bana ulaşmaya çalıştığını söyledin ve ben bunu na-
sıl yaptığını öğrenmek istiyorum."

“Sana bunu neden anlatmam gereksin ki?” Kollarımı birbirine baēladım.

“Bana bir Şans vermeni istiyorum, Jojo. Her Şeyi altüst ettiēimi biliyorum ama kahretsin, sen yanımda deēildin ve neler yaēadıēımı bilmiyorsun.” Liam, volta atmaya ve kısacık saçlarını Őekiőtirmeye baēladı. “Stres ve yalnızlık içindeydim ve sadece seni...”

“Aldattın mı?” diyerek konuşmasını böldüm.

Kafası anında benim olduēum tarafa döndü. O henüz konuşmadan cevabı anlamıştım.

“Asla,” diye fısıldadı. “Sana asla böyle saygısızlık yapmam. Seninle birlikteyken hiçbir kıza sana baktıēım gibi bakmadım.”

“Beni terk ettin. Belli ki sana yetmiyordum.”

“Tanrım, sen ne dediēini duyuyor musun? Bu seninle ilgili bir Şey deēildi. Bu benimle ve yaēadıēım deēiŐimle ilgili bir Şeydi.”

“Kelimelerle aran bu kadar iyiymen bana bundan daha geçerli bir bahane uydurabileceēini düşünmüştüm. Neden sadece benimle mutlu olmadıēını söylemedin?”

“Çünkü öyle deēildi, sadece... sadece kendimi boēuluyormuŐ gibi hissediyordum.”

The first of these is the fact that the
... of the ... of the ... of the ...
... of the ... of the ... of the ...
... of the ... of the ... of the ...
... of the ... of the ... of the ...

The second of these is the fact that the
... of the ... of the ... of the ...
... of the ... of the ... of the ...
... of the ... of the ... of the ...

The third of these is the fact that the
... of the ... of the ... of the ...
... of the ... of the ... of the ...
... of the ... of the ... of the ...

The fourth of these is the fact that the
... of the ... of the ... of the ...
... of the ... of the ... of the ...
... of the ... of the ... of the ...

The fifth of these is the fact that the
... of the ... of the ... of the ...
... of the ... of the ... of the ...
... of the ... of the ... of the ...

15. BÖLÜM

LIAM

Ona bu şekilde söylemeyi istemiyordum, çünkü karşımda oluşan durumu kaldıramayacağımı biliyordum. Gözlerini yere indirdi, geriye doğru adım attı ve nefes almaya çalışırken göğsü inip kalkmaya başladı. Bu görüntü karşısında, ondan ayrıldığım geceden daha fazla yüreğim burkuldu. Korkaklık yolunu tercih ettiğim o geceden.

"Burada olduğuna sevindim, yorgun olmalısın." Elleri, ellerimi buluyor ve beni yurt odasına çekmeye çalışıyor, fakat ben kıpırdamıyorum.

"İçeri gelmek istemiyor musun?"

İstiyorum ama bunu yapamam. Eğer içeri girersem onu asla bırakıp gidemem ve hiçbir şey değişmemiş olur. Hayatım aynı şekilde devam eder ve bunu değiştiremezsem deliririm.

Kafamı çok hafifçe iki yana sallıyorum fakat bu onun dikkatini çekmek için yeterli oluyor. "Yolunda gitmeyen bir şey mi var, Liam?"

Boğazım tıkanmaya, kalbim... yerinden çıkacak gibi atmaya başlıyor. Doğru şeyi yaptığımı biliyorum ama neden bu kadar kötü hissettiğimi bilmiyorum.

“Okulu bırakıyorum.”

Biraz sonra kapılacağı öfke nöbetinin ilk belirtisi olan bakış yüzüne yerleşiyor. Şu anda planımdan kesin olarak vazgeçmiş bulunuyorum. Oysa bizim de her Amerikalı gibi hayallerimiz var. Bu hayallerde Amerikan Milli Futbolcusu olup çevremde komşularıyla biri kız, biri erkek iki çocuk büyüterek yaşıyoruz ve o beni izlemek için benimle beraber maçlara geliyor. Benim özel amigo kızım olduğu için tek bir maçımı bile kaçırmıyor.

“Pekâlâ, neden?”

“Ben... Şey... Artık yapamıyorum — ”

“Neyi yapamıyorsun? Beni korkutuyorsun, bebeğim. İçeri gel, konuşalım. Koçunu arayıp bu durumu düzeltelim.”

Koçumu arayacağını söylediğinde rahatladığımı hissediyorum. Bu tam da istemediğim şey ve Josie bunu söylediğinde doğru kararı verdiğimi anlıyorum. Artık futbol oynamak istemiyorum.

“Artık seninle birlikte olamam, Josephine.” Bunu söylerken ona bakmıyorum. Arkamı dönüyorum ve adımları söyleyen sesine aldırış etmeden yürüyorum. Kız arkadaşımı terk etmeme şahitlik eden insanların arasında zig zag çizerek koridordan çıkıyorum.

İleri doğru bir adım atmak, onu kollarıma almak ve onu terk ederken hayatımın en büyük hatasını yaptığımı söylemek istedim. O gece onunla tartışmak pahasına da olsa onu alıp kendimle beraber götürmeliydim. Los Angeles’a yaptığım iki günlük yolculukta, geceleri kamyonetin kasasında uyurken kollarıma kıvrılmış olsaydı kendimi çok daha iyi hissederdim. Cips ve kolayla yaptığım kahvaltıyı onunla paylaşmış olsaydım, bu hayatımın en güzel kahvaltısı olurdu.

Fakat bunun yerine iki gün boyunca ağlayarak yolculuk yaptım çünkü şimdiye kadar yapabileceğim en kor-

kunç şeyi yapmıştım. Ona yapamayacağımı söylerken kendi kalbimi kırmıştım.

“Jojo—”

Elini kaldırdı ve konuşmayı kestim. Bana baktığında her yer kararmıştı. Siyah ve ağır makyajı, yüzünde acının çizgilerini bırakarak gözyaşlarıyla beraber akıyordu.

“Beni terk etmen için bu kadar önemli olan sebep neydi?”

Derin derin iç çektim. Betty’i ve hayatımı değiştiren o günü Josie’ye nasıl anlatacağımı bilemiyordum.

“Sana söyledim, farklı bir şey yapmaya ihtiyacım vardı.”

“Sebep ben değil miydim?”

“Hayır.” İstedğim noktayı vurgulamak için kafamı iki yana salladım. “Sen değildin. Asla değildin. Seni yanıma almadığım için kendimden nefret ettim. Seninle birlikte gitmeliydim ama senin gelmek istemeyeceğini düşündüm ve bana hayır dediğini duymak istemedim.”

“Yani kalbimi kırdın ve bir bebeği tek başıma büyütmem için beni ortada bıraktın, öyle mi?”

“Lanet olsun, Jojo. Bebeği bilseydim kalır ve bir çözüm yolu bulmaya çalışırdım. Seninle evlenir ve okula geri dönerdim.”

“Ama mutlu olmayacaktın, değil mi?”

Ona cevap veremedim. Veremeyeceğimi biliyordu. Sessizliğim yeterli bir cevaptı.

Josie derin bir nefes aldı ve kafasını salladı. “Sonuçta California’ya gittin ve başarılı bir müzisyen oldun. Komik olan ne, biliyor musun? Gitar çalmayı bu kadar sevdiğini bilmiyordum. Bana şarkı söylerken çalışıyordun tabii, ama hep öylesine çaldığını düşünmüştüm. Bu bana kendimi biraz rezil bir sevgili gibi hissettirdi.”

“İyi olmadığımı mı düşünüyordun?”

Kafasını hayır anlamında salladı. “Hayır, öyle değil. Bunun senin için bir şaka olduğunu, babanı kızdırmak için yaptığın bir şey olduğunu düşünüyordum.”

“Hep çalışıyordum. Gitar çalmak, beni sakinleştiriyor ve duygularımı aktarmamda bana yardımcı oluyordu. Üniversiteye başladığımda daha çok çalmaya başladım. Kampüste bir geceye katıldım ve orada çaldım. Bu işi sevmeye başladım, her saniyesini severek yapıyordum. Bunu sana anlatmaya çalıştım ama beni dinlemiyordun. Sadece futbolla, derslerinle ve Mason’la Katelyn’in ne yaptıklarıyla ilgili konuşmak istiyordun. Kafamın içindekileri sana anlatsam da dinlemeyecektin; her gece bir kalp çarpıntısıyla uyanıyordum çünkü çok yalnızdım ve okuldan nefret ediyordum. En iyi üç arkadaşım farklı bir okuldaydı ve ben hepsinden eyaletlerce uzaktaydım.”

Josie, beni izlerken tezgâha yaslandı. Bana gerçek anlamda baktığı ilk andı ve yüzü çok sertti. Gözyaşlarının izleriyle boyanmış yüzü çok güzeldi. Gözyaşlarını silmek istiyordum. Geçen on yılı geri almak ve silmek istiyordum.

Her şeye yeniden başlamak istiyordum.

“Bak, buraya Noah’yla ilgili konuşmaya geldim ama konunun biraz dışına çıktık. Ayrıca, seni ağlarken görmekten nefret ediyorum.”

“Gerçekten mi?” Şaka yapar gibi bakışlarını bana çevirdi.

Bu kadar masum görünmesi karşısında hiçbir şey diyemedim, sadece gülümsedim. “O gece seni bırakıp gitmiş olmam, her şeyin değiştiği anlamına gelmez.”

Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Doğru söyleyip söylemediğimi merak edencesine yüzüme baktı. Gerçeği

söylüyordum fakat bunu göstermeye en fazla bu kadar yaklaşabiliyordum.

“Ralph’in yerinde küçük bir gösterim var, o yüzden gitsem iyi olacak. Sonra görüşürüz, Jojo.”

Arkamı dönmeden önce duraksadım. Josie’nin kollarını etrafımda hissetmek için, bana bir kez daha onlara derslerini vermeme söylemesi için her şeyimi verebilirdim. Bu önümüzdeki on yıl için bana yeterdi.

Ralph’in yerine vardığımda park alanı ağzına kadar doluydu. Ralph’le markette karşılaştığımız gece birbirimize doğru koşmuştuk ve benden kendisine bir iyilik yapmamı istemişti. Aldığımız biralara parasını o ödeyince ona hayır diyememiştim. Ayrıca, arkadaşlar arasında bir bar gösterisinin lafı mı olurdu?

Sırtımda gitarımla kapıyı açtım. İçeride küçük, müthiş bir kalabalık vardı. Ralph beni görünce barın etrafından dolaşarak kucaklaşmak için kocaman kollarını bana doğru açtı.

“Çok teşekkür ederim, Liam.” Sırtıma hafifçe vurdu. Gülüşüyle sunduğu teşekkür yeterliydi.

“Senin için her şeyi yaparım ama, ım, reklam falan yapmadın mı?”

“Yoo, yaptım,” dedi kafasını kaşıyarak. “Ama herkes dalga geçtiğimi sandı.”

Gülmeye başladım. Bu, uzun zamandır duyduğum en komik şeydi. “Güzel. İyi zaman geçireceğiz.”

Bara doğru giden Ralph’i takip ettim ve ilk kez birkaç tane *adamakıllı* bira içmenin keyfini çıkardım. İnsanlar etrafta boş boş dolaşıyor, beni görmezden geliyorlardı ve bu durum hoşuma gidiyordu. Birkaç kişi uğrayıp mer-

haba dedi ama onlar Liam Westbury'le konuşuyorlardı, Laim Page'le değil.

Ralph, bir kadınla beraber olduğunu ve tamamen evcilleştiğini anlattı. Buna inanmakta zorluk çekiyordum ama yine de onu tebrik ettim. Beni akşam yemeğine davet ettiğinde kasabadaki zamanımın neredeyse sonuna geldiğimi fark ettim. Belki başka zaman gelebileceğimi söyledim çünkü pazartesi günü yola çıkmak zorundaydım. Yüzü birden düşünceli bir hal aldı ama beni anlayabildiğini söyledi.

Ben de kendimi anlayabilmeyi diledim.

Nihayet küçük sahnede yerimi aldım. Ben, gitarım, bir tabure ve bir şişe *Bud**. Yüzüme doğru parıldayan ışıklar, bana doğru iç çamaşırı fırlatan ve çılgık atan kızlar yoktu. Arkamda, çaldığım müziği tamamlayan grubum yoktu ve sahnenin soluna baktığımda kusursuz bir sahne gösterisi sunmam için bekleyen birisi yoktu.

Sadece yüz kişilik bir barda beni dinleyenler ve ben vardım.

Ralph ışıkları kararttı ve dışarıdan birkaç kameranın içeri geldiğini gördüm. Flaşlarını bana yönelttiler ama buna alışkıttım.

"Ben Liam Page." Ben konuşuncaya kadar kalabalık sessizce oturuyordu. Barın müdavimlerinden birkaçı tezahürat etti, diğerleri ıslık çaldı ve bu bana her gece sahneye çıkmamın asıl nedenini hatırlattı. Bu duyguyu seviyordum. Yazdığım bir şarkının ilk akorunu basmak için parmağımın, gitarımın tellerine dokunduğu ânı ve kalabalığın benim şarkılarımla çılgınca eğlenmesini seviyordum. Onlara baktığımda şarkılarımı, kendi şarkılarıymış gibi söylediklerini görmeyi seviyordum.

* kıs. Budweiser. -rn

Ben çaldıkça insanlar dansa kalkıyorlardı. Yıllardır ilk defa bir barda tek başıma çalışıyordum. Çalmayı neden bu kadar sevdiğimi hatırladım. Dinleyenler şarkılara katılıyorlardı; onlar gösterinin birer parçasıydı. Sahnem uzadıkça bara daha fazla insan geldi. Ralph o gece çok iyi iş yaptı ve yarıya kadar içtiğim bira şişelerini alıp götürmesine rağmen yanımda sürekli dolu bira bulunmasını sağladı.

Birisi beni sevdiğini haykırdı; bense "Teşekkürler," diye yanıtladım. Bu çok masum bir eylem olmasına rağmen, hayranlarıma onları sevdiğimi asla söylememiştim ve söylemeyecektim de. Hayatımda yalnızca bir kişiyi sevmiştim ve o kelimeleri kadınıma ve şimdi de oğluma söylemek için saklıyordum.

Sahne de otururken Noah'nın babası olmak istediğini fark ettim. Ondan, beni babası olarak görmesini ve hayatta futboldan daha değerli şeyler olduğunu bilmesini istiyordum. Bir artist, bir müzisyen olabilir, hatta bir köprü altında bile yaşayabilirdi ve eğer bunu yapmama izin verirse onun her türlü kararını desteklerdim.

Ralph'e doğru baktığımda onun birisine sarıldığını ve önceki gün çiçekçide gördüğüm kıızıl saçlı kadının da onların yanında durduğunu gördüm. Ralph biraz gerilediğinde sarıldığı kişinin Josie olduğunu fark ettim. Arka tarafta duruyordu ve karanlıkta onu zar zor görüyordum ama kesinlikle onu hissediyordum. O benim içimde yaşıyordu.

"Bu şarkıyı henüz yazdım ve ilk dinleyenler siz olacaksınız. Biraz yavaş gelirse şimdiden özür dilerim."

Yüzünü bana göstermesini umarak ona doğru baktım. İlk bölümü, gözlerimi onu son gördüğüm yere doğrultarak söyledim. Şarkının ikinci bölümü, içimi kasıp kavurdu.

*"Bir yabancının kollarını, öpüşünü sıcak ve kanlı,
Boşluğu doldurmaya çalışmasını,
Özledim seninle yaşamayı.
Kokusu, kirpikleri, giysileri fısıldıyor ama,
Ben yalnızca senin sesini duyuyorum,
Senden o kadar uzağım ki.
Bütün bunlar sadece birer ağrı kesici.
Sadece birer ağrı kesici."*

Son nakaratı bitirdiğimde onun hâlâ arka tarafta oturup oturmadığını göremiyordum. Bu şarkı onun içindi ve onsuz kaldığımı sözlerle söylemeden anlatmamın tek yoluordu.

16. BÖLÜM

JOSIE

İki gece önce Liam'ı dinlemek için bara gittim. İki gece geçti ama onu bir türlü kafamdan atamadım. Onu şarkı söylerken dinleyince, söylediği sözler kendi hayatını anlatıyor olmasına rağmen, sahneye gidip ona sıkı sıkı sarılmak istedim, ama şarkı benim için yazılmamıştı. Hayranları için çalıyor, onlara sevdikleri Liam Page'i veriyordu. Sahnedeki adam benim Liam'ım değildi. O tanımadığım birisiydi.

Onu sahnede dinledikten sonra inanılmayacak bir şey yaptım. Bütün albümlerini indirdim ve hepsini aralıksız dinledim. Bazı şarkıları beni ağlattı, bazıları güldürdü, birkaç tanesi kızdırdı. Kayıp bir aşktan, onun fırlatıp attığı şeyden bahseden şarkılarını dinlerken sözler anlamsız geliyordu. Bizim dünyamızı anlatmaya hakkı yoktu. Bu, yüzüme bakmadan özür dilemesi gibi bir şeydi.

Bugün onu görecektim ve ne demem veya nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. Cuma gecesini bara gitmemiş, onu umursamıyormuş gibi mi davranmalıydım,

yoksa gittiğimi anlamış mıydı? Ralph ona söylemiş miydi? Jenna'yla beraber arkada oturduğumu görmediğinden emindim. Yeterince dolduğumu ve gitmek zorunda olduğumu anlamadan önce sadece iki şarkısını dinleyebilmiştik.

Onu izleyemedim. Beni etkilememiş gibi davranmadım. En kötüsü de Jenna bunu anlamıştı. Jenna, bana üzgün gözlerle baktı ve bardan çıkarken elimi tuttu. Hiçbir şey sormadı, söylediği tek şey Noah'nın adıydı ve sonra zaten gözyaşlarına boğuldum.

Liam'ı özlüyordum ve bunun olmasını istemiyordum. Nick'le beraberdim ve o beni seviyordu. Onunla evlenecek ve belki de çocuk yapacaktık. Planımız buydu. Ona, benim evime taşınmasını söylememiş olmama rağmen birlikte yaşıyorduk. Kendi evinde kalmayı bırakmıştı. O yüzden bunu hiç konuşmamıştık. Nick'e bir şey söylersem Liam gibi onun da beni terk edeceğinden korkuyordum.

O zaman neden kalbim bana Liam'a bir şans vermemi söylüyordu?

Katelyn'in evine doğru giderken kafamı arabanın camına yasladım. Hepimizden orada olmamızı ve bu pazar da her pazar olduğumuz gibi davranmamızı istedi. Geçen hafta maç seyretmemiştik, yas tutmuştuk. Dürüst olmak gerekirse şu anda kendimi pek de golden sonra dans ederek kutlama yapma ve kokteyl sosis yeme modunda hissetmiyordum.

Nick arabayı tek eliyle kullanıyor, diğer eliyle elimi tutuyor, başparmağıyla elimi okşuyordu. Kısa bir an için Liam'ın elimi tuttuğu ânı hatırladım.

Dün, Liam Westbury kendisiyle baloya gitmemi teklif etti. Dün gece beni aramak istediğini ama aramadığını söyledi.

Şaka yaptığını düşündüm çünkü kendimi, Candy Appleton onunla baloya gitmeye gönüllü olduğu için onunla gitmeye karar verdiğini söyleyeceğine hazırlamıştım. Erkeklerin istedikleri de budur, değil mi? Kolay şeyleri arıyorlar, böylece etrafa bu işi becerebildiklerini anlatabilirler.

Pekâlâ, Liam Westbury'le o işi yapmayacağım, böylece eğer bana baloya onunla gitmemi teklif etmesinin nedeni buysa, sırada başka bir şey daha var demektir.

*Sakinleşmek için derin bir nefes alıyorum. Sınıfa geç kala-
cağım ama bu, umurumda değil. Liam orada ve şu anda onu
görmek istemiyorum. Annem haklı; Liam Westbury gibi erkek-
lerin benim gibi bir kızla işleri olmaz. Ben, Beaumont'un yan-
lış tarafındayım.*

*Dolabımı kilitliyorum ve arkamı döndüğümde duvar gibi
bir şeye çarpıyorum. Bir adım gerileyerek kafamı kaldırıyo-
rum. Hayat dolu gözleriyle Liam yukarıdan bana bakıyor. Eli-
mi ellerinin arasına alıyor ve beni kapıya doğru götürüyor.
Artık geç kalmayacağım. Liam kalbimi kırabilirsin diye ilk dersi-
mi resmen asmış bulunuyorum. En azından artık onunla dans
etme fikrine alışmak için teknik olarak yarım günüm var.*

*Liam ağır metal kapıları açarken elimi sıkı sıkı tutuyor.
Beni futbol sahasına götürüyor.*

*Tanrım, tribünlerin altına gitmek istiyor. Ben bunu istiyor
muyum? İstemediğimi söylersem belki benimle dans etmez.
Keşke Katelyn Mason'la kaçmadan önce bunu onunla konuş-
muş olsaydım. Onların o işi yapmaya daha yakın olduklarını
biliyorum. Sürekli bunu yapmaktan bahsediyor ama ben şu
anda yapmak istediğimi sanmıyorum.*

*Futbol sahasını geçiyoruz ve beysbol sahasına yöneliyoruz.
Bunu sığınakta yapmak istiyor. Sanırım orası tribünlerin ar-
kasından daha iyi. En azından üzerinde uzanabileceğim bir
sıra var.*

Beni sığınağın arkasına, okulun görüş alanının dışına çekiyor. Şu anda ne istediğini biliyorum. Yere bakıyorum ve dizlerimin çimen lekesi olup olmayacağını merak ediyorum.

Boştaki eliyle yüzümü avucunun içine alıyor. Sanırım onu yapmadan önce beni öpmek istediği için mutlu olmalıyım. Belki bu bir çeşit dil testidir. Şu anda Katelyn'i arayabilmeyi çok isterdim.

"Kendini neden saklıyorsun?"

Yüzümü onun eline daha çok saklayarak kafamı iki yana sallıyorum. Diğer elimi hâlâ elinde tutuyor; muhtemelen kaçmamı engellemeye çalışıyor.

"Kendini saklamak için çok güzelsin, Josie."

"Hazır değilim," diye ağzımdan geçiriyorum. Gözlerim kocaman açılırken elimle ağzımı kapatıyorum. Söylediğim şey karşısında şaşırıyor ve kafasını sallıyor.

"Sadece konuşmak istiyordum," diyor. "Dün gece aramadığım için üzgünüm, babam benimle uğraşıyordu ve o söyleyeceklerini bitirene kadar ve ben ödevlerimi yapana kadar saat dokuzu geçti. Annen ve babanı uyandırıp onları rahatsız etmemek için aramak istemedim."

Sanırım âşık oldum.

"Seni gülümsetmek için yapmak gereken tek şeyin elini tutmak olduğunu bilseydim, bunu dün yapardım." Gülümsemek istememiştim ama Liam'ın karşısındaki tuhaf halimi hatırlayınca gülümsemeden yapamadım. Liam çok anlayışlı ve ilgiliydi.

Oturduğum yerde doğruldum ve Nick'e en güven verici gülümsemelerimden birini gönderdim. Artık, yaşadığım ruh halinden dolayı Mason'ı sorumlu tutamayacaktım. Er ya da geç Nick bana soru sormaya başlayacaktı.

Cevaplarını duymaya veya kabul etmeye hazır olmadığım sorular soracaktı.

Katelyn'in evinin araba yoluna girdiğimizde Liam'in motosikleti otomobil yolunda duruyordu. Gözlerimi kapattım ve motosiklette Liam'in arkasına oturup öne doğru eğilerek göğsümü ona yasalamanın ve kollarımı onun beline dolamanın nasıl bir duygu olabileceğini merak ettim.

Penceredeki tıkırtı beni korkuttu. Ben henüz kapıyı açmadan Nick, "İçeri geliyor musun?" diye sordu. Adımımı dışarı attığımda elimi avuçlarının arasına aldı. "İyi misin?"

Eve yönelirken, "Evet, iyiyim," dedim.

İçeride bulacağım sahneye hazır değildim. Noah koşarak yanımdan geçti. Cuma gününden beri benimle konuşmayan oğlum, doğruca Liam'a gitti ve ona *Sports Illustrated* dergisini gösterdi.

Liam'in ona doğru uzanıp Noah'yla konuşabilmek için maçı unutmaması, üzerinde futbol formasıyla Peyton'ın yanında kanepede oturmasıyla ve oğlumun, dergisindeki bir şeyi Liam'a göstermek için sabırsızca ona doğru koşmasıyla bile kıyaslanamazdı.

Nick gözyaşlarımı görmeden banyoya koştum. Ona karşı adil davranmıyordum. Liam'in, Noah'nın hayatında olmamasından asla şikâyet etmemiştim ama şu anda buradaydı ve ben gün geçtikçe bunu istediğimi fark ediyordum. Noah'yı mutlu görmek ve ona bir babası olduğunu söyleyebilmek istiyordum ama Nick'in de oğlumun babası olmak istediğini biliyordum. O, bu rolü hak ediyordu ama Liam da Noah'nın baba konusundaki seçimini yapması için ona şans verdiğimi bilmeyi hak ediyordu.

Salona geldiğimde karşılaştığım sahne çok tuhaftı. Liam bütün çocukları etrafına toplamıştı ve Nick tek ba-

şına oturuyordu. Nick'in yanına oturduğumda gülmemeye çalıştım. Nick kolunu belime sardığında Liam, gözünün ucuyla beni izledi ve yapmacık bir şekilde sırıttı. Nick beni kendine çekerken Liam dolu dolu gülümsedi. Nick'in, neden kaskatı durduğumu, neden koluna kıvrılmadığımı merak ettiğini biliyordum.

Liam, "Pekâlâ, partiyi bölmek hoşuma gitmiyor ama Bayan Peyton'a alt katta bir maç seyretme sözü vermiştim," dedi ve bu sözleri, Peyton'ın sevinçten havalara uçmasına ve Noah'nın suratının asılmasına neden oldu. Liam eğilerek Noah'nın kulağına bir şey söyledi ve Noah gülümsedi.

Noah'nın yüzünün ışıldadığını gördüğüm zaman öfkemi bir kenara bırakıp oğlum için doğru olanı yapmam ve Liam'a bir şans vermem gerektiğini fark ettim. Kararım Nick'i incitecekti fakat bu Noah için yapmam gereken bir şeydi.

17. BÖLÜM

LIAM

Peyton ve ben uzatmalara giden dopdolu bir maç seyrettik. Peyton'ın düdük çalınması gereken yerleri, hakemlerin yarısından çoğundan daha iyi bildiğine hâlâ inanamıyordum. Beni kahkahalara boğuyordu, sesini yükseltmekten çekinmiyor ve iyi pozisyon alıyordu.

Ona, "Futbol oynayacak mısın?" diye sordum. Mason'la bu konuda konuşup konuşmadıklarını merak ediyordum.

"Şey, annem gibi bir amigo olmayacağım kesin."

Cevabı hemen ağzımı kapatmama neden olmuştu. Mason, Katelyn'in maçlarda saha kenarında olmasından hoşlanıyordu ve ben de kadının benim için tezahürat yaptığını bilmenin güzel bir duygu olduğunu düşünüyordum. En iyi tarafı da uzakta oynanan maçlardı. Amigolar da bizimle gittiğimiz yere gelirlerdi. Josie ve ben hava karardığında daima arabanın arka koltuğunda otururduk. Okulun otoparkına gelene kadar dudaklarım Josie'nin bedeninde öpülmedik yer bırakmazdı.

Elle, kız kardeşinin tam tersi şekilde giyinip alt kata, yanımıza gelmişti. Bu kızlar hık demiş ebeveynlerinin burnundan düşmüşlerdi.

“Annem öğle yemeği vaktinin geldiğini söylüyor.” Elle arkasını döndü ve bir cevap beklemeden merdivenlerden yukarı çıktı.

“Ne düşünüyorsun? Bir şeyler atıştırmaya gidelim mi?”

Peyton sırtıma çıktı. Onu sırtıma aldım ve sadece onun gülüşünü duyabilmek için çıldırmış gibi zemin katı koşturmaya başladım.

“Bunu gelecek pazar günü de tekrarlayabilir miyiz?”

Koşmayı bıraktım ve onu çekip dinlenmesi için kucığıma aldım. “İşe gitmek zorundayım ama belki maçı bilgisayarda birlikte seyredebiliriz.”

“Benim bilgisayarım yok.” Bu sözlerin beni durdurmasına izin vermeyecektim. Onu yanağından öptüm ve ona bu konuda endişe etmemesini söyledim.

Üst kata çıktığımızda herkes öğle yemeği için salonda toplanmıştı. Katelyn erkeklerin bildiği her türlü futbol yemeğini yapmıştı. Peyton ve ben tabaklarımızı aldık ve diğerlerine katıldık.

Noah yerde oturduğu için ben de onun yanına oturdum. Onun gülümsediğini fark ettim fakat dikkatleri buraya çekmek istemiyordum. Noah’ya, Peyton’la maç seyrettikten sonra birlikte dışarı çıkıp pas verme zamanlaması üzerine çalışabileceğimizi söylemiştim. Günümü onunla geçirmek için bir yol bulmayı isterdim fakat Josie’nin buna izin vermeyeceğini biliyordum.

Josie’yle oturup Noah’yı ziyaret etmek konusunda konuşmam gerekiyordu. Belki birkaç gecede bir telefonlaşmayla başlayabilirdik ve her ay onu görmeye gelebilirdim.

Daha da önemlisi, Josie bunu istese de, istemese de Noah'ya babası olduğumu söylememiz gerekiyordu. Onun kırılacağını ve aptallığımdan dolayı benden nefret edeceğini biliyordum ama ona kendimi affettirmek için elimden geleni yapacaktım. Onun hayatının bir parçası olmamak, benim için söz konusu bile değildi.

Noah'nın tabağı boşaldığında kendi tabağımı ve onunkini alıp mutfağa götürdüm. Josie arkamdan mutfağa geldiğinde parfümü bütün duyularıma hâkim oldu. Pazar günü bu kadar güzel kokmasından ve ona dokunamamaktan hoşlanmıyordum.

Beni şaşırtarak, "Hey," dedi. Birbirimizden uzak durma oyunu oynadığımızı düşünüyordum.

Ona belli belirsiz bir şekilde bakarak, "Selam," dedim. Aramızda tuhaf bir konuşma geçmesini engellemeye çalışarak tabakları temizliyormuşum gibi davrandım.

Ellerini kemerinin köprülerine sokmuş, bana bakıyordu. Öylece duramadım ve ona baktım. Dışarı çıkmak için hazır olup olmadığını sormak için Noah'yı çağırdım. Noah, elinde futbol topuyla koşarak bana doğru geldi ve benimle kapıya kadar yarış yaptı. Dışarı çıkmadan önce Josie'ye son kez baktığımda bakışları yerdeydi ve alt dudaklarını ısıırıyordu.

Noah'ya bildiğim her şeyi öğrettim. Bu saçmalıkların yarısını bile hatırlayabildiğim için kendime şaşırdım ama sorduğu her soruyla geçmişte bildiklerim yeniden ortaya çıkıyordu. Nick'in benim olması gereken hayatı yaşadığı için ne kadar şanslı olduğunu düşündüm. Benim kadının ve oğlumla yaşıyordu ve benim onları kenardan izlemekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

“Cuma günü maçıma gelebilir misin?” Noah bu soruyu sesinde bir umutla sormuştu. Ona bakmak, kalbimi parçalara ayırıyordu.

“Haydi, oturalım,” dedim ve elimi omzuna koyarak onu piknik masasına götürdüm. “Los Angeles’ta yaşadığımı biliyorsun, değil mi?” Noah kafasını evet anlamında salladı. “Pekâlâ, ben çalışmak için oraya gitmek zorundayım, zaman sınırim var ve bana bağlı çalışan insanlar var. Sadece cenaze merasimi için buraya gelmiştim ve ertesi gün gidecektim fakat seninle tanıştım ve seninle takılmayı çok sevdim. Peyton da benimle maç seyretmek için benden kalmamı istedi, o yüzden kaldım. Yarın gitmeyi düşünüyorum. Gitmeden önce yapmam gereken bir şey var ama sonra kedime döneceğim, biliyorsun, beni özlemiştir.”

“Ama o senden hoşlanmıyor.”

“Evet dostum, hoşlanmıyor.” Gülmeye başladım, arkasından Noah da bana katıldı. Mavi gözleri bana döndüğünde doğru kararı vermem gerektiğini anladım. “Ben annenle konuşabilmeyi umuyordum ama belki telefonda konuşuruz.”

“Sana hayır diyecektir. Senden nefret ediyor veya ona benzer bir şey hissediyor, seninle konuşmama izin vermediğini söylüyor. Ama bugün seninle konuştum çünkü bana Katelyn’in önünde bağıramaz.”

Oğlumun, kadınının, yani annesinin benden nefret ettiğini söylemesi hoşuma gitmemişti.

Bunu düzeltmem gerekiyordu.

“Annenle konuşacağım, tamam mı? Sadece, annenin üstüne gitme. O arkadaşını kaybetti ve bazen anılarla başa çıkmak zor olabilir.”

Noah kafasını salladı ve bana baktığında bir parçam

öldü. Babası olduğumu bilmemesine rağmen onu bırakıp gitmek istemiyordum. Onun arkadaşı olmak istiyordum.

Sürgülü kapılar açıldığında ikimiz de dönüp o tarafa baktık. Josie kollarını kavuşturmuş, dışarı geliyordu. Gözleri kızarmıştı, ağlıyordu. Ona ağlamasının nedenini sormak istiyordum fakat bir yandan da ilgilenmek istemiyordum. Sormalıydim ama yapamazdım. Onun Nick'i vardı ve bunu kabullenmek zorundaydım.

Elindeki futbol topunu annesine fırlatacak gibi görünen Noah'ya, "Sanırım gitme zamanın geldi," dedim.

Josie bize yaklaşırken, "Aslında," dedi, "bu akşam yemeğini ben ve Noah'yla birlikte bizim evde yemek isteyip istemeyeceğini merak ediyordum."

Bakışlarım Josie'den, salonda Katelyn'e hararetle bir şekilde bir şeyler anlatan Nick'e kaydı.

Noah'yı hayal kırıklığına uğratarak, "Hayır, teşekkürler," dedim. Noah'yı durdurmak için elimi uzattım. "Nick'e pek de hayran olduğum söylenemez. Akşam yemeğinde Nick'le iyi bir ikili olacağımızdan emin değilim."

Josie arkasını döndü ve eve baktı. Tekrar bize döndüğünde kafasını hayır anlamında iki yana salladı. "Nick yarın bir konferansa gidiyor. Sadece ben ve Noah olacağız."

Nick olmayacaktı. Kadınım, oğlum ve ben mi? Elbette. "Saat kaçta?"

"Saat 17:30'a ne dersin? Dükkânı saat 17:00'da kapatıyorum ve eve yürüyerek—"

Düşünmeden, "Seni alırım," dedim. Altımda sadece motosiklet vardı ve bir tane kaskım vardı. Sanırım yarın bir tane daha kask almam gerekecekti. Josie mutluluğunu gizlemeye çalıştı fakat yüzü bilmem gereken her şeyi

anlatıyordu; motosikletimde benimle birlikte olmayı hayal etmişti ve ben onun bu hayalini gerçeğe dönüştürecektim.

Noah'ya, "O zaman görüşürüz," dedim. Bu onu gülmsetti.

Ayağa kalktım ve Josie'ye doğru birkaç adım attım. Ona, olmam gerekenden daha yakındım, özellikle de Nick evdeyken. Eğildim ve dudaklarımı yanağına dokundurdum. "Motosikletle yolculuk yapmayı seveceksin, söz veriyorum," diye fısıldadım kulağına. Yüzündeki ifadeyi görmeyi çok istiyordum, ama ona dokunmak da beni teknik olarak öldürmüştü. Elimden geldiği kadar çabuk ilerledim ve eve girdim.

Yarın ne olacağını görmesi için motosikletimi yüksek devirde çalıştırdım ve oradan ayrıldım. Teninin mis kokusu tenimde, kaskımın içini dolduruyordu. Josie arkadayken motosikleti nasıl kullanacağımı bilmiyordum fakat bu benim için beş dakikalık bir cennet olacaktı.

18. BÖLÜM

JOSIE

Avuçlarım terliyordu.

Gözümü saatten ayıramıyordum.

Yelkovan acımasız bir şekilde yavaş ilerliyordu. Saatin her tıkırtısı dükkânın içinde yankılanıyordu. Jenna'yı erkenden evine yollamıştım çünkü sürekli bana gülüyordu ve bu hiç komik değildi. Liam'ı arayıp, eve yürüyerek gideceğimi söylemeyi düşündüm ama telefon numarasını bilmiyordum ve Liam Page'in lanet olası numarasını öğrenmek için bilinmeyen numaralar servisini arayamazdım.

Bilinmeyen numara servisindekiler de bana Jenna'nın yaptığı gibi bütün gün gülerlerdi. Belki gülmek dışında lafa tutarlardı çünkü öyle yerlerde aptalca bir şey sorulduğu zaman benim gibi insanlara sıkıntılı zamanlar yaşatmaktan başka hiçbir işi olmayan yaşlı kadınlar çalışırdı.

Tanrım. Tamamen lisedeki halime dönmüştüm.

Dışarıda motosiklet sesini her duyduğumda pencere-

ye koşuyordum ve Jenna her sırtıttığında dışarıda bir şeye bakıyormuş gibi yapıyordum. Bugünlüğüne Jenna'dan nefret etmeye karar verdim.

Ellerimi, milyonlarca kez kot pantolonuma sildim. Liam, her an burada olabilirdi ve ben ona motosikletle gidemeyeceğimi, çünkü kaskım olmadığını, bunun yasal bir zorunluluk olduğunu ve öyle olmasa bile bu ölüm tuzağına düşemeyeceğimi söyleyecektim. Noah'yı ondan sakladığım için beni öldürebilirdi. Yani bence kulağa mantıklı geliyor, değil mi?

Kapı tıkırdadı ve daha arkamı dönüp gelen kişiyi selamlayamadan, onun kokusunu aldım. Arkamı dönmenden önce derin bir nefes aldım. Özel bir buluşma olmadığı halde bu görüşmeyi neden özelmış gibi düşündüğümü bilmiyordum. Başka bir adamla nişanlıydım, evlenecektim ve onunla olan geçmişimi görmezden geçerek Liam'la buluşamazdım.

Nihayet gözlerimi ona çevirdiğimde her zerresiyle çok yakışıklı görünüyordu. Her zamanki siyah deri cekeğini giymemişti, be nedenle kendimi bir kez daha Liam'ın kollarına bakarken buldum. Aklım onun omuzlarındaydı. Parmaklarım, omuzlarına uzanmak ve mürekkep izlerini takip etmek, yüreğim ise Liam'ın bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını bilmek istiyordu.

Liam ona bakmama, onu yudum yudum içmeme izin veriyordu. Bunun onu son görüşüm olabileceğini fark ettim. Liam, Noah'ya onun babası olduğunu söylemek istemeyebilirdi. Kahretsin, belki bu seyahatten sonra Noah'nın varlığını unutmak bile isteyebilirdi. Fakat artık onun geldiği yere gidip bizi unutmasını istediğimden pek emin değildim.

"Hazır mısın, Jojo?" Yüreğim kanatlanıyordu ama

bunu yapmamalıydı. Bana bu şekilde seslenmemesini ona söylemeliydim ama bunu yapmadım. Her hareketimi izliyor, onun için çıldırmamı bekliyordu.

“Yürüyebilirim,” diye mırıldandım.

Liam gözlerini devirdi ve kafasını iki yana salladı. Elini uzattığında elimi tutmasına izin verdim. Bana dokunur dokunmaz, heyecandan tenimde binlerce kelebeğin uçtuğunu hissettim. Yıllardır kendimi böyle hissetmemiştim. Aramızda çok az bir boşluk kalacak şekilde ona doğru iki adım attım. Birkaç dakika içinde ona dokunacaktım ve bunun bitmesini istemeyebilirdim.

Zihnim bulanmıştı ama duyularımı açık tutmak zorundaydım. Kendi kendime, nişanlı bir kadın olduğumu hatırlattım. Yıllar önce de defalarca ellerimi bu şekilde tutmuş olan önümdeki seksi, yakışıklı adam, kalbimi kıran adamla aynı kişiydi.

Dışarı çıkar çıkmaz, elimi bıraktı. Ona uzanmak istedim ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Elinde bir kask tutuyor ve onu bana gösterirken gülümsüyordu.

Kaskı bana vermeden önce gülümseyerek, “Bunu senin için aldım,” dedi. Kaskın dışında kalan saçlarımı düzeltirken hâlâ gülümsüyordu. Ben de gülümsüyordum ama o beni göremiyordu.

“Nerede yaşıyorsun?”

Ona adresimi söyledim ve bacasını koltuğun üstünden geçirip motosiklete oturuşunu seyrettim.

“Elini omzuma koy ve bacasını koltuğun üstünden geçir.” Dediğini yaptım. Koltuğa yerleştiğimde kendi kaskını taktı ve motosikleti çalıştırdı. Motorun titreşimleri kemiklerimi titretiyordu. Kadınların neden motosikletli erkeklerden hoşlandıklarını şimdi anlıyordum.

Arkaya uzanıp öne çektiği ellerimi gövdesine sardı.

Gövdemin ön kısmını onun sırtına dayamıştım ve bu tam da olmasını hayal ettiğim şeydi. Çenemi omzuna bastırdım ve motor harekete geçmeden önce bedeninin gevşediğini hissettim.

Ana caddeden aşağı doğru sürdü ve hız sınırını aşmadan evime giden her virajı rahatça döndü. Kendimi motosikletin üstünde bu kadar rahat hissedeceğim aklıma gelmezdi.

Evimin araba yoluna girdi ve motosikletini durdurdu. Kaskını çıkarmadan önce benimkini çıkarmama yardım etti. Sonunda kaskımı çıkardığımda gülmeye başladı.

Saçlarımı düzeltmeye çalışırken, "Senin sorunun ne?" diye sordum. Şu andaki görüntüm, daha önce hiç kask giymediğimin bir kanıtıydı.

"Hiç, milyonlarca kez seni arkamda otururken hayal ettim ama kaskını çıkardığında saçlarını karmakarışık edeceğine hayal etmemiştim."

"Beni motosikletin üstünde mi hayal ettin?" Sesim bir fısıltıdan pek farklı değildi. Kafasıyla sorumu evet anlamında yanıtladı ve motosikletin destek çubuğunu indirdi.

"Benimle beraber motosikletime binmesine izin verdiğim ilk kadınsın." Bana doğru biraz daha yaklaştı ve parmaklarıyla bir tutam saçımı alıp kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Tek kişisin, Jojo." Biraz geri çekilerek bana biraz alan bıraktı. Neler olduğunu anlamam gerekiyordu.

Eve girerken beni takip etti. Önce mutfığa giden kapıdan geçtik, arkasından yemek salonuna girdik. Liam, küçük evimi tanımak için etrafına baktı. Nick, evlendikten sonra bu evden taşınacağımızı söylüyordu ama Noah ve ben, okulu bıraktığımdan beri burada yaşıyorduk. Şu anda buradan taşınmak istediğimden emin değildim.

Noah, odasından koşarak çıktı ve Liam'a sarıldı. Onları baş başa bırakıp mutfağa gittim ve akşam yemeğini hazırlamaya başladım. Noah'nın Liam'la mümkün olabileceğince çok zaman geçirebilmesi için yemeklerin çoğunu dün gecedan yapmıştım.

"Noah, ödevlerini bitirdin mi?"

"Hayır, Liam gittikten sonra bitirsem olur mu?"

"Ödevini görebilir miyim? Belki sana yardımcı olabilirim." Noah koşarak odasına çıkarken ayak sesleri patır kütür geliyordu.

"Hey, Noah?" diye seslendim.

"Evet?"

"Neden bir oyun oynamıyorsun veya başka bir şey yapmıyorsun? Benim Liam'la konuşmam gerekiyor."

"Tamam," diye bağırdı Noah. Televizyon açıldı ve otomobil yarışının sesi geldi.

"Teşekkür ederim, Josie."

Buna nasıl cevap vereceğimden emin olmadığım için yalnızca gülümsedim.

"Yarın gitmeyi düşünüyordum fakat Noah cuma günü maçının olduğunu söyledi ve ben o maçı kaçırmak istemiyorum."

Fırını çalıştırdım ve yemeği ısıtmak için fırının içine koydum. Liam'ın masaya oturması için ona yer gösterdim. Liam benim için sandalyemi çekti. Bu, Nick'in hiç yapmadığı bir şeydi. Sandalyeme oturdum ve ellerimi birbirine bağladım.

"Gerçekten bilmiyor muydun?" diye sordum. Soru sormaktan nefret ediyordum fakat bunu bilmem gerekiyordu. Liam, bana odaklanarak kafasını salladı. Bakışlarımız karşılaştığında gözlerindeki acıyı gördüm, gerçeği söylüyordu.

“Senin ajansını buldum ve orayı aradım,” diye başladım; o ânı tekrar yaşamaktan nefret ediyordum. Ona en çok ihtiyaç duyduğum, ona ulaşmak konusunda kendimi en çaresiz hissettiğim, fakat onun yanımda olmadığı an. “Sonunda birisi beni tekrar arayana kadar defalarca mesaj bıraktım. Arayan kişi senin ‘Öyle birini tanıımıyorum,’ dediğini söyledi.”

Liam, elini bana uzattı. Elimini tutarak alnına doğru çekti. “Bilmiyordum. Bilseydim buraya gelir, her şeyi düzeltirdim.”

“Noah bilmiyor. Nick’in onun gerçek babası olmadığını biliyor ama bazen insanlara öyle olduğunu söylemenin daha kolay olduğunu düşünüyor. Onun kırılmasını istemiyorum, Liam. Senin onun babası olduğunu bilmesine izin verirsem yarın ortadan kaybolmandan korkuyorum.”

“Kaybolmayacağım. Biliyorum, sözlerim sana saçma geliyor ama bunu sana ispatlamak için her şeyi yapacağım. O ikimizin çocuğu olacaktı ama ben her şeyi mahvettim.”

Liam bunları söylerken gözyaşlarımı daha fazla tutamadım. Onun, kahrolası bir şarkı yazarı olması, müziğiyle milyonlarca kadını kendine âşık etmesi umurunda değildi.

“İstersen ona bu akşam söyleyebiliriz —”

“İstiyorum ama —”

“Hayır Liam, aması yok. Onun kırılmasını istemediğimi söyledim.”

“Öyle değil. Los Angeles’a dönmek zorundayım ve aslında yarın gidecektim fakat Noah oynayacağı maçı izlememi isteyince kalıp onu izlemek için programımı bir hafta sarkıttım. İşe gitmek zorundayım fakat onu gör-

mek için her ay geleceğimi söylerim. Böylelikle meseleyi çözebiliriz.”

Liam’ın yaşam tarzının, onun nasıl bir baba olacağını belirleyeceğini biliyordum. Buraya taşınmayı düşündüğünden pek emin değildim.

“Biliyorum,” dedim. Benim için ne düşündüğünü sormak istiyordum ama Nick vardı ve Nick Noah’yla bana çok iyi davranıyordu. Liam, “Gidip Noah’yı getireceğim, böylece benden nefret etmeye başlayabilir,” diyerek elimi tutup beni kendine çekmek için uzandı.

“Senden nefret etmeyecek; buna izin vermeyeceğim.” Kafamı salladım ve elini bıraktım.

Noah’yı çağırmadan önce kendimi hazırlamak için biraz bekledim. Noah yüzünde bir gülümsemeyle şimşek gibi geldi. Gülümsediğinde aynı Liam’a benziyordu.

Odaya girdiğimizde Liam yukarı baktı. Onu iyi tanımasam, ağladığını düşünürdüm.

Noah aramıza geçti, biz de onun iki yanına oturduk. Gülümseyerek önce Liam’a, sonra bana baktı.

“Sana anlatmamız gereken bir şey var.”

19. BÖLÜM

LIAM

“Tamam,” dedi Noah. Masanın altından bacağını salladığını hissedebiliyordum. Titremesini durdurmak için elimi bacağına uzatıp dizinin üstüne koydum. Josie sandalyesini kaydırarak Noah’ya biraz daha yaklaştı. Nedenini bilmesem de, ben de aynı şeyi yaptım. Josie’ye baktım ve kaşımı kaldırdım. Noah’ya bunu kimin söyleyeceğini konuşmamıştık. Sanırım bu kişi Josie olmalıydı. Kendimi, ona babası olduğumu söylerken düşünemiyordum. Bendeki bu şansa bakılırsa sesim, Yıldız Savaşları’ndaki Darth Vader karakteri gibi çıkardı; tabii nefes alma problemleri dışında.

Josie boğazını temizledi ve Noah’ya gülümsedi. “Liam’ın benim erkek arkadaşım olup olmadığını sorduğun zamanı hatırladın mı?” Noah, evet anlamına kafasını salladı ve bacağını yeniden titretmeye başladı. Onu sakinleştiremeyeceğimi fark ettim. Kahretsin, kendim sakin değildim ki. Hem de yıllardır üzerinde epey uzmanlaştığım bir metanet maskem varken.

“Pekâlâ, Liam ve ben lisedeyken uzun süre birlikteydik. Sonra o üniversite için başka bir yere gitti. O gidince ilişkimiz pek iyi gitmemeye başladı, ama...” Josie durdu ve boğazını temizledi. Ben her şeyi mahvedene kadar ilişkimizin ne kadar güzel gittiğini söylemenin Josie için zor olduğunu biliyordum. “Bunu sana daha önce söylemediğim için üzgünüm, tatlım.”

“Ne, söyle?” Noah araya girdi. Gözleri kısıldı. Annesini ağlarken görmekten hoşlanmadığı belliydi. Elini annesinin omzuna koydu ve okşadı.

“Liam senin baban, bebeğim.” Josie hıçkırıklara boğuldu. Ayağa kalkıp doğruca onun yanına giderken bacağıma masaya çarptı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve Josie’yi kollarıma aldım. Gözyaşları boynumu ıslatıyor, hıçkırıkları boğuk çıkıyordu. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum ama yapmak zorundaydım. Kulağının altını, yanağını öptüm.

“Her şey güzel olacak. Gitmeyeceğim. Söz veriyorum,” diye fısıldadım her öpüşte. Yüzünü kaldırdığında gözleri ıslak, kızarmış ve şişmişti. Ellerimle yüzünü avuçlarımla arasına alıp onu kendime yaklaştırdım. Onu dudaklarından öptüm. Uzun zamandır özlediğim dudaklarından öptüm. Josie geri çekilmeye çalıştığında onu öpmeye devam etmek istedim ama onun benim olmadığını biliyordum. Onu öpmemeliydim; en azından bu şekilde.

“Üzgünüm,” dedim. Kafasını salladı ve ellerinin tersiyle gözlerini sildi. Noah’ya bakmadan oturduğum yere geçtim. Az önce annesini öpen bir adam görmüştü.

Kendisiyle bağlantısı olmayan bir erkek.

Noah’ya bakma riskini göze aldığım anda onun gülümsemediğini gördüm. Nedenini bilmiyordum ama şekerci dükkânına gelmiş bir çocuğa benziyordu.

"Daha önce sorduğunda bunu sana söylemediğim için üzgünüm," dedi Josie. Titrettiği bacağına rahatlatmak için parmaklarını Noah'nın saçlarında gezdirdi.

Noah omuz silkti. "Bunu zaten anlamıştım."

Josie ve ben birbirimize baktık, yüzlerimiz taş kesilmişti. İkimizin kafası aynı anda Noah'ya döndü. "Anladım derken ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Müzedeki günü hatırlıyor musun?" Kafamı salladım. "Senin ve Mason'ın resmine bakıyordum ve öğretmenim tıpkı sana benzediğimi söyledi ve sonra banyoda seni gördüm. Ben annemin adını söyledigimde, bana çok tuhaf baktın. Bu yüzden kim olduğunu tahmin ettim."

"Bana bir şey söylemek istemedin mi?" diye sordum.

"Benden hoşlanıp hoşlanmadığını, babam olmak isteyip istemeyeceğini bilmiyordum."

Gözlerimde yaşlarla oğluma bakarken onun yaşlarındaki halimi gördüm. Ona uzanıp yüzünü avuçlarıma aldım. "Evet, senin baban olmak istiyorum. Tanrım, Noah, seni gördüğüm günden beri seninle buluşabilmek için anneni sıkıştırıyordum."

"Küçük Appleton gibi ben de bir kaza mıyım?"

Josie cevap veremeden, "Hayır," dedim. Josie'nin gözleri kocaman oldu. "Annen ve ben her zaman çocuk sahibi olmaktan bahsederdik. Onunla evlenecek, ona güzel bir ev alacak ve hep beraber bir aile olacaktık."

Noah, kafasıyla söylediklerimi onaylayan annesine baktı. Dönüp tekrar bana baktığında gözlerinde sinirli bir ifade vardı. "Peki ne oldu?"

"Üniversiteye gittim ve bazı şeyler değişti. Anneni yanıma almak yerine hayatımdaki herkesi terk ettim ve farklı bir şeyler denemek için California'ya gittim. Önceki gün seni görene kadar senden haberim yoktu. Annen,"

dedim, Josie'ye bakıp gülümseyerek. "Seni çok seviyordu ve beni bulmaya çalıştı. O yüzden annene kızma, olur mu?"

"Tamam."

"Sana çalışmak için geri dönmek zorunda olduğumu söylemiştim. Bu haftaki maçını izlemek için kalacağım, sonra gideceğim. Sonra geri geleceğim. Ayrıca, konuşmak veya futbolla ilgili bir şey sormak istediğin zaman beni arayabilirsin."

"İnsanlara senin, babam olduğunu söyleyebilir miyim?"

Onay almak için Josie'ye baktım. Josie omuzlarını silkti. Beaumont'un paparaziler için gözden uzak bir yer olduğunu düşünüyordum ama Noah'yı rahatsız etmeyeceklerinden emin değildim. Ama aynı zamanda beni saklamak zorunda olduğunu hissetmesini de istemiyordum.

"Söyleyebilirsin, ama beni dinle, dostum. Etrafta benim fotoğrafımı çekmek isteyen ve arkadaşlarım aracılığıyla bana yaklaşmak isteyen insanlar var. Eğer birisi senin canını sıkarsa veya seni takip ederse sadece beni ara, ben konuyla ilgileneceğim, tamam mı?"

"Ve Nick'e de söylememiz gerekiyor," dedi Josie, elini Noah'nın saçlarında gezdirirken. Dün Nick'in sinirlenmesinin nedeninin, Josie'nin bunu ona söylemesi olduğunu düşünmüştüm. Bunu umursamamam gerektiğini biliyordum ama Nick, oğlumu büyütmüştü. Onun duygularına saygı göstermek zorundaydım.

"Dinle beni, Noah. Senden, Nick'i dinlemeni ve ona aynı şekilde davranmanı istiyorum çünkü o da senin baban sayılır. Sen, müthiş ebeveynlere sahip olan şanslı insanlardansın."

Fırının alarmı çaldı ve Noah açlıktan öldüğünü söyle-

meden önce derin bir nefes vererek rahatladı. Josie ayağa fırladı ve Noah'yla beni yalnız bırakarak aceleyle mutfağa gitti.

"Annemi seviyor musun?"

"Evet," dedim çekinmeden.

"Yani âşık gibi mi seviyorsun?"

"Bunları nereden öğrendin?" Ben, dokuz yaşındayken aşkın ne olduğunu bilmiyordum. Odaklandığım tek şey, futbol ve topu ne kadar uzağa fırlatabileceğimdi. Bu yaşta kızlar bile ilgimi çekmiyordu.

"Okulda."

"Bugünlerde okulda size başka neler öğretiyorlar?"

Noah omuzlarını silkti. "Onu daha önce sevdiğin gibi seviyor musun?"

"Evet," dedim tekrar, çünkü gerçek buydu. Onu sevmekten asla vazgeçmemiştim ve ayrılık, yüreği daha fazla aşkla dolduruyordu. Kendimi bildim bileli Josephine Preston'a âşıktım ve şu anda çok geç kalmıştım. "Ama bu bir şeyi değiştirmiyor. Annen geçmişi unuttu ve şimdi Nick'le evlenecek. Sen ve ben de kader arkadaşları olacağız."

"Seninle turneye gelebilir miyim?"

Noah sorusunu sorduğunda Josie içeri girdi. Noah'ya nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum ama ona hayır demek istemediğimden son derece emindim. Josie, gözünün ucuyla beni izliyor, her şeyi mahvetmemi bekliyordu. Tabakları önümüze koydu ve Noah'nın karşısına oturdu.

"Belki," dedim çatalımı alırken. "Nereye gittiğime ve turnenin yaz tatiline denk gelmesine bağlı. Okuldan geri kalamazsın ve futboldan da geri kalmak istemezsin. Başka bir spor yapıyor musun?" Tabagımdakileri yemeye

giriştim ve iştah açıcı tavuk, tat alma duyumu uyardı-
ğında yeme işine daha sıkı sarıldım. Uzun zamandır ev
yemeğı yememiştim. Katelyn'in evinde bile ev yemeğı
değil, hazır yemekler yemiştik. Ama bu gerçek bir akşam
yemeğıydi.

"Beysbol oynuyorum çünkü Nick beysbolu seviyor
ama ben gitar çalmayı öğrenmek istiyorum."

"Sana öğretirim."

"Öğretir misin? Harika!"

Yemekteki sohbet fena değildi. Öğretmeni ve ödevle-
ri hakkında konuştuk. Okuldaki bir kızıdan hoşlandığı-
nı ama kızın adını vermek istemediğini söyledi. Josie ve
Noah, Los Angeles'ı sordular. Onlara Los Angeles'ın çok
kalabalık bir şehir olduğunu, trafiğin bir felaket olduğu-
nu, bu yüzden evden pek çıkmadığını ve çok sıcak bir
şehir olsa da, Disneyland'imiz, güzel kumsallarımız ve
Hollywood'umuz olduğunu söyledim.

Noah, kedimin adının ne olduğunu sordu. Doğrusu
kedime şimdiye kadar bir isim vermediğim için biraz
utandım. Noah, kedimin bu yüzden benden nefret ettiğini
söyledi ve büyük ihtimalle de haklıydı.

Noah beni müzik ve MTV'yle ilgili konuşturmaya
çalışarak orada olmaktan hoşlanıp hoşlanmadığımı sor-
du. Ona hoşlanmadığımı fakat başka çarem olmadığını
söyledim. O da bana bazı şarkılarımı dinlediğini ve be-
nim müzik konusunda gerçekten iyi olduğumu söyledi.
Şarkılarımın kimi anlattığını sorduğunda ona hazırlıksız
yakalandım. Omuzlarımı silktim ve yemek yemeye dön-
düm. Cevaplayamayacağım bazı sorular vardı.

Ertesi gün okulu olduğu için zamanımız kısıtlıydı.
Noah bu durumdan şikâyet etti ama ben yarınki idmanı-
na gelip gelemeyeceğimi sorunca şikâyet etmeyi bıraktı.

Aynı zamanda bu haftaki maçına geleceğimi de hatırlattım. Josie beni tekrar akşam yemeği yemeye davet etti ve ben de heyecanla kabul ettim. Onunla zaman geçirmekten hoşlanıyordum çünkü onunla aynı odada olmak beni sakinleştiriyordu. Bu şekilde aynı zamanda yaratıcı yönüm de kendini gösteriyordu ve ikisini de arkamda bırakıp gidecek olmama rağmen stüdyoya gidip yaratıcılığımı ortaya koymak için sabırsızlanıyordum.

Noah yatmaya gidince Josie ve ben birer kahve içmek için oturduk ve Josie birtakım kurallar sıralamaya başladı. Ona tamamen hak verdiğim söylenemezdi ama Josie'nin mantığını anlayabiliyordum. Gösterişli hediyeler, güzel oyuncaklar almak yoktu. Bir telefon almaktan bahsettim ve Josie, faturalarını benim ödemem halinde bunu kabul etti. Önce bir kahkaha attım fakat sonradan belki de Nick ve Josie'nin masrafları paylaşmadıklarını düşündüm. Bunu düşününce daha çok sinirlendim. Eğer bu evde yaşıyor ve babalık rolünü takınıyorsa Josie neden para konusunu düşünüyordu? Telefonuma, Josie'ye geçen on yılın ocuk bakımı için bir ek yazmam konusunda bir not aldım.

Josie'nin evinde yaşamak zordu. Evde yalnız oldukları fikrinden nefret ediyordum fakat Josie buna alıştıkları konusunda beni ikna etti. Fakat yine de bu durumdan rahatsızdım.

Otele dönmek yerine mezarlığa gittim. Mason'ı gömdüğümüzden beri buraya gelmemiştim ve şu anda ona ihtiyacım vardı. Sadece dinleyecek olsa bile Mason'a ihtiyacım vardı. Mezarının karanlıkta olduğunu görünce şaşırdım ama oraya gittim. Mezarındaki çelenkler hâlâ canlıydı. Josie'nin her gün buraya gelip çiçeklere bakıp bakmadığını merak ettim.

“Evet, bir oğlum var,” dedim, mezarının üstünü kaplayan çiçekleri düzeltirken. “Tıpkı bana benzeyen, futbol oynayan dokuz yaşında bir oğlum var. Eksiksiz bir hücum oyuncusu. Sanırım baba olmak çok hoş bir duygu. Henüz pek bilmiyorum çünkü oğlum olduğunu kazara öğrendim ve Josie, ona babası olduğumu bugün söyledi. Noah, Nick gibi sürekli yanında olamayacağımı öğrenene kadar bundan hoşnuttu. Tanrım, onun Nick Ashford’la takılmasına nasıl izin verdin, Mason? Dostum, onu cenazede gördüğümde kendimi alacakaranlık kuşağında zannettim. Ama sanırım siz ahbap olmuştunuz, ya da onun gibi bir şey, ha?”

Dizlerimi göğsüme çekerek toprağa oturdum. “Üzgünüm Mason. Bu şekilde çekip gittiğim için ne kadar üzgün olduğumu hiçbir zaman bilemeyeceksin. Seni armalıyım, bir yıl sonra geri dönmeliydim. Sana sadece üzgün olduğumu, Katelyn’in gönlünü alacağımı ve ona sahip çıkacağımı söyleyebilirim. Sen ve ailen için bunu yapabilirim, özellikle de Peyton için. Birileri ona beş adım mesafeden şut çekmeyi öğretmeli. Ve bu kişi ben olmalıyım.”

Elimi, Mason’ın üstünü kaplayan toprağın üstüne koydum ve mezarlıktan ayrılmadan önce sessizce dua ettim. Otele giden yol uzun ve tenhaydı. Artık hayatımda Noah vardı ve gerçeği biliyordu, bu yüzden günümü onunla geçirmek istiyordum. Sadece bunu nasıl yapacağımı çözmem gerekiyordu.

20. BÖLÜM

JOSIE

Liam için yeniden bir şey hissedebileceğim asla aklıma gelmezdi. O duyguların çoktan öldüğünü sanıyordum ama şimdi yeniden ortaya çıkmışlardı. İlk akşam geldiğinde Noah ve benim için yanında yemeklik bir şeyler getirmişti ve ben eve geldiğimde onu mutfakta yemek yaparken buldum. Sonraki akşam yemeği yine ben yaptım. Bir şişe şarapla beraber en sevdiğim filmi alıp getirdiği akşam, geç saatlere kadar oturdu. Balatayı sıyırmaya başladığımı biliyordum. Kanepede onun yanına kıvrılıp uzanmayı her şeyden çok istiyordum ama o yanıma oturmuyordu. O son derece rahatsız görünen sandalyede otururken ben kanepede oturup ona olabildiğince yakın durmaya çalışıyordum.

Nick'in eve döndüğü gece Liam'ı mutfakta bulmayı bekliyordum, ama maalesef değildi. Onun motosikletinin yolunu gözlememek, motor sesine kulak kesilmemek için kendimle savaşıyordum. Benim onu görmek isteyip istememem önemli değildi gerçi. Sonuçta Liam beni gör-

meye değil, Noah'yı görmeye geliyordu ve ben bunu kabullenmek zorundaydım. Bunun dışında, hayatımda bir de Nick vardı.

Ve Nick, benim istediğim adamdı.

Nick, benim evleneceğim adamdı.

Nick, benim altı yıldır birlikte olduğum adamdı. Aynı evi paylaşıyor, oğlumu birlikte büyütüyorduk.

O zaman neden Nick yukarıda uyurken ben ışıkları kapatıp salonda oturmuş, Liam'la dolup taşıyordum? Yukarıda, Nick'le beraber yatakta olmam gerekiyordu fakat eve geldiğinden beri ben midem ağrıyormuş gibi davranıp kanepede uyuyordum. Nick, hamile olup olmadığımı sorduğunda ağlamak istedim. Başka bir çocuk istemediğimden değil, ama eğer bir çocuğum daha olursa Noah'ya benzemeyeceği için. Bana ve Liam'a benzemeyeceği için.

Parmağım, Liam'ın futbol oynarken kaskını koltuk altına kıstırdığı resminin üzerinde gezindi. Gözlerinin altındaki siyah boyanın üzerinde oyuncu numarası değil, Jo yazıyordu. Arkadaşları bu yüzden onunla dalga geçiyorlardı, ama Liam bunu umursamıyordu.

"Hey, güzel kız," diyor Liam beni kendine çekerek. Hiçbir şey diyemiyor ve mızızlanıyorum Resmen o benzemek istemediğim kızlara benzemeye başladım. Tanrım, ne kadar sıradan bir kız oldum böyle.

Liam beni yere bırakıyor ve ona bakmam için yüzümü kendi yüzüne çeviriyor. Gözaltı çizgileri farklı. Üzerlerinde oyuncu numarası yok.

"Yüzünde 'Jo' yazdığının farkında mısın?"

"Tabii ki farkındayım. Jojo demek oluyor."

"Evet," diyorum, Liam'ın aptallığına gülerек.

Beni kendine çekip uzun uzun öpüyor. Bir öğretmene ya-

kalanmaktan hiç korkmuyor. Ben korkuyorum ama Liam kötü bir şey olmayacağına söz veriyor ve ben ona güveniyorum.

"Jojo'yu her şeyden daha çok seviyorum."

"Seviyorsun ha? Bu konuda endişelenmeli miyim?"

Liam kafasını hayır anlamında sallıyor ve ağır abi görün-tüsünü bozan bir sırıtışla gülümsüyor.

"Sen benim Jojo'msun. Sadece benim," diyor. Gitmeden önce beni bir kez daha öpüyor. O, sahaya giden yolu yarılarken ben hâlâ onun kalçasını izliyorum. Güzel bir poposu var.

"Hey, Jojo?" diye bağıyor.

"Evet," diye cevap veriyorum.

"Bir gün seninle evleneceğim."

Sonsuza dek birlikte olacağımızdan emindim. Bizim aşkımızın, türünün tek örneği olduğunu düşünüyordum. Böyle olmasındansa bir başkasıyla tanışıp âşık olmasını bile tercih ederdim, ama olmadı. Sadece gitti. Boğulduğunu söylemişti.

Bir hayalim vardı; herkesin sahip olduğu şu Amerikan Rüyası. Ve rüyayı yaşıyorduk da; amigo kız, hücum oyuncusu ve takım kaptanı ile birlikteydi. Romantizmde kasabanın poster çocuklarıydık. Birlikte olduğumuzu herkes biliyordu ve bizi hiçbir şey ayıramazdı. Başka kızlar bizi ayırmayı denediler ama Liam onları bir kalemde silip attı. Bazen onlar için üzülüğümü bile hissettim. Bazen.

Her pazar, Liam'ın ailesiyle birlikte Beaumont Golf Kulübünde akşam yemeği yedik. Bayan Westbury, buz gibi soğuk bir kadındı ve Bay Westbury de beni küçümserdi. Liam'dan haber alamadığım zaman onlara gidip Liam'ın nerede olduğunu bilip bilmediklerini sordum ama babası Liam çöplükten kurtulduğu için mutlu ol-

duğunu söyledi. O kadar incinmişim ki bu çöplüğün, onun torununu taşıdığını söyleyiverdim. "Demek fahişe sonunda bunu da yaptı," dedi ve kapıyı yüzüme kapattı.

Liam, ebeveynlerinin Noah'yı bilip bilmedikleri hakkında bir şey sormadı. Babasının bana söylediklerini ona anlattığım takdirde ne söyleyeceğini bilmiyordum. Ama içten içe Liam'ın asla benim bir çöplük olduğumu düşünmediğinden emindim.

Belki Liam sormayacak, ben de bunu ona anlatmak zorunda kalmayacaktım.

Omuzlarımdaki yük beni birden uyandırdı. Bir gözümü kısarak etrafıma baktığımda Nick'in beni izlediğini fark ettim. Gözlerimi açıp Nick'in yüz ifadesini gördüğümde korkuya kapıldım. Battaniyeyi çekip etrafıma sararak kanepede öylece oturdum. Nick bana bir fincan kahve uzattı ve yanıma oturdu.

"İşe geç kalmayacak mısın?" diye sordum. Ben işe geç kaldığımı biliyordum fakat Jenna dükkânı açabilirdi.

"Barbara'yı aradım ve ona geç kalabileceğimi söyledim. Konuşmamız gerektiğini düşünüyorum." Liam'ın resimlerinin bulunduğu kutuyu işaret etti. Yıllardır sakladığım kutuyu. "Görünen o ki anılarında bir yolculuğa çıkmışsın."

Ne söyleyeceğimi düşünürken fincanımdan dikkatle bir yudum aldım. Ona yalan söylemek istemiyordum ama ne söylersem söyleyeyim, yalanmış gibi görünecekti. İki farklı insana âşık olunabilir miydi? Liam'a karşı olan duygularımın tek sebebi Noah'yı bunca sene sonra babasıyla birlikte görmeyi istememse ne olacaktı? Bunun adı aşk olabilir miydi?

"Mason—"

"Baktığın kişi Mason değil, Josie. Lütfen yalan söyle-

yerek beni kandırmaya çalışma.” Nick bana bakmıyordu. Daha önce onunla hiç tartışmamıştık. Birçok tuhaf an olmuştu, özellikle de benimle evlenmek istediğini söylediğinde ona ‘hayır’ dediğim zamanlar.

“Üzgünüm.”

Resimlerden hiçbirini bardakaltı yapmamaya dikkat ederek fincanımı masanın üstüne koydum. Onları toplarken hiçbirine bakmamaya çalışıyordum fakat Liam ve benim bir fotoğrafımız dikkatimi çekti. Nick’in derin iç çekişi, dikkatimi tekrar toparlamamı sağladı. Fotoğrafları toplayıp kutusuna koydum ve kapağını kapattım.

“Onları gerçekten saklaman gerekiyor mu? Oradaki insanlardan çoğunu mezunlar toplantısında göreceksin zaten.”

“Evet, onları saklamam gerekiyor,” diye tersledim onu.

“Gerçekten mi, neden? Güzel günlerini hatırlayabilmek için mi? Bu yüzden mi saklıyorsun?”

“Benden ne söylememi bekliyorsun, ha? Onları sakladığım için üzgün olduğumu mu? Üzgün değilim. O benim oğlumun babası, Nick ve bunu istesen de istemesen de o artık daha çok hayatımızda olacak.” Artık onun yanında oturmak istemediğim için ayağa kalktım ve odanın içinde turlamaya başladım. Ellerim sinirden titriyordu.

“Onun daha çok hayatımızda olacağını söylerken ne demek istiyorsun? Ancak cesedimi çiğner!” Nick, kahvesini döke saça ayağa kalktı. Resimleri kaldırdığım için çok mutluydum çünkü şimdiye kadar onlara zarar vermiş olabilirdi.

“Bunu neden tartışıyoruz? Bir gün bunların olacağını biliyorduk. Liam geri dönmese bile Noah onu soracaktı.”

“Evet ama oğlumuz hakkında doğru kararı verebil-

mek için nişanlığının önce benimle konuşmasını beklerdim."

Onun 'oğlumuz' kelimesini kullandığını duyunca gözlerimi devirmemek için kendimi tuttum. Bir sürtük gibi davrandığımı biliyordum ama Noah için doğru olanı yapmıştım. Gidip bir havlu alarak kahve lekelerini temizlemeye başladım.

"Ben kararımı verdim. Liam'ı akşam yemeğine davet ettim ve Noah'ya durumu anlattık. Sana danışmadığım için üzgünüm. Bunu seninle kavga etmek için yapmadım. Doğru olanı yaptım."

"Kim için doğru? Sen ve Liam için mi?"

"Noah için."

Nick, ellerini arkadan bağlayarak salonun penceresinin önünde volta atmaya başladı. Ona yaklaşıp elimi omzuna koydum. Elimi görünce kendini geri çekti ve benden uzaklaştı.

"Onunla yattın mı?"

"Ne? Bana bunu nasıl sorabilirsin?" Bunu büyük bir şaşkınlıkla sordum. "Ben sadece... Gerçekten, Nick, seninle bu kadar paylaşımda bulunduktan sonra bana bunu nasıl sorabilirsin?"

"Çok basit," dedi bana dönerek. "Sana defalarca evlenme teklif ettim ve bana hep 'hayır' dedin. Mason öldükten sonra tekrar sordum çünkü artık bu şekilde yaşamak istemiyordum. Sonra Liam ortaya çıktı. Belki de senin onunla hâlâ görüştüğünü, onun geleceğini bildiğini ve bütün bunları planlayarak yaptığını düşünmüşümdür."

"Bu hiç adil değil."

"Hayır, Josie, adil olmayan şey, eve geldiğimden beri günlerdir yatağımızda yalnız uyuyup, uyandığımda seni

yanında eski sevgilinin fotoğraflarıyla kanepede yatar-ken bulmam. Sonra kendi kendine bir karar vererek benim büyüüttüğüm bir çocuğa sırf sen istiyorsun diye babasının kim olduğunu söylüyor ve bombayı patlatıyorsun.

“Benim âşık olduğum Josephine bu değil. Ben yokken ne olduğunu, böyle davranman için Liam’ın sana ne yaptığını bilmiyorum ve bundan hiç hoşlanmıyorum.” Nick, sadece benim yüzüme kapı çarparak değil, konuşmamızı da bitirerek evden rüzgâr gibi çıktı.

Nick işten döndükten sonra birlikte sahaya gittik. Liam, bu gece maç bittikten sonra gidecekti ve Noah’yla bir süre için birbirlerini son kez görmüş olacaktı. Liam ona bir iPhone getirmişti ve bana da yüksek meblağlı bir çek verdiğinde bunu hoş karşılamayacağımı düşünmüştü. Bu çeki almamı ve eğer şu anda ihtiyaç duymazsam bile kötü günlerde Noah için istediğim şekilde harcama- mı söylemişti.

Nick sahada Liam’ı görünce, ruh hâli pek değişmemişti. Noah koşarak Liam’ın yanına geldi ve babasının kollarına atladı. Nick’in anlaşılmayan birkaç kelime mırıldandığını duyduğumda onu duymazlıktan geldim. Liam’la konuşmaya gitmedim ama Peyton gitti. Liam, Peyton’ı omuzlarına aldı ve birlikte Noah’yı izlediler.

Maç bittiğinde Noah sahadan çıktı ve Nick’i zıvanadan çıkararak doğruca Liam’ın yanına gitti. Nick’ten anlayışlı olmasını istiyordum. Neden anlayışlı olamayacağını anlayabiliyordum ama olan olmuştu. Bunun geri dönüşü yoktu. Noah’nın babası gidiyordu ve kim bilir ne kadar süre daha kasabaya gelemeyecekti. Nick, en azından bir hoşça kal demesi için Noah’ya bir şans verebilirdi.

Nick burnundan soluyarak, "Noah, haydi gidiyoruz," dedi. Liam kafasını salladı ve Noah'yı da alarak bize doğru yürüdü. Birbirlerine ne kadar benzediklerine inanmıyordum.

"Pekâlâ, gelecek ay bir haftalığına burada olacağım. Seni arayıp hangi hafta uygun olacağını sorarım, tamam mı?" Konuşmadan kafamı salladım. Bu görüşmenin son bulmasını istemiyordum.

"Uslu dur, olur mu? Ve konuştuğumuz gibi Nick'in sözünü dinle." Liam eğildi ve henüz tanıyıp, kısa sürede ayrılmak zorunda kaldığı oğluna sarıldı.

"Hoşça kal baba," dedi Noah kamyonete koşmadan önce. Liam'ın yüzündeki bakış benimkiyle aynıydı.

Liam, "Endişelenme, Jojo," diye fısıldadı. Yürüyüş yolunun önünde yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Aileme iyi bak, Nick," dedi Liam ve kaskını takarak Nick'in sert konuşmasının önüne geçti.

Caddeden uçarcasına geçen Liam'ın motosikletine baktım. Gözlerimiz karşılaştığında Nick bana ters ters bakıyordu. Kafasını iki yana sallarken kamyonetini çalıştırdı.

Sanırım artık nişanlımı kaybetmiştim.

21. BÖLÜM

LIAM

Yeniden stüdyoda olmak bana kendimi iyi hissettiriyordu. Döndüğümünden beri çılgınlar gibi yazıyordum. Sanırım, yeni bir albüm için yeterince malzemem vardı. Bugün bas gitaristim Jimmy ve bateristim Harrison, birkaç şarkıyı bestelemek için geleceklerdi.

Bunun için mutlu olmam gerekiyordu ama değildim. *Hayatımı arkamda bırakmamın nedeni tam da bu değil miydi?* Yerimde duramıyor, Beaumont'a dönmek istiyordum. Buraya döndükten sonraki ilk birkaç gün kabul edilebilir düzeydeydi. Noah'yı birkaç kez aramak istedim ama bunu yapamadım. Onu bırakıp buraya geldiğim için benimle konuşmak istemezse ne yapardım?

Telefonun ekranında gülümseyen yüzünü gördüğüm anda, durumun düşündüğüm gibi olmadığını gördüm. Telefona cevap verdiğimde Noah mutlu ve heyecanlı görünüyordu. Los Angeles ve stüdyo hakkında sorular sorup durdu. Benden kedimin fotoğraflarını yollamamı istedi, ben de yolladım.

Şu anda onunla yeterince konuşamayacaktım. Okul saatleri ve yaşadığımız yerler arasındaki saat farkı beni endişelendiriyordu. Artık hafta sonlarını kolluyordum.

Oğlumla sohbet ederek geçireceğim saatleri elimden alan pazartesi günlerinden nefret ediyordum. Müzik grubundakilere henüz anlatmamıştım ama bir ara anlatacaktım. Bir süre için Noah'yı içimde saklamak istiyordum. Harrison çevremde baba olan tek kişiydi; yedi yaşında bir oğlu vardı. Quinn, bir gecelik bir beraberliğin sonucu dünyaya gelmiş ve bebeğin annesi tarafından Harrison'ın kapısına bırakılmıştı. Harrison bir anda baba oluvermişti.

Telefonumda Josie'nin adını görünce panikledim. Noah'yla ilgili yolunda gitmeyen bir şey olmalıydı, aksi halde Josie beni aramazdı. Los Angeles'a döndüğümünden beri onunla konuşmamıştık. Bunun nedeni konuşmak istememem değil, Nick'le olan ilişkisini mahvetmek istemememdi.

"Merhaba?"

"Selam." Josie'nin nefesi kesilmişti. Gözlerimi kapattım ve ona kadar saydım. Benimle böyle konuşmazdı. Josie'nin benim olmaması, beni öldürüyordu.

"N'a..." Onun selam verme biçiminden dolayı kelimeler boğazımda düğümlendi. Dizginleri ele almam gerekiyordu. Söylemek üzere olduğum şey herkese söylenebilecek, sadece beş harflik bir kelimeydi. Özel bir anlamı yoktu. "N'aber?"

"Bugün pazartesi." Bunun bir anlam ifade etmesi gerekiyormuş gibi konuşuyordu. Zihnimi yoklayıp, Noah'nın bu pazartesi ile ilgili özel bir şeyden bahsedip etmediğini düşündüm.

"Genelde pazar günlerinden sonra gelir," dedim, onu güldürmeyi umarak.

“Mason her pazartesi günü Katelyn’e çiçek yollardı ve bugün Katelyn çiçek alamayacak.”

Onu tanımasam ağladığını düşünürdüm.

“Pekâlâ, Katelyn’in emanetini göndermezlik edemeyiz, değil mi?” İnterneti açtım ve uluslararası çiçekçilik yapan iş yerlerinin adreslerini taradım. Gül ve zambaklardan oluşan bir buket seçtim ve buketi, Josie’nin çiçekçisi aracılığıyla iletmeleri için sipariş girdim. “Her şey hazır.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Çiçeklerini sipariş ettim. Yıl içinde her pazartesi Katelyn çiçeklerini almaya devam edecek.”

“Liam...” Josie’nin sesi kısılinca, duygularını kontrol etmeye çalıştığını anladım. Geçen birkaç hafta onun için zor olmuştu. Benim tanıdığım Josie her zaman güçlü ve kendinden emindi. Sonra Mason ve ben, Josie’nin hayatına yeniden girdik ve birdenbire kafası karıştı. Josie, gönderdiğim siparişi almak ve sipariş formunu doldurmak için gitmek zorunda kalmadan önce birkaç dakika konuşmadan telefonda bekledik. Telefonu kapatmak şu anda istediğim son şeydi fakat ikimiz için de çalışma zamanıydı.

Gruptakiler geldiklerinde mutlu görünüyorlardı. Verdikleri küçük ara onları kendilerine getirmiş olmalıydı. Hep beraber oturduk ve onlara, üzerinde çalıştığım şarkıları gösterdim. Harrison birkaç şarkıya gülmeye başladı ve Jimmy’den hafif bir yumruk yedi. Bir şey söylemeleri için sabırla bekledim.

“Seyahatleyken âşık mı oldun?” diye sordu Harrison. Evet, ama aşkım hiç bitmemişti ki. Josie bunca yıldır içimde olan duyguyu ortaya çıkarmıştı sadece.

“Hayır, birçok eski arkadaşımı gördüm. En iyi arka-

daşım öldü ve arkasında karısıyla iki çocuğunu bıraktı. Sanırım bu beni can evimden vurdu.”

“Pekâlâ, ben beğendim,” dedi Jimmy. “Bu sözleri bestelemek çok zamanımızı almaz. Birkaç fikrim var.”

Stüdyoya gittik ve beyin fırtınası yoluyla değişik melodiler denedik. Şarkıların çoğu aşk şarkıları olabilirdi ama şu anda bunu bir kenara bırakmak istiyorduk. Hayranlarımızın ilgisini çekmesi için şarkıları rock tarzında bestelememiz gerekiyordu. Eğer aşk şarkılarıyla dolu bir albüm çıkarırsam insanlar tarzımın yumuşadığını düşüneceklerdi.

“*Ağrı Kesici* slow bir şarkı olmalı,” dedim Jimmy şarkıyı söylemeye başlamadan.

“Neden? Bu şarkıyla insanları uçurabiliriz.”

Kafamı hayır anlamında salladım. “Bunun slow olmasını istiyorum. İnsanların sözleri ve ne anlama geldiklerini hissetmelerini istiyorum. Sözlerin, yüksek titreşimler arasında kaybolmasını istemiyorum.”

Ağrı Kesici, üstünde çalıştığımız ilk parçaydı. Birkaç denemeden sonra melodiyi beğendim. Bu parçanın ilk single parçamız olması için Sam’i ikna etmem gerekiyordu. Bu parçayı mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde piyasaya sürmek istiyordum.

Gruptakiler gece saatlerinde stüdyodan ayrılırken ben sözlerle melodiyi harmanlamaya çalışıyordum. Parça kulağıma hoş gelene kadar defalarca tekrar ettim. Son halini kaydetmeden önce yarın bir kez daha çalışmaya karar verdim.

Kâğıtlarım birdenbire miksaj konsolunun üzerine fırladı. Parçayı kapattım, ancak kulaklıklarımı çıkarmadım. Kendimi, bu şarkıyı Josie’ye söylerken duymak istiyordum. Bu şarkı kusursuz olmalıydı. Miksaj konsoluna

yaslanan Sam beni sinirden kudurtmuştu, çünkü normal şartlarda kâğıtlarıma dokunmaması gerektiğini bilmesi gerekirdi "Bu ne?"

"Ne istiyorsun?"

"Bana döndüğünü söylemeyecek miydin?"

Ona arkamı döndüm ve etrafa saçtığı kâğıtlarımı topladım. "Sen benim menajerimsin, annem değil. Benim işlerimi yürütebilirsin, özel hayatımı değil, Sam."

"Pekâlâ, bu benim işim." Eline birkaç parça gazete aldı ve eliyle onlara vurmaya başladı. "Bakalım... 'Liam Page, Ralph'in barında şarkı söylüyor.' 'Tanrım, Liam Page, Ralph'in yerinde çok seksi görünüyor.' Ah, asıl favorim bu... 'Liam Page Yerel Bir Barda Yeni Şarkısını Söyledi.'"

"Konuya gel. İşim var."

"Bu!" Sam, gazeteyi bana doğru çevirdi. "Mesele bu! Kim bilir kimin yerinde, kiminle ne haltlar yedin ve bana danışmadan bedava gösteri yaptın. Tanrı aşkına, Liam! Bunun halkla ilişkiler açısından ne kadar büyük bir kâbus olduğunu biliyor musun?"

Ona cevap vermedim çünkü şarkımı ilk kez orada söylememin nedenini Sam asla anlamayacaktı. Arkadaşlarından hiçbirine karşı iyi davranmamıştı. Sadece benim-için-ne-yapabilirsin tarzında çıkar ilişkileri kurardı ve bu, benim olmak istediğim insan tipi değildi. Gösteri başarılıydı ve Ralph o gece çok iş yapmıştı. Bundan dolayı pişman değildim.

"Beni dinliyor musun?"

"Aslında hayır. Çalışmaya çalışıyorum."

"O kasabaya gitmenin bir hata olduğunu biliyordum. Belki de Beaumont'a gitmeli ve orada bu kadar güzel olan şeyin ne olduğunu kendi gözlerimle görmeliyim."

Kulaklıklarımı takmışken tekrar çıkardım ve ona bağırdım. "Senin sorunun ne?"

“Sen, Liam. Oynadığımız kedi-fare oyunundan sıkıldım. Bir karar verme zamanı geldi.”

Sinirimden gülmeye başladım. “Oyun oynayan sensin. Seninle ilgilenmiyorum. Yaptığımız şey hataydı Sam. Zayıf ânıma geldi ve sen o sırada bana istediğim şeyi vermeye gönüllüydün.”

“Gerçekten bunu söylemek istemedin herhalde,” dedi, sızlanarak. Telefonumun titrediğini hissedince elimi cebime koydum. Noah’yı arama zamanım gelmişti. Sam’dan uzaklaşmaya çalışırken kolumu tuttu. “Liam, paylaştığımız şey, özel bir şeydi.”

“Paylaştığımız şey seksti, daha fazlası değil.”

Onu stüdyoda öylece bıraktım. Sam çıkırından çıkmadan onun dizginlerini kontrol etmek zorundaydım. Son zamanlarda beni çok sahiplenmeye başlamıştı ve bu beni korkutuyordu. İşimi zevkle karıştırmamalıydım ve Sam kesinlikle hayatımın işle ilgili kısmına aitti.

Stüdyodan yeterince uzaklaşana kadar ilerledim. Yere çömelerek telefonumu çıkardım ve Noah’yı aradım.

Henüz ilk zil sesi bitmeden, “Hey, baba,” diye cevap verdi. Sesi vücuduma ılık ılık yayılıyordu. Sık sık dinleyebilmek için Noah’nın sesini kaydetmek istedim.

“N’aber dostum? Okul nasıldı?”

“İyi idi. Bir tarih ödevim vardı ama annem bana yardımcı olabileceğini söyledi.”

“Güzel. Orada olsaydım sana yardım edeceğimi biliyorsun, değil mi?”

“Evet, biliyorum.” Noah konuştuğunda onun gerçekte ne demek istediğini anlıyordum. Sesinde başka bir duygu sezmiyordum. “Sana bir soru sorabilir miyim?”

“Elbette.” Dizlerim titremeye başladı, o yüzden ayağa kalktım ve aldığım ödüllerin asılı olduğu duvara yaslandım.

“Senin annen ve baban, benim büyükannem ve büyükbabam olmak isterler mi?”

Ailemle ilgili konuşunca kaskatı kesildim. Evden ayrıldığımdan beri onlarla hiç konuşmamıştım. Babam, futbolu bırakıp müzikle uğraşmaya başladığım için benim rezil ve aptal bir insan olduğumu, şarkı söylemeyi asla beceremeyeceğimi söylemişti. Annem, elinde bir votka bardağıyla orada öylece durmuştu.

“Evde ne arıyorsun?”

Bu şekilde karşılandığım zaman evde ne kadar çok sevildiğimi anlıyordum. Sterling gözlüğünü gözünden indirerek gazetesini katlıyor ve yanına koyuyor. Bianca elinde parlak kırmızı rujla bulanmış bir votka bardağıyla antrede duruyordu.

“Sizinle konuşmam gerekiyor.”

“Yine ne yaptın, Liam? Başın belada mı?”

“Hayır efendim. Ben...” Ona bakamıyordum. Bana daima tepeden bakan, kendimi daha küçük hissetmeme neden olan bir yapısı vardı. “Okulu bıraktım.”

“Yarın sabah geri döneceğini biliyorsun herhalde?”

Kafamı hayır anlamında iki yana salladım. “Geri dönemem. Bıraktım.”

Annemin sıçramasına, bardağındaki buzların kenarlara vurmasına neden olarak, “Bıraktım demekle ne demek istiyorsun?” diye bağırdı.

“Üniversitenin farklı olacağını düşünmüştüm ve olmadığını gördüm. Son zamanlarda Büyükanne Betty’le yaptığım konuşmalar —”

“YAPTIĞIN NE? Seni böyle boş insanlarla ilişki kurman için mi bir Westbury olarak yetiştirdim?”

“Boş insan mı? O senin karının annesi,” dedim, yüzünde hiçbir ifade taşımayan annemi işaret ederek. “Tanrım, senin sorunun ne? O senin ailenin bir parçası. Senin ne yaptığını bili-

yorum. İkinizin de ne yaptığınızı biliyorum. Anne, sen onunla evlenmek için rüyalarından vazgeçtin." Babamı işaret ettim. "Ve onu buna sen zorladın, neden? Neden annemin rüyaları seninkiler kadar değerli değildi? Ona baksana! Lanet olası bir robota dönüştü!"

"Betty sana bunları anlattıysa seni kesinlikle zehirlemiş. Söyle bana zeki çocuk, planın nedir?"

"Müzik konusunda şansımı denemek için Los Angeles'a gideceğim."

Sterling gülmeye başlamıştı. Manyakça bir kahkahayla. Biance odaya girerek su bardağını doldurdu. Karaciğeri çalışsın diye hap alacak; her zamanki gibi.

"Eğer derhal okuluna dönmezsen, buraya bir daha asla gelemeyeceksin."

"Hayallerimin peşinden gittiğim için beni kovuyor musun?"

Sterling gazetesini eline alıp, yeniden açtı ve bacak bacak üstüne attı. "Hayır, Liam, sadece seni seçeneklerine yönlendiriyorum. İki seçeneğin var: Okula dönüp koçunla konuşarak takımdaki yerini garantiye alabilirsin veya bu kapıdan çıkınca maddi desteğini kaybederek bir Westbury olduğunu unutabilirsin."

"Bilmiyorum dostum. Bunu oraya geldiğimde konuşalım, olur mu? Annem ve babam... bazen zor insanlar olabiliyorlar ve onlarla her zaman anlaşamıyorum."

"Tamam. Buraya geldiğinde ne yapacağız?"

"Pekâlâ, bir ev arayabiliriz. Oraya geldiğimde otelde kalmak istemiyorum ve belki ben oradayken annen benimle kalmana izin verebilir. Ama bu konuyu önce annenle konuşmam gerekiyor, tamam mı? Bunu ona söylemek zorunda değilsin. Ben hepsiyle ilgileneceğim. Şimdi gitmek zorundayım, yarın konuşuruz."

“İyi geceler, seni seviyorum baba.”

“Ben de seni seviyorum.”

Noah telefonu kapatınca yürümeye başladım. Annem ve babamla ilgili konunun konuşulacağını biliyordum, sadece uzun zaman sonra ortaya çıkmasını umuyordum.

Elimi saçlarımda gezdirdim. Sanırım, saçlarımı tıpkı Josie’nin sevdiği gibi uzatacaktım, belki o zaman bana farklı bir gözle bakardı. Bu konuda yalan söyleyemedim, kadınımı geri istiyordum.

“Birini hamile mi bıraktın?”

Elleri belinde, koridorda dikilen Sam’e baktım. Sinir-den kudurmuştu.

22. BÖLÜM

JOSIE

Cadılar Bayramı'nın yaklaşması ve Liam'ın gözümüzde büyüttüğümüz dönüşünün geri sayımına başlamamızla birlikte Nick diken üstünde oturmaya başladı. Nick, Liam'ın gidişinden bu yana değişmemiştii ve ben onu değiştirmek için çok uğraşmışım. Çok gergin ve stresliydi. Bunun, işinden kaynaklandığını söylüyordu fakat asıl sebebin ben olduğumu biliyordum. Sebep, benim davranışlarım ve onun duygularını görmezden gelmemdi. İlişkimize gereksiz bir gerginlik katıyor, ona karşı hiç adil davranmıyordum.

Kendimi mümkün olduğu kadar çok işe verdim. İşimi büyötmeye karar vermişim ve daha çok cephe süslemesi yapmak için bitişikteki binadan dükkân kiralamışım. Buraya bir kahve dükkânı yapıp canlı müzik getirmeyi planlıyordum. İşle ilgili planlarımı Nick'e açtığım da onun mutlu olacağını düşündüm ama yanılmışım. Beni, Liam istediğı zaman gelip müziğini yapabileceğı bir mekân açmakla suçladı. Ona kıbar bir şekilde Liam

Page'in hiçbir şey için bana ihtiyaç duymadığını hatırlattığımda benimle alay etti ve masayı terk etti.

Ben her şeyi mahvedene kadar Nick'le birer hayat arkadaşıydık. Şimdi her şeyi düzeltmem gerekiyordu ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Herkes hayatında zor yollardan geçerci ama benim önümde çok daha zor bir yol vardı ve bunu düzeltmem gerekiyordu. Çünkü Nick'i özlüyor ve onun benim yüzümden kırılmasına dayanamıyordum.

Jenna iş yerine geldiğinde müteahhit de arkasından geliyor ve bakışlarıyla Jenna'nın kalçasını kesiyordu. Bazı erkekler çok ahmak olabiliyorlardı. Jenna, tezgâhın arkasına geldi ve adamla ilgilenmeye başlamadan önce çantasını kabine koydu. Onun bir müşteri olduğunu düşünmüştü ve bugünden sonra gerçekten müşterimiz olabilirdi. Binanın yapımı devam ederken müteahhitle randevulaşması için belki Jenna'ya rüşvet verebilirdim, böylece adamla fiyat konusunda iyi bir anlaşma yapabiliirdim.

Bir anda boktan bir nişanlı ve aynı zamanda kötü bir arkadaşa dönüşmüştüm. Yardıma ihtiyacım vardı.

Jenna'nın arkasından uzanarak, "Merhaba Harry," dedim.

Jenna'ya bakarken bana, "Hey, Josie," diye yanıt verdi. Harry'nin dikkatini çekebilmek için parmaklarımı şaklattım. Bakışlarının bana dönmesi sonsuz zaman almıştı. Harika, burada olduğu sürece dikkati Jenna'nın üzerinde olacaktı.

Anahtarlarımı aldım ve tezgâhın etrafını dolaşarak, "Yan taraftaki planlarla ilgili konuşalım," dedim. Beni takip etmesi ve güvenli bir şekilde dışarı çıkana kadar bir yere kaçmaması için gömleğinin kolunu çekiştirdim.

Hafifçe Harry'nin koluna vurdum. "Ne halt ettiğini sanıyorsun, Harry?"

"Ama o çok güzel."

"Pekâlâ, o senin için yasak bölge. Çalışmak için buradasın ve Jenna seninle nasılsa çıkmayacağı için hayal kurmana gerek yok." Bitişikteki binanın kapısını açtım ve içeri girerken Harry de beni takip etti. Onun çalışmasını beğeniyordum. Çiçekçi dükkânımı da Harry restore etmişti. Ona güvenebileceğimi biliyordum.

Dükkânımla bitişik olan duvarı göstererek, "Bu duvarı yıkmayı düşünüyorum," dedim. "Ve arka duvarı soğutucularla donatmak veya şu köşeye daha geniş bir buzluk yapmak istiyorum. Odanın bu tarafı," diye devam ederek dükkânın diğer tarafına yürüdüm, "bahçeye baktığı için burayı sera yapmak istiyorum. İkinci camın yanındaki köşeye ise ufak bir sahne koymak istiyorum. Tezgâh tam şurada olacak." O sırada karşı duvarı gösteriyordum.

Harry not almaya ve bir yandan da duvarları ölçmeye başladı. Duvarlara vurarak, vurduğu yerlerle ilgili notlar alıyordu. "Hazırsan yarın başlayabilirim, ne dersin?"

"Ben hazırım," dedim. Bu işe başlamak ve işime yeni bir soluk getirmek için sabırsızlanıyordum.

"Ön taraf için yeni bir şey istiyor musun?"

Kafamı sallayarak, "Evet, sanırım istiyorum. Yeni ekipmanlar sipariş edeceğim. Sen onlarla ilgilenirsin, olur mu?" diye sordum.

Not defterine yazı yazarken, "Pekâlâ," dedi. "Ses sistemi için birini işe almak zorundayım."

"Olur, Harry. Sana güveniyorum." Değerlendirmesini yapması için Harry'yi orada bıraktım ve dükkâna döndüm. Aradaki duvarın yıkılması çok iyi olacaktı. Bunun

büyük bir hayal olduğunu biliyordum ama bir amacım vardı ve bunun başarılı olmasını planlıyordum.

Ben kapıdan girer girmez Jenna bana, "O kimdi?" diye sordu. Yüzündeki ifadeye bakınca kendisine aval aval bakılmasından hoşlanıp hoşlanmadığını sormaya gerek görmedim.

"Harry. Dükkânı genişletmem için çalışacak olan müteahhit. Ona senin yasak bölge olduğunu söyledim."

"İyi yapmışsın, teşekkürler. Yani, üç yıldır buradayım ama bir ilişki için hazır değilim." Hazırlamaya çalıştığı buketi bağlayarak, mor ve altın sarısı kâğıtlara sardı. Müşterilerin kendi renklerini seçmelerine izin vermek hoşuma gidiyordu. Çoğu çiçekçi, yeşil veya açık mavi tavsiye ediyordu. Ben ise çiçeklerime karakter kazandırmayı seviyordum.

Jenna kasaya doğru yönelerek, "Bu sabah e-posta adresime gelen bir şeyi getirdim," dedi. Kâğıdı aldım ve başlığını okuduktan sonra Jenna'ya baktım.

"Bu ne?"

"Burada işe başladığım zaman çiçekçilikle ilgili bilgiler edinmek için birkaç siteye abone olmuştum. Senin bir gün bile izin yapamadığını düşünmeni istemedim, o yüzden her şeyi öğrenmek istedim. Neyse, bu elektronik posta bugün geldi, ben de ilgini çekebileceğini düşündüm."

Tezgâhın üzerine eğilerek haberi okudum. Belirtilen yerde ders alma, atölye çalışmalarına katılma ve ticari sergi yapma fırsatını tek bir adreste sunduklarını söylüyordu. Daha önce hiç böyle bir çalışmaya katılmamıştım fakat işimi büyütmemle birlikte bilgi dağarcığımı da genişletmeye başlamanın zamanı gelmişti.

"Buna katılmalıyım."

Jenna, "Evet, katılmalısın," dedi. Ona baktığımda ağzı kulaklarına varıyordu.

"Ne?"

"Los Angeles'ta ve gelecek hafta."

Emin olmak için tekrar kâğıda baktım. Liam'ı görme düşüncesiyle kalbim daha hızlı atmaya başladı. Yolda yürürken karşıma çıkarsa ne olacaktı? Beni gördüğünde beni kucaklar mıydı, yoksa beni görmezden mi gelirdi? Aptalca şeyler düşünüyordum. Los Angeles çok büyük bir şehirdi. Onunla rastlaşacak değildim.

Jenna elini kolumun üstüne koyarak, "Gitmelisin," dedi. "Sen ve Nick bir mola vermelisiniz. Belki birkaç gün ayrı kalmak size iyi gelebilir."

"Jenna..."

Elini kaldırdı ve beni durdurdu. Kafasını belirgin bir şekilde iki yana salladı. "Yapma, Josie. Oraya git ve Nick'i aldat demiyorum. Git ve çalış diyorum. Gelecek tatilleri konuşmak için oğlunun babasıyla bir yemeğe veya bir kahve içmeye çıkarsan çıkarsın. Kendini bu fırsattan mahrum etme."

Jenna arkasını döndü ve siparişlerini bitirdi. Kalçamı tezgâha dayayarak doğruldum ve bulanık kelimeleri defalarca okudum. Liam'ı görmeyi düşünebilirdim fakat bunu yapmamın Nick'i inciteceğini biliyor ve onu şu anda incittiğimden daha fazla incitmeyi reddediyordum.

İlan hâlâ elimde, karanlıkta oturuyordum. Uzun süre boyunca yüzünde bir sırtıma ifadesiyle gezen Jenna kapıyı kapatınca, kalkıp arkasından kapıyı kilitledim. Bu kâğıdı neden bana verdiğini ona sormak istiyordum ama ağzından bir kelime bile alamayacağımın farkındaydım.

Başparmağım, Liam'ın adının üzerinde gezindi. Onu aramam gerektiğinden emin olamadım. Bana bunun iyi bir fikir olmadığını söylerse, gelmemi ama kendisinin çok yoğun olduğunu söylerse ne yapardım? Reddedilmeyi kabullenebilir miydim?

Dışarıdaki bir korna sesini duyduğumda yerimden sıçradım. Başparmağım kazara arama tuşuna bastığında Liam ve Noah'nın yüzleri ekranımda belirdi. Ekranımdaki resim, ikisinin de farkında olmadığı bir anda odadan çektiğim bir resimdi. Telefonu kulağıma götürdüğümde elim titriyordu. Zil sesini dinliyor ve cevap vermemesini umuyordum.

"Merhaba." Sesi, nefes nefese kalmış veya telefona yetişmek için acele etmiş gibi gelmiyordu, oldukça sakın ve tam Liam'ın sesi gibiydi.

Zar zor duyulan bir sesle, "Aramak istememiştim," dedim.

"Aradığın için mutlu oldum. Sesini duymak hoşuma gidiyor."

"Bana böyle sözler söylememelisin."

Liam güldü. "Yalan söylememi veya duygularımı içimde tutmamı bekliyorsan bunu asla yapmayacağım. Pekâlâ, aramanı neye borçluyum? Sesini duyduğuma sevindim."

"Tanrım, bütün kadınlarla böyle mi konuşursun?"

"Hayatımda kadın yok, Josie. Yemin ederim. Hayırdır, ne oldu?"

"Ticari bir toplantı için Los Angeles'a gelmeyi düşünüyorum ve benimle bir kahve içmek ister misin diye sormak istedim."

Liam bir an sessiz kaldı. Nefes alışverişlerini duyduğum için telefonu yüzüme kapatmayacağını anlamıştım.

"Noah'yı da getiriyor musun?"

"Hayır, toplantı haftaya ve Noah'nın izcilik kampı var. Sadece ben olacağım. Eğer meşgulsen ve zamanın yoksa bunu anlayabilirim. Çok geç haber verdiğimi biliyorum ve senin gitmen gereken bir parti veya başka bir —"

"Josie!"

"Ne?"

"Bir dakika sus artık, Tanrım. Seni görmek istiyorum, Jojo. Zaman yaratacağım. Nerede kalacaksın?"

İlanı açtım ve kâğıda tekrar baktım. Liam'a toplantının nerede olduğunu söylediğimde gülmeye başladı.

"Komik olan ne?"

"Hiç, sadece en üst katında yaşadığım otele geliyor-
sun."

Hafta sonunu Liam'ın yaşadığı otelde geçirecektim. Sanırım başımı derde sokmuştum.

23. BÖLÜM

LIAM

Josie bugün Los Angeles'taydı. Aslında en alt kattaki toplantı salonundaydı. Aklımda olması gereken tek şeyin bu olmadığını biliyordum ama öyleydi. Programımı Josie'ye göre ayarlayabilmek için toplantı takviminden bir tane aldım. Sam'in bilmediği iki röportajımı iptal ettim. Hasar kontrolü yapabilmek için, burada yokken kimi hamile bıraktığımı öğrenmek istediğini tiz bir çığlıkla ifade etmişti. Ona kimsenin hamile olmadığını defalarca söylemiştim fakat bana inanmamıştı. Hamilelikle ilgili takıntısı beni korkutmaya başlıyordu.

Josie'yi havaalanında karşılamak istedim fakat uçağın ne zaman ineceğini sormaya cesaret edemedim. Otelin diğer tarafına gitmek ve onu görüp göremeyeceğimi bilmek için yanıp tutuştuğum halde soğukkanlılığımı korumam gerekiyordu. Bu akşam, çatı katında onunla birlikte yemek yiyecektik. Başarabilirsem onu otelden dışarı çıkarmayacaktım. Josie'nin, kendi yüzünü dedikodu sütunlarında ve gereksiz TV haberlerinde görüp şaşır-

masını istemiyordum. Basının, onun adını bile bilmesini istemiyordum. Adını öğrenirlerse durumu kurcalamaya başlayacaklardı ve bu da Noah'yı zor duruma sokabilirdi.

Ama onu odama da getirmemeliydim. Bunun bir hata olduğunu biliyordum fakat Noah'ya onun babası olduğumu anlattığımız gece, onu öptüğümünden bu yana Josie'yi aklımdan çıkaramıyordum. Onun yasak bölge olduğunu, başka bir adamla evlenmek üzere olduğunu biliyordum fakat zoru seven bir kişiliğim vardı. Ona istediğim şekilde dokunamasam da benim mekânımda olması bile yeterliydi.

Pencerenin pervazında oturan isimsiz kediye baktım ve gülmeye başladım. Noah, onunla tanışmak için sabırsızlanıyordu. Beaumont'ta Noah ve bana uygun bir ev bakmaya başlamıştım. Evlerin çoğu büyüktü fakat ben büyük bir bahçe ve bir katını stüdyo olarak kullanmak için ses geçirmez hale getirebileceğim iki katlı bir yer istiyordum. Her ay bir hafta tatil yapmayı ne kadar istesem de, albümün de hızlı bir şekilde çıkması ve tarihlerin sarkmaması gerekiyordu. Bu da Sam'in başka bir turne düzenleyeceği ve Noah'dan uzak yerlere doğru yollara düşeceğimiz anlamına geliyordu. Şarkıları bu kadar hızlı yapmamalıydım.

Bir kapı tıkırtısı ve oda servisinden gelen bir anons yüzümü güldürdü. Danışma, odama gelmesi için Josie'ye bir kart verildiğini söylüyordu. Heyecandan sinirlerim gerildi.

Kapıyı açtığımda dışarıda alış verişlerimi yapan görevliyi gördüm. Bu hem iyi, hem de kötüydü. İyiydi çünkü onu tanıyordum. Kötüydü çünkü yemekleri yalnız yediğimi biliyordu ve bu gece kesinlikle yalnız yemeyecektim.

Servis arabasıyla odaya girdiğinde, "Bu akşam misafiriniz mi var, Bay Page?" diye sordu.

"Hayır, Michael, sadece bir toplantı."

"Toplantı için çok hoş ve romantik bir akşam yemeği."

Kuyruklu bir yalan uydurarak, "Misafirim bir kitap yazıyor. Her şeyin doğru bir şekilde yansıtılacağından emin olmam gerekiyor. Yanlış anlaşılacak istemem," dedim.

"Anladım, Bay Page. Bunu nereye istersiniz?"

Aslında yatak odama istiyordum fakat bu, seçenekler arasında değildi. Yemek yiyeceğimiz yer, balkonun yanındaydı fakat oda servisinin bunu bilmesini istemiyordum. Michael'ın alt kata indiğinde bunun dedikodusunu yapacağından hiç kuşku yoktu.

"Masada yiyeceğiz," dedim. Kafasıyla onayladıktan sonra arabayı oraya doğru itekleyerek masayı hazırladı. Saatime baktım, gitmesi için saniyeleri sayıyordum. Michael son derece yavaş hareket ediyor gibi görünüyordu. Josie, her an gelebilirdi.

"Buzdolabınıza fazladan bir şişe şampanya koydum, efendim."

"Teşekkürler, Michael." Bahşisini verdim ve odadan çıktı. Michael odadan çıktığında rahat bir nefes aldım. Artık sadece Josie'nin gelmesini bekliyordum.

Yumuşak bir kapı tıkırtısı, kapıya doğru koşmama neden oldu. Ne giydiğime şöyle bir baktım ve yumruğumu kafama vurdum. Giysilerimi değiştirmem gerekiyordu. Güzel bir akşam yemeği yiyecektik ve ben bir kot pantolon ve tişört giyiyordum. Kapıyı açtığımda nefesim kesildi. Karşımda duran, hayatımın kadınıydı. Saçlarını topuz şeklinde toplamıştı ve kafasının her tarafından aşağı sarkan birkaç tutam saç vardı. Her kıvrımını hatırladığım ve

yeni oluşan kıvrımlarını tanımak istediğim bedenini kırmızı, V yakalı bir elbise sarıyordu. Elbise, dizlerine kadar iniyordu ve siyah çizmelerinin boğazı, tam bu noktaya kadar çıkıyordu. Gözümün önüne, dizlerimin üzerinde çökmüş onun çizmelerinin fermuarını ağzımla indirdiğim bir sahne geldi. Bu, kesinlikle denemek istediğim bir şeydi... onunla... bir gün.

"Tanrım, Jojo. Çok güzelsin."

Josie kızardı ve ellerini elbisesinin ön kısmında gezdirdi. İçeri girmesi için kenara çekildim. Kokusunu içime çekebilmek için derin derin nefes aldım. Saf çiçek kokusu; tam Josie'ye göre. Yanımdan geçerken gözlerim kalçasına kayarak kendilerine bir ziyafet çektiler. Zar zor yutkundum.

Kapıyı öyle bir çarptım ki Josie olduğu yerde sıçradı. Arkasını döndüğünde yüzündeki kızarıklık henüz geçmemişti ve ben, bunun ona söylediklerimden kaynaklandığını umuyordum, odama geldiğine pişman olmaya başlamasından değil.

"Üzgünüm, seni korkutmak istememiştim."

"Sorun yok. Bugün biraz gerginim zaten."

Gerginliğini anlıyordum. Ben de bütün gün öyleydim. Onu salona götürdüm. Pencerelerden manzarayı görünce gözleri kocaman oldu.

Duvara doğru geriledi ve onu Los Angeles'ın ışıklarında izlemem için bana fırsat vererek, "Aman Tanrım, Liam, bu..." dedi. Kafasını iki yana sallayarak bir eliyle ağzını kapattı.

Mesafemi koruyarak, "Sorun nedir?" diye sordum.

"Beni neden terk ettiğini görebiliyorum. Bu çok güzel."

"Geceleri gerçekten göz alıcı bir manzara fakat gün

içerisinde o kadar da değil." Josie'nin arkasına geldim ve elimi nazikçe onun beline koydum. "Şuraya bak." Gökyüzüne doğru parıldayan ışıkları gösterdim. "Orada bir filmin galası var. Şu anda orada muhtemelen 1000 kişi civarında çılgılık atan insan var."

"Sen daha önce hiç galaya gittin mi?" diye sordu. Gözlerini kapattı ve başını omzuma yasladı. Kendi kendime uslu bir çocuk olmam gerektiğini hatırlattım.

"Gittim. Oldukça etkileyici bir deneyimdi." Onunla bir süre daha bu şekilde dururken, içimden bunun bütün gece sürmesini diledim. "Josie, seni bunun için terk ettiğimi söyledin. Ama düşündüğün gibi değil. Her günün her dakikası seni yanımda istiyordum ama benimle gelmek isteyeceğini hiç düşünmedim."

Bana cevap vermedi. Olmayacak bir şey yapıp bana arkasını döndü ve odayı incelemeye başladı. Grammy ödülleri, altın plaklarına, duvarda asılı duran albüm kapaklarına dokunuyordu.

"Kendin adına gerçekten iyi bir şey yaptın."

"Kararlıydım. İspatlamam gereken çok şey vardı."

"Kime?"

"Çoğunlukla kendime." Onu masaya doğru götürerek oturması için sandalyesini çektim. Josie oturunca sandalyesini yavaşça ittim. Ben şampanyalarımızı doldururken Josie peçetesini kucağına serdi. "Kıyafetlerim için özür dilerim. O tür etkinliklerden birine gitmeyeceksem genelde böyle giyinirim." Pencereyi işaret ettim.

"Sık sık gider misin?"

Yiyeceklerin kapaklarını açtım ve oturdum. "Ne yaptığıma bağlı. Çıkmak üzere olan bir albümüm varken evet, gidiyorum. Ücretsiz tanıtım oluyor ve ben albümün çıkış tarihini açıklama ve radyoda single parçamla ilgili ko-

nuşma fırsatı buluyorum. Daha önce birkaç kez gitmek zorunda kaldım çünkü grubum bir film müziği yaptı.”

Josie birkaç dakika sessiz kaldı. Yemeğine odaklandı ve yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi merak ettim. Yanlış bir şey yapmadığımı umuyordum ama buradaki hayatımın, Beaumont’ta sahip olacağımızdan ne kadar farklı olduğunu görmeliydi.

“Sana bir soru sorabilir miyim?”

Şampanyasından bir yudum almadan önce, “Tabii,” dedi.

“Bütün bunlar hoşuna gitti mi? Işıklar, gürültü, seyahat, uzun saatler? Huzurlu bir hayat yaşayamamak? Fotoğrafın çekilmeden yolda yürüyebilmen imkânsız. Bir galaya katılırken ne giyeceğin ve kiminle gideceğin konusunda sürekli düşünüyorsun ve insanlar, senin veya evli olduğun kişinin kimliği için seninle arkadaş oluyolar. Kendini bu hayatın içinde düşünebiliyor musun?”

Josie çatalını bıraktıktan sonra peçetesini dudaklarına götürdü. Peçeteyi çektiğinde bana gülümsüyordu. “Bu şekilde yaşayıp yaşayamayacağımı bugün sorarsan cevabım hayır olur. Son on yıldır çok sakın bir hayatım var ve bütün bunlarla baş etmek için şu anda ne yapmak zorunda olduğumu bilemezdim. Ama eğer bana, seni bir daha görememek veya müzik dünyasında şansını denemek için seninle gelmek arasında bir seçim şansını sunsaydın, seninle gelirdim. O gece seninle beraber ben de gelirdim çünkü sen benim hayatımdın, Liam.”

“Geleceğini düşünmemiştim ve bana hayır dediğini duymak veya farklı bir şey yapmak istediğim için beni küçümsediğini görmek istemedim. Bunu denemem gerekiyordu.”

“Ve artık başardığına göre?”

Kafamı salladım. Bu sorunun doğru cevabı yoktu. Vereceğim cevabın önemi yoktu çünkü her şekilde onunla ve oğlumuzla geçirebileceğim on yılımı kaybetmiştim. "Hayatımı seviyorum, Jojo ve aynı zamanda da bütün kalbimle nefret ediyorum. Müzikle uğraşmayı ve insanları eğlendirmeyi seviyorum. İki hafta içinde senin ve Noah'nın verdiği ilhamla bir albüm yaptım. Benim için, yalnız olmak tarif edilemez bir duygu." Öne doğru eğildim ve Josie'nin elini avuçlarımın arasına aldım. "Fakat hayatımda olmaman benim için çok zor. Seninle ilgili her şeyi özlüyorum. Sabahları uyanıyorum ve 'Ben ne bok yedim böyle,' sorusunun cevabını arıyorum çünkü dünyanın en güzel kadınına sahiptim ama onu ne için terk ettim? Bunun için mi?" Kolumu yana doğru açtım. "Bir otelde yaşıyorum çünkü burası bana uygun. İstedğim zaman yemeğim, temizliğim ve çamaşır işlerim yapılıyor. Hangi röportajları verebileceğim ve hangi tasarımcının kıyafetlerini giyeceğimi söyleyen biri var. Kahretsin, onun kuklasıyım çünkü ona bunu yapması için para ödüyorum ve onu menajerliğimden çıkarmayı düşünüyorum. Ama sonra bunu neden yapmamam gerektiğini hatırlıyorum ve onu hayatımdan çıkaramıyorum."

"Yaptığın işte gerçekten çok iyisin."

Elini dudaklarıma götürerek, "Teşekkürler," dedim. Parmaklarının boğumları boyunca küçük öpücükler kondurdum. Onun elini çekmesine izin verdim ve kahkahalarımıza biraz daha şampanya koydum.

"Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?"

Ona patentli bakışlarımdan birini gönderdim. Ağzı açık kaldı ve gözleri buğulandı. Josie, Liam Page'le işte şimdi tanışmıştı.

24. BÖLÜM

JOSIE

Bu bakışını fırlatana kadar Liam'ın diğer bakışlarını görmezden gelmeyi başarmıştım. Ağzımın bir balık gibi açık kaldığını, dilimin kuruduğunu hissettim. Baldırlarımın arasındaki sızlamaya engel olmak için bacak bacak üstüne attım. Arkama yaslandım ve Liam kafasını sallayarak bana gülümsemeye başladı. Ayağa kalktı ve arkamda durdu.

Nefesimi kesen, baştan çıkarıcı bir fısıltıyla burnunu kulağımın arkasına sürterek, "Sorun ne, Jojo?" diye sordu. Kulağımı ısırduğında yerimde kıvrandım. Pişman olacağım bir şey yapmadan, ondan uzaklaşmalıydım.

Gülmeye başladı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Mutfaktan döndüğünde bir şişe daha şampanya getirmişti. İşte şimdi başım beladaydı.

Sert görünmeye çalışarak, "Bu hiç hoş değildi," dedim.

"Biliyor musun, eğer bir sorunun varsa sana yardım edebilirim." Gözlerinde sinsice bir ifade vardı. Yutkun-

duğunda gırtlığındaki âdemelmasının hareket ettiğini gördüm ve boynuna kondurduğum sayısız öpücüğü hatırladım.

“Kadınlara fırlattığın bu bakışı duymuştum.”

“O aptal dergileri alan biri olduğunu hiç düşünmemiştim.”

“Jenna alıyor ve bana anlatıyordu. Senin konserlerinden birine gitmek istiyordu ama sen kasabaya gelinceye kadar senin kim olduğundan haberi yoktu. Yani biliyordu ama sadece doğru bağlantıyı kuramıyordu.”

“Ona konser ve kulise giriş bileti göndereceğim, bana hatırlat.”

“Bunu yapacağımı sanmıyorum,” dedim. Başka bir kadının Liam’dan bu bakışı almasını istediğimi sanmıyordum.

“Josephine Preston, yoksa beni kıskanıyor musun?”

Bardağımlı aldım ve cesaretlenmek için bir yudum içtim. “Jenna senin seksi olduğunu düşünüyor. Onun arkadaşım olduğunu biliyorum ama son üç yıldır kimseyle çıkmadığını da biliyorum. Ona böyle bakarsan sana sülük gibi yapışacak, peşini bırakmayacaktır. Bunu düşünmekten nefret...”

“Ben yalnızca tek bir kadın için o bakışları takınırım, nokta.” Liam bıçağını ve çatalını yerlerine koydu, dirseklerini masaya yasladı ve ellerini birbirine kenetledi. “Seni gördüğümde hata yaptığımı biliyordum. Seni hiç terk etmemeliydim veya en azından senin için geri dönmeliydim. Sen hayatımdayken her şey daha güzel, Josie. Bir daha bunu asla tehlikeye atmayacağım.”

Boğularak, “Ben evleniyorum,” dedim. Nick ve ben, döndüğümde nikâh için bir tarih belirlemeye karar vermiştik ve ben Liam’ın bana dokunmasına, beni öpmesine

çoktan izin vermiştim bile. Tanrım, bana bunu yaptıran neydi?

“Yüzüğün nerede?”

Sol elimin çıplak duran yüzük parmağına baktım. Nick bana çok defa evlenme teklif etmiş ama hiçbir zaman bir yüzükle karşıma çıkmamıştı. Belki yüzük istemediğimi düşünüyordu ama bu düşünceyi nereden edindiğine dair bir fikrim yoktu, çünkü bir yüzük *istiyordum*. Nick’in bana olan aşkını simgeleyen bir yüzük takmak istiyordum.

“O bir aptal.” Liam, peçetesini masaya fırlattı. “Eğer benim olsaydın, o parmağın öyle çıplak duramazdı, özellikle de eski erkek arkadaşını ziyaret ederken.”

“Burada olduğumu bilmiyor. Los Angeles’ta olduğumu biliyor ama burada, seninle olduğumu bilmiyor.”

Liam sandalyesini arkaya doğru itti ve ayağa kalktı. Eline bir kumanda aldı ve müzik başladı. Bana doğru üç adım attı ve elini bana uzattı. “Benimle dans et.”

Ona bakamadan, “Bunu yapmamalıyım,” diye fısıldadım.

Parmakları çenemde gezindi. Yavaşça yüzümü yukarı doğru çevirdi ve gözlerim gözleriyle buluştu. “İstiyorsun Jojo, inkâr etme. Bunu kimseye söylemeyeceğim.”

Sandalyemi geriye doğru ittim ve bana uzattığı elini tutarak ayağa kalktım. Odanın ortasına doğru ilerledi, odayı loş hale getirmek için duvardaki düğmelerden birine dokundu. Şimdi şehrin ışıklarının parıltısında duruyorduk.

Elini yavaşça belime koydu, parmakları beni daha çok hissedebilmek için yayıldı. Bedenlerimiz, müzik setinden gelen duygusal müzikle oradan oraya savrulurken ellerimi onun omuzlarında, saçlarından uzakta tutuyor-

dum. Beni kendisine daha fazla yaklaştırarak elini sırtımda gezdirmeye başladı. Bir eliyle de yüzüme gelen saç tutamlarını geriye itiyordu.

Bedenimin her zerresi yanıyordu. Bakışları beni istediğini söylüyordu, sadece ilk hamleyi yapmak yeterliydi. Elleri sırtımdan aşağı inerek kalçalarımı kavradı ve beni kendine doğru çekti. Onunla birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu unutmamıştım; unutabileceğimi sanmıyordum. Birbirimize her şeyi öğretmiştik. Birbirimize âşık olurken, birbirimizin bedenlerinde erimeyi öğrenmiştik. Onu nasıl memnun edeceğimi biliyordum; onu ürperten, titreten her gizli noktayı biliyordum.

Diğer eli, kolumu takip ederek elimi tuttu ve boynunun kıvrımına koydu. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdiğimde inledi. Gözleri kapalıydı ama göz kapakları titriyordu. Onu Beaumont'ta ilk gördüğümde de böyle olmuştu. Böylesini daha çok seviyordum.

Kalçamı sıktı, beni daha da yakına çekti ve kendi bedenine sürttü. Ağzım açılmasın diye dudağımı ısırdım. Beklentilerim artıyordu. Arzularım yanıp tutuşuyor ve Liam bunu biliyordu. Beni okumaya çalışıyor, kurban olarak seçiyordu. Buğulanmış gözleri açıldı. Dudaklarını yalarken bir sonraki adımı atabileceğini ima ederek bana bakıyordu.

. Ona teslim olamazdım.

Olmayacaktım.

"Kimi dinliyoruz?" Havadaki gerilimi biraz olsun dağıtılabilmeyi umuyordum. şarkıcının sesi boğuk ve seksi-ydi. Saatlerce dinleyebilirdim. Liam beni hafifçe arkaya doğru eğdiğinde göğsüm neredeyse ağzına geliyordu. Göğüslerimin arasındaki boşluğu öpmeden önce her göğsüme birer öpücük kondurdu.

Tenime fısıldayarak, "Ben," dedi.

“Şarkını kime söylüyorsun?”

Dikkatli bir şekilde beni kendine çekti. Ellerim aniden saçlarına dokundu. Önce dudaklarıma, sonra gözlerime baktı.

“Sana.”

“Bana mı?”

“Yalnızca sana, Jojo,” dedikten sonra dudakları, dudaklarımla buluştu. Bir eli saçlarımda, diğer eli sırtımda geziniyordu. Çok nazikti; alt dudağımı dişlerinin arasında yumuşak bir şekilde çekiştiriyordu. Dudağımı bıraktığında tekrar dudaklarıma döndü ve dilini alt dudağımda gezdirmeye başladı. Onu itmeliydim ama yapamadım.

Bunu istiyordum.

Onu hissetmek istiyordum.

Dilini, dilimle karşıladım. Liam inleyerek yavaş ve sağlam bir adım attı. Bedenlerimiz kavruluyor, birbirinin üzerinde oyunlar oynuyordu. Dudaklarımı bıraktı. Öpücükleri çenemden kulağıma ve boynuma doğru kaymaya başladı. Sözleri ve öpücükleriyle bana şarkı söyleyerek bedenimi ellerinin arasında sımsıkı tutuyordu.

Elim tişörtünün altına kaydı. Teninin parmak uçlarımda uyandırdığı his, beni mest ediyordu.

Buna bir son vermem gerekiyordu. Nick'i düşünmeliydim, ama karşımdaki Liam'dı ve ben...

O beni terk etti.

Ellerim, omuzlarını buldu ve onu itti. Bana bakarken kolları gevşedi. Kafasını iki yana salladı ve benden uzaklaştı. Ellerini kafasına koydu.

“Üzgünüm—”

“Özür dilemen gerekmiyor. Bunu yapmamalıydım,” dedim. O olmadan ellerimi bomboş hissediyordum. Ona uzanmak, elini tutmak istiyordum ama bu yanlış bir mesaj vermeme neden olabilirdi. Bu kadar ileri gitmemiz

zaten yeterince kötüydü. Ben nişanlıydım ve bunun adı aldatmaktı. "Gitmeliyim."

Hiçbir şey söylemedi, sadece kafasını sallayarak onayladı. Şehrin ışıklarına odaklanarak, muhtemelen beni neden terk ettiğini hatırladı. Kapıyı açmadan önce son kez dönüp Liam'a baktım.

"Josie, bekle." Durdum ve arkamı dönerek kapıyı arkamdan kapattım. Ben henüz nefes almaya fırsat bulamadan hızla yanıma geldi. "Üzgünüm. Seni bu duruma düşürmemeliydim. Bencilce davrandım, sadece kendimi ve seni ne kadar özlediğimi düşünüyordum. Buraya, evime geldin, bu yüzden kendimi tutamadım. Beni baştan çıkarıyorsun. Şu anda sadece seni alıp yatağıma götürmek ve bir daha asla bırakmamak istiyorum."

"Yapamam. Ben —"

Liam parmaklarını dudaklarımın üstüne koydu. "Sadece sana ne istediğimi söylüyorum, bu yüzden sinyallerin karıştığını düşünme. Sadece nasıl hissettiğimi bilmeni istiyorum çünkü duygularımı en son sakladığımda bizi mahvettim."

"Bunu yapamayız, Liam. Ben evleniyorum."

"O zaman bekleyeceğim. Sonsuza kadar beklemem gerekse bile bekleyeceğim." Bana sarılarak yanağıma yavaşça bir öpücük kondurdu. "Seni yarın da görmek istiyorum."

"Bilemiyorum."

"Kusursuz bir centilmen olacağım, söz veriyorum."

Bana kapıyı açtığında teşekkür anlamında kafamı salladım. Ona doğru son bir bakış atarak odasından çıktım. Asansörü beklerken arkama baktığımda elleri cebinde, kapıya yaslanmış, beni izliyordu. Asansörün geldiğini belli eden cınlama sesi, yüreğimi burktu.

25. BÖLÜM

LIAM

Yıllardır ilk kez Şükran Günü yemeği yiyecektim. Katelyn arayıp beni Şükran Günü yemeğine davet ettiğinde teklifini hemen kabul ettim. Tatilimi Noah ve Josie'yle geçiremeyeceğim kesinleşmişti. Josie ticari toplantı için buraya geldikten sonra aramızdaki ilişki gerilmişti ve bu yine benim hatamdı.

Kendim ve onun için her şeyi mahvettiğimi biliyordum.

Beaumont'a gelişim bu kez daha iyiydi. Otelde kalmak yerinde Katelyn'in evinde kalıyordum ve bunun için Katelyn'e minnettardım. Noah'yla bir evin rahatlığında, güzel zaman geçirebilecektim. Noah ve ben, cumartesi gününü ev arayarak geçirecektik çünkü cuma günü, Katelyn'in alışverişe gidebilmesi için ikizlere bakmaya söz vermiştim.

Çiçekçide Josie'yi görme umuduyla kasabaya indim. Onu görmenin tehlikeli olabileceğini biliyordum ve bu konuda umutsuzdum. Beni tekrar sevemeyecek birine âşıktım. Elimdekilerle yetinmek zorundaydım. Oradan iki kez geçtim ama ikisi de işe yaramadı.

Katelyn'in evinin bahçesine park ederken Peyton kamyonetin arkasında duruyor ve bana el sallıyordu. Kiralık arabamdan dışarı adımımı atar atmaz, adımımı haykırarak kucağıma zıpladı. "Hey, Bayan Peyton." Bagajı açtım ve içindekileri çıkardım. Burada bir haftadan fazla zaman geçirme olasılığına karşı yanıma bu kez daha fazla kıyafet almıştım. Geçen gelişimde neredeyse iki hafta kalmıştım ve sürekli yeni giysi almak zorunda kalmıştım. Gelirken de kızlar için bir Apple bilgisayar getirmiştim. Peyton'ı görüntülü arayabilmek istiyor, pazar günleri maç seyrederken onu yalnız bırakmak istemiyordum.

"Çantanda ne var, Liam amca?" Peyton bana amca dediğinde donup kaldım. Bu, ben ve Mason'ın gelecekteki yaşamlarımızdan konuşurken en çok şakasını yaptığımız konuydu.

"Hiç, önemli bir şey değil. Sen, Elle ve annen için hediyeler." Yüzündeki heyecan, hediye almaya değirdi. Katelyn'in hediyelere nasıl tepki göstereceğini veya onları kabul edip etmeyeceğini bile bilmiyordum.

Eve girerken Peyton önüme geçti. Kabak tatlısının kokusu, midemin guruldamasına neden oldu. Katelyn beline bağladığı mutfak önlüğüyle mutfaktaydı; Elle de yanında duruyordu. Katelyn beni karşılamak için bana doğru yöneldi. Bana sarıldığında onu yanağından öptüm.

"Beni davet ettiğin için teşekkürler."

"Peyton'ın birlikte maç seyretmek için birine ihtiyacı vardı." Omuzlarını silken Peyton'a baktım. Kardeşinin elini tutmuş, getirdiğim hediyeleri almayı sabırsızlıkla bekliyordu. "Peyton sana odanı gösterecek."

Alt kata inen Peyton'ı takip ettim. "Televizyonu unutmadın, değil mi?"

“Elbette unutmadım,” dedim. Köşeyi dönüp Mason’ın odasına girdik ve beni neden buraya getirdiğini anladım. Televizyonun ortasında bir delik vardı. “Ne oldu?”

“Elle deliye döndü ve babamın futbol topunu televizyona fırlattı.”

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için ağzımı açmadım. Henüz bir aydan biraz fazla bir süredir babalık yapıyordum, o yüzden bu tür şeylerle başa çıkmayı bilmiyordum. Peyton bir kapıyı açtı ve içeri girdi.

“Burası köpek kulübesi.”

Burası, sadece Mason’ın zamanının çoğunu geçirdiği yer olduğu için değil, o şekilde dekore edildiği için kendimi tutamayıp gülümsedim. Hayatıma yeniden mizah kattığı için Katelyn’e teşekkür etmem gerekiyordu. Peyton, yerleşmem için beni yalnız bıraktı. Kasabada, Katelyn’in evinde olduğumu haber vermek ve cuma günü görüşebileceğimizi söylemek için Noah’ya mesaj yolladım. Onu bu gece veya yarın görmek istiyordum fakat Josie, Noah’nın tatilleri Nick, kendisi ve aileleriyle birlikte geçirmesi konusunda ısrarcıydı. Bunu onunla tartışmadım, o yüzden söylediklerini kabul ettim ve akışına bıraktım.

Üst kata çıktığımda yanıma şekerleme poşetini de aldım. Katelyn masada oturmuş, şakaklarını ovuyordu. Açık bir çek defteri ve bir yığın fatura gördüm. Kendime bir sandalye çektim ve karşısına oturup yavaşça eline dokundum. Katelyn gülümsemeye çalıştı fakat ağlamıştı.

“Kızlar nerede?”

Kâğıtlarını topladı ve bir kenara itti. “Odalarında film izliyorlar.”

“Konuşmak ister misin?” Faturaları işaret ettim. Gözyaşlarını silerek kafasını iki yana salladı.

“Bunları ödeyemem. Evi satmak zorundayım.”

Haddimi aştığımı biliyordum ama kendimi tutamadım. Çek defterini aldım ve ona baktım. Bir şişe süt bile alacak parası yoktu. Fatura yığınının uzandım ama Katelyn, elini elimin üstüne koydu.

“Yardım etmeme izin ver, Katelyn. Yardım istemediğini biliyorum ama lütfen beni dinle. Bunu karşılayacak kadar param var. Mason için.”

“Alamam, Liam.”

“Ama evini de satamazsın. Bu ev kızlarının babalarıyla yaşadığı yer, içinde anıları var.” Ona uzandım ve elini ellerimin arasına aldım. “Bunu kızlar için yapmak istiyorum. Lütfen borçları temizlememe izin ver.”

Hıçkırıklara boğulurken yüzünü kapatmak için elini ellerimin arasından çekti. Faturalarını ödememe razı olduğunu göstermek için kafasını salladı. Daha fazlasını yapmayı planlıyordum.

Katelyn’i dışarıda bir gece geçirmeye ihtiyacı olduğuna ikna etmeye çalıştım fakat bunu reddetti ve beni kapıdan dışarı itti. Benimle Ralph’in yerine gelmesini istiyordum. Ralph’e, bir miktar para ödemesi karşılığında barda küçük bir gösteri yapabileceğimi söylemiştim. Benim üzerimden biraz kazanç sağlamasını istiyordum. Yapabileceğimin en iyisi buydu.

Bara erkenden gittim. Kapı, metal bir blokla desteklenerek açık bırakılmıştı. İçeri girdiğimde Ralph’i sahneyi hazırlarken buldum ve ona yardım etmek için yanına gittim.

“Hey, erkencisin.”

“Evet, bu akşam sahneye çıkmadan önce seninle bir konu hakkında konuşmak istiyordum.” Amfi ve mikrofon kablolarını ayağıma dolanmamaları için yere bantladım.

“Ne oldu?”

“Kateiyn Powell ve kızları için bir gösteri yapmak istiyorum. Müzik grubumu getireceğim ve konseri düzenlemesi için menajerimi de yanıma alacağım. Ücret almadan konser vereceğiz fakat giriş ücretlerinin tamamı Katelyn’e gidecek.”

Ralph çenesini sıvazladı, parmakları çenesinde ile-ri geri gidip geliyordu. Büyük bir heyecanla, “Elbette!” dedi. “Tanrım, bu geceki giriş ücretleri de Katelyn’e gidecek. Kız arkadaşına birkaç reklam çıktısı almasını söyleyeceğim.”

“Teşekkürler, Ralph.” Sahneyi terk etmeden önce sırtına hafifçe vurdum. Tekrar arabama döndüm ve klavyemle gitarımı çıkardım. Ralph’e bu gece gerçek bir gösteri yapacağımızı söyledim. Ekipmanlarım hazır olur olmaz, hızlı bir ses denemesi yaptım. Mikrofonun kalitesiyle ilgili kaygılanmak istemiyordum fakat burada, bir tane amfiyle akustiğin nasıl olacağını duymak istiyordum.

Kadınlar sahnenin etrafında boş boş geziniyorlardı. Bazıları çok kısa etekler giymişlerdi. Beaumont’a Mason için dönmeden önce olsa, onlardan birini sahnenin arkasına alıp hızlıca becerirdim ama artık olmazdı. Birini bile beğenmemiştim. Aslında, giyim tarzları ne kadar basit olduklarını gösteriyordu.

Işıklar kararır kararmaz müziği başlattım. Bu akşam on iki tane şarkı söyleyecektim, belki bir tane de istek parçası söyledim. Henüz karar vermemiştim. *Unutulmaz* ile başladım. Bu bizim ikinci single parçamız olacaktı. Bu şarkıyı söylediğimi bilseydi Sam beni öldürürdü ama onu takmıyordum.

Şarkı aralarında en öndeki dinleyicilerden birkaç istek aldım. Daha önceki hit parçalarımın bazılarına istediler

fakat bu akşam çaldığım parçaların çoğu, çıkmamış albümünden seçtiğim parçalardı.

Kalabalığa, "Tamam, daha fazla istek parçası için zamanım var," dedim.

Barın hemen önünde oturan bir erkek sesi, "Benim bir isteğim var," diye bağırdı. Konuşan kişinin sahneye doğru gelmesini bekledim ama kimse gelmedi.

"Sana, bir isteğim var dedim!"

"Pekâlâ, isteğini duyalım," dedim. Adamdan hâlâ kendisini göstermesini bekliyordum.

"İlk isteğim, kahrolası nişanlımı yalnız bırakman. İkinci isteğim Beaumont'u terk etmen ve bir daha asla buraya dönmemen. Ve üçüncü isteğim, buradan gittiğin zaman seni kasabadan kovduğumdan dolayı benden nefret etmemesi için, oğluna senin lanet olası bir ezik olduğunu anlatman."

Sarhoş adamlardan nefret ediyordum.

Nick, sonunda ortaya çıktığında oradan oraya sallanıyordu. İki yanında da onu oturtmaya çalışan arkadaşları vardı. Bardaki insanlar susmuştu ve yarısı bana, yarısı ona bakıyordu.

Kalabalığın dikkatini bu tarafa çekmek için gitarımın tellerini tıngırdattım.

"Bana cevap veremiyor musun, Westbury?"

"Hayır, Ashford. Şu an bunun yeri ve zamanı değil."

"O zaman kozlarımızı dışarıda paylaşalım."

Kafamı salladım ve gitarımı kenara bıraktım. "Üzgünüm arkadaşlar, gösteri bitti. Fakat yapacağımız hayır konserini unutmayın."

Ralph, Nick'le ilgili kulağıma özürler yağdırırken ben de gitarımı ve klavyemi topladım. Ona, Nick sarhoş olduğu için bu konuda endişelenmemesini söyledim. Barın

etrafında Nick'i aradım fakat gitmişti, o yüzden geceyi sonlandırıp eve gitmeye karar verdim.

Dışarı çıktığımda, Nick bir kamyonete yaslanmış beni bekliyordu. Bu haldeyken onunla konuşamayacaktım. Ekipmanları arka koltuğa yerleştirdim ve onunla yüzleşmek için arkamı döndüm. Düz bir çizgide yürüyemeyecek halde, bana doğru geliyordu.

"Arkadaşların nerede?"

"Sana dersini vermek için onlara ihtiyacım yok, Westbury."

Arabamdan uzaklaşırken ona, "Seninle kavga etmeyeceğim," dedim.

"Ne yazık ki ben seninle kavga etmek istiyorum. Ailem için seninle dövüşeceğim. Kasabada boy gösterdiğinden beri Liam şöyle, Liam böyle. Babam şöyle, babam böyle. Onun babası benim, sen değilsin. Onu ben büyüttüm. Onun kanayan dizlerini ben temizledim. Sen etrafındaki kadın topluluğunun yarısını becerirken ben ona nasıl futbol oynanacağını öğrettim.

"Ve yakında karım olacak kadın... Tanrım, senin yüzünden nasıl da bir sürtük oldu böyle—"

"Ona sürtük deme, Nick. Sarhoşsun ve buna pişman olacaksın." Telefonumu aldım ve Josie'ye, kötü bir şey olmadan gelip Nick'i buradan alması için mesaj yolladım.

"Onu terk ettin. Parçalarını ben topladım. Bana yönelmesi için sabırla bekledim ve sonunda çok mutlu oldum. Fakat hayır, sen geri dönüp her şeyi berbat etmek zorundaydın. Josie beni seviyor, seni değil. Bunu bildiğin halde neden pılını pırtını toplayıp kasabayı terk etmiyorsun? Hepimize bir iyilik yap ve buradan defol. Ailemi geri istiyorum ve sen yoluma dikiliyorsun."

"O benim oğlum, Nick. Onu terk etmedim. Onun babası olduğumu bilmeye hakkı var."

Nick başını iki yana salladı ve yere eğerek arabama yasladı. Onu tanımasam, ağladığını düşünürdüm. Konuyu nereye getirdiğini biliyordum ama Noah'yı bırakma imkân yoktu. Josie —evet, onu bekleyecektim. Fakat Noah benim oğlumdu ve onun için burada kalacaktım.

Josie arabasını kenara çekti. Farlar Nick'in gözünü aldı. Arabaya doğru baktı ve ellerini gözlerine siper etti. Ben, Nick bana saldırmaya başladığından beri bulduğum yerde duruyor, Josie'nin arabadan inmesini bekliyordum.

Nick, Josie'yi gördüğünde, "Hey, bebeğim," diye seslendi. Josie, Nick'i kollarının arasına almaya çalışırken bana kısa bir gülücük gönderdi. "Seni seviyorum, Josephine. Beni sevdiğini söyle. Westbury'e beni ona tercih ettiğini söyle."

"Hadi, Nick, eve gidelim."

"Ona söyle, Josie. Ona gitmesini ve bizi yalnız bırakmasını söyle. Nişanlımı geri istiyorum."

"Seni duyuyor. Söylediğin her şeyi tekrar etmek zorunda değilim."

"Los Angeles'ta onunla yattın mı?"

"Hayır, Nick. Haydi ama. Sarhoşsun ve ben eve gitmek istiyorum." Josie, Nick'i arabasına doğru çekiştirdi ve arabaya girmesine yardım etti. Şoför koltuğuna otururken veya arabayı çalıştırırken bana bakmadı.

Arabama bindim ve kapıyı kapattım.

Müthiş bir gece berbat olmuştu.

26. BÖLÜM

JOSIE

Bir geceyi daha kanepede geçirmiştim fakat bu kez uyuyamamıştım. Yere, ellerime, birkaç yıl önce Nick'in benim için kurduğu büyük pencereye, kısacası zihnimi hayatımın geldiği noktadan ve üst katta sarhoş haliyle yatak odamda ölü gibi yatan adamdan uzaklaştıracak her şeye bakıyordum.

Önceki gece Liam mesaj gönderdiğinde ağlamak istedim. Sadece kendim için değil, Nick için de. Yaşanan bunca olayda, yanlış yaptığımda, kimse onun duygularını dikkate almamıştı. Onu ilk sıraya koymalıydım. Nick benimle çıkmaya başlamadan önce bile, ilk günden beri yanımda olan tek kişiydi. Noah'nın yanındaydı.

Ve şu anda, Liam'ı görmezden gelememem yüzünden acı çekiyordu. Liam'ın geri döneceğini hiç düşünmemiştim.

Ama o buradaydı ve bana, onu düşünmeyi bıraktığımdan beri hissetmediğim duyguları hissettiriyordu. Belki de onu düşünmekten hiç vazgeçmemiştim. Belki

sadece duygularımı maskeleymişim. Nick'i seviyordum ama Liam'ı sevdiğim gibi değildi. Liam, her konuda benim ilkimdi fakat bu, Nick'i bırakmam için yeterli değildi.

Kahve hazır olduğunda Nick'e bir fincan doldurdum. Bir tost ve biraz domuz pastırmasıyla beraber kahvesini tepsiye koydum. Nick çok nadiren bu duruma gelirdi, bu yüzden akşamdan kalmalığıyla nasıl başa çıkacağını bilmiyordum, özellikle de birkaç saat içinde annesi ve babasıyla birlikte yemek yiyeceğimiz bir günde.

Merdivenleri dikkatle tırmandıktan sonra yatak odamızın kapısını açmak için ayağımla ittim. Nick sırt üstü yatıyordu ve kolları iki yana açılmıştı. Yatakta olsaydım, suratıma yumruk atmış olurdu. Orada durdum ve dağınık sarı saçlarına baktım. Yorgan, yatağın ayakucuna doğru yerde duruyor, bir battaniye ise belinden aşağısını kaplıyordu. Nefes alıp verirken göğsünün inip kalkmasını seyrettim. Gece yarısı kusmadığı için mutluydum.

Tepsiyi komodinin üstüne koyup pencereye yöneldim ve içeriye temiz hava girmesi için camı açtım. Nick'in yanına kıvrıldığımda, ona uzanıp dokunma isteğime engel olamadım. Parmaklarım, göğsünden aşağı inerek kaslarının üstünde gezindi. Nick biraz kenara çekildi ve elime vurdu. Gülmemek için kendimi tutmaya çalıştım ama beni duyduğunu biliyordum.

Kolu aniden belime dolandı ve beni göğsüne çekti. Diğer kolunu ise sırtıma koydu. Uyanıktı. Daha yakınına sokulurken bana sarıldı.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Ölü gibi." Sesi boğuk çıkıyordu. Boğazını temizlemek için birkaç kez öksürmek zorunda kaldı.

"Çok kötü bir gece geçirdin."

Hiçbir şey söylemedi. Yüz yüze gelmemiz için ikimizi yana devirdi. Bana tutunmazsa kaybolacaktı gibi gömleğimin kenarını tuttu. "Çok içtim ve aptalca bir şey yaptığımı hissediyorum."

Onu utandırmak istemesem de, kafamla söylediklerini onayladım. Yeterince aptalca davranmıştı. Yıllar önce âşık olduğum yüzündeki saçları geriye ittim.

"Sana kahvaltı hazırladım."

"Ne yaptığımı bana anlatacak mısın?"

Omuzlarımı silktim. "Tamamını bilmiyorum, sadece oraya geldiğimde yaptıklarını biliyorum. Tahminimce, sen ve Liam birbirinize birkaç şey söylediniz çünkü bana mesaj yollayarak senin sarhoş olduğunu ve gelip seni almamı söyledi."

Nick gözlerini kapadı ve kafasını göğsüme gömdü. Benim gibi o da, her şeyin daha iyi olacağına inanmaya ihtiyaç duyarak beni daha yakına çekti.

"Deniyorum, Josie. Gerçekten deniyorum. Dün gece ne olduğunu bilmiyorum. Ralph'in yerine gittim. Herkes onun için deli oluyordu ve bunu hak etmeyen bu adam yüzünden her şeyimi nasıl kaybettiğimi düşündüm. İçmeye başladım ve ona bir şey söylediğimi hatırlıyorum ama ne söylediğimi bilmiyorum."

"Ben hiçbir yere gitmiyorum, Nick."

Kahvaltıdan sonra Noah ve ben alt katta onu beklerken Nick duş aldı. Liam'ın, özellikle de Noah'nın önünde, Nick'le olan dalaşından söz etmeyeceğinden eminim, o yüzden Nick'e, artık bu konuda konuşmaya gerek kalmadığını söyledim.

Nick koyu gri pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti. Aşağı indiğinde gömleğinin yakası açık, kravatı ise bağlanmamıştı. Onu en alt merdivende karşıladım ve krava-

tını bağlamasına yardım ettim. Noah gelip bizi dürtene kadar beni sımsıkı kucakladı.

Nick ceketimi giymeme yardım ederken Noah'ya, "Bir kız arkadaşın olana kadar bekle," dedi.

"Asla! Kızların bitleri var ve futboldan anlamıyorlar." Nick bir beşlik çakmak için elini kaldırdı ve Noah tam isabetle bir beşlik çıktı. Gözlerimi devirdim. Hayatımda ki iki erkek de iflah olmayacaktı.

Nick'in ailesinin evinde yediğimiz Şükran Günü yemekleri daima ilginç olmuştu. Benim ailem de bize katıldı ve böylece kocaman bir sofraya kuruldu. Noel bizim için daha küçük bir etkinlik olurdu. Hepimiz masanın etrafına toplanıp dua etmek için el ele tutuştüğümüzda ailem bir arada olduğu için Tanrı'ya şükranlarımı sundum. En azından bu gün için bir aradaydılar.

Yemekten sonra, kadınlar Kara Cuma* indirimleri için alışveriş listeleri oluştururken erkekler de temizlik işlerini yapmaya başladılar. Noel için Noah ve Nick'e ne alacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu ve ilgimi çekecek *herhangi bir şey* bulmayı umuyordum.

Nick ve ben, tatilden sonra düğün için bir tarih belirlemeye karar vermiş olsak da evlilik hakkında konuşmaktan kaçınıyorduk. İnsanlar bize nerede evleneceğimizi sorarak baskı yapmadan bir Noel geçirmek istiyorduk.

Noah, Nick ve diğer erkekler, futbol oynamak için dışarı çıktılar. Hava yavaş yavaş değişiyordu. Yakında kar yağacağını biliyordum. Noah, sezon bitmeden bir maç daha yapmak istemişti ve Liam orada olacağına söz vermişti.

Liam. Onunla ilgili ne yapmam gerektiğini bilmiyor-

* Black Friday: İng. Kasım ayının son perşembesinde kutlanan Şükran Günü'nden bir sonraki gün. Günlük yaşamda Noel alışverişinin başlangıcı kabul edilir. -rı

dum. Bazen onun hiç gelmemesini, o gün Noah'yı hiç görmemesini diliyordum. Sanırım, o zaman her şey daha kolay olurdu fakat Noah babasını tanıyamazdı. Ayrıca, her çocuğa anne ve babasını tanıması için şans verilmesi gerektiğini düşünüyordum. Elle ve Peyton, büyüdüklerinde Mason'la ilgili anılarını zar zor hatırlayacaklardı. Noah'nın da böyle olmasını istemiyordum.

Erkekler, kızarmış yanaklar ve kirli giysileriyle içeri girdiler. Nick, soğuktan donan ellerini kazağımın altına sokarak beni öpmek için kendine doğru çekti. Onu iteklemeye çalıştım ama beni sımsıkı tutmuştu. Dudaklarını dudaklarımın önüne getirerek, "Seni seviyorum," dedi.

"Ben de seni seviyorum."

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. "Katelyn'in evine gitmek istiyorum."

"Neden?" diye sordum. Liam oradaydı ve onların birbirlerine dalaşmalarını istemiyordum, özellikle de Noah'nın önünde.

"Liam'dan özür dilemem gerekiyor. Önceki akşam başınızı ağrıtmak istemezdim. Sanırım Noah da onu görmek isteyecektir. Belki eve uğrayıp Noah'ya bir çanta hazırlayabiliriz, böylece Liam'la bir gece geçirebilir. Yalnız kalmamız için bize biraz zaman tanı."

Dudaklarımı Nick'in dudaklarının üstüne koymadan önce, "Bunu isterim," dedim.

Noah bu geceyi Liam'la geçireceğini duyunca çok heyecanlandı. Katelyn'in araba yoluna girdiğimizde, Nick henüz arabayı park etmeden, Noah arabadan fırladı. Nick ve ben, Katelyn'in evine el ele yürüdük. Noah çoktan içeri girmiş, Peyton'ı Liam'ın yanından itmeye çalışıyordu. Katelyn, Elle'yle beraber sandalyede oturuyordu. Katelyn'in evinde çok rahat görünen Liam'a kısa bir an

baktım ve aralarında bir şey olup olmadığını merak ettim.

Katelyn, Liam'ın kendini evinde hissetmesini sağlayan tek kişiydi. Evini ona açmış, onu Şükran yemeğine davet etmişti ve şu anda da Liam, Peyton'ı karnının üstüne oturtmuş, yerde uzanıyordu. Sanki ev ona aitti.

Nick arkamdayken, Liam ona baktığımı görünce doğrulup oturdu. Bazı şeyleri kafamda kurduğumu biliyordum ama bunun önüne geçemiyordum. Katelyn'le birlikte olduklarını düşününce çılgına dönmüştüm. Katelyn kitabını kapattı ve rahat rahat oturabilmek ve bizi karşılamak için uyuyan Elle'yi kaldırdı.

Esneyerek, "Neler oluyor?" dedi.

Liam'a bakarak, "Liam'ın Noah'yı görmek isteyeceğini düşündük," dedim. "Ama siz gençler meşgulseniz..."

Liam, "Televizyon izlemenin, meşgul olmak anlamına geldiğini sanmıyorum, Josie. Noah'nın burada olmasına sevindim," dedi. Bana bakışından, ne düşündüğümü anladığını biliyordum. Eskiden birbirimizi hep kıskanırdık ve bunun yeniden ortaya çıkması çok kötü olmuştu.

"Kendi evinizmiş gibi davranın. Size kahve yapayım." Liam ayağa kalktı ve Elle'yi taşıyan Katelyn'e yardım etti. Liam, Elle'yi yatağına koyuncaya kadar onu gözlerimle takip ettim. Görünen o ki Liam kızları yataklarına götürmeye bile başlamıştı.

Liam odaya yaklaşırken Nick, "Westbury," dedi. "Biraz dışarı çıkıp konuşalım." Liam, bir şey söylemeden sadece kafasını sallayarak Nick'in teklifini onayladı ve araba yoluna doğru gitmek üzere dışarı çıktılar. Nick beni yanağımdan öptü ve iyi bir adam olacağına söz verdi.

Katelyn kahvemi elime tutuştururken bana, "Duymak istediğini biliyorum," dedi. Kafasıyla mutfakı işaret etti.

Biz Katelyn'le birlikte odadan çıkıp mutfağa geçmeden önce Noah, "Nereye gidiyorlar?" diye sordu.

"Sadece biraz konuşacaklar," dedikten sonra Katelyn'e döndüm.

Katelyn kahvesinden bir yudum alarak, "Sana neler oluyor?" dedi.

"Hiç, sadece içeri girdiğimde her şeyin bu kadar doğal görünmesi karşısında şaşırdım. Her şeyi bu kadar çabuk atlatmanı beklemiyordum."

Katelyn sıcak kahvesini ağzından püskürterek beyaz gömleğini mahvetti. "Sen dalga mı geçiyorsun, Josie? Sen, Liam ve benim... aman Tanrım, düşünemiyorum bile. Kocamı henüz toprağa gömdüm. Hiç kimsenin ve hiçbir şeyin peşinde değilim. Liam burada çünkü onun yalnız kalmasını istemedim. Ben de Şükran Günü'nde yalnız kalmak istemedim. Peyton da maç seyretmek için yanında birinin olmasını istemişti."

"Ben sadece düşündüm ki—"

"Yanlıı düşünmüşsün. Liam bunu sadece, ev alana kadar Noah'yla zaman geçirebileceğı bir yer olmasını istediğı için kabul etti." Katelyn, üstünü başını temizlemek için lavaboya yöneldi. "Belki bilmek istersin diye söylüyorum, o adam hâlâ sana sırlıslıkla âşık."

"Biliyorum," diye mırıldandım. Katelyn'in Liam'la bir şeyler paylaşabileceğini düşünerek aptallık etmişim.

Katelyn ellerini havluyla sildi ve lavaboya yaslandı. "Sen ne halt ediyorsun, Josie?"

Katelyn'e baktım ve ikinci kez dönüp ona bakmadan önce arkamı dönüp kapıya göz attım. Gözyaşlarım birikti. Yüzümü ondan saklayarak kendimi Katelyn'in kollarına attım.

27. BÖLÜM

LIAM

Eğer bir daha ev almaktan bahsedersem, birisi beni vursun. Noah ve ben, cumartesi ve pazarı Beaumont'ta emlakçıları dolaşarak geçirdik. Öğrendiğim tek şey, dokuz yaşında bir çocuk gibi gözlerimi devirmek oldu.

Sarah, Sadie veya belki Suzie, adını hatırlamıyorum, bize ev üstüne ev gösterdi, hiçbiri de benim ihtiyaçlarımı karşılamıyordu. Evet, ben evde tek çocuğumla ara sıra kalacaktım fakat bu, küçük bir ev istediğim anlamına gelmiyordu. Giriş katı olan iki katlı, iki garajı olan bir ev istiyordum. Bu ihtiyaçların normalin üstünde olduğunu düşünmüyordum ama görünen o ki öyleydi.

Şu anda Noah ve ben, annem ve babamın yaşadığı evle aynı mahallede bulunan iki katlı bir evin önünde oturuyorduk. Bu evin, tam olarak aradığım ev olduğunu anlamıştım, ama yine de evin etrafında SATILIK levhası olup olmadığını görmek için etrafında bir tur attık. Bir levha bulmuştuk.

Evin içini görmek için emlakçının gelmesini bekliyor-

duk ama bu evin aradığım ev olduğunu onu görür görmez anlamıştım. Noah'nın evin etrafındaki dev ağaçlara tırmandığını ve bahçede arkadaşlarıyla futbol oynadığını hayal ediyordum.

Yeni emlakçı arabasından çıktı ve bize el salladı. Ağarmış saçlarıyla kısa boylu, tıknaz bir adamdı. Tıpkı bir marşmelova benziyordu.

"Merhaba, ben Liam Westbury ve bu da oğlum Noah."

"Memnun oldum, ben Stu. Hadi, evi görelim."

Tuğla merdivenlerden çıkarak Stu'yu takip ettik. Bo-yaya ihtiyacı olan beyaz sütunlarıyla evin sundurması genişti. Stu, Noah'la birlikte içeri girmemiz için kapıyı açtı. Önümüzde iki yana açılan bir merdiven boşluğu vardı, o yüzden yemek odası ve oturma odasını görebili-yorduk. Oturma odasında biri önde, biri arkada, iki tane de yanda olmak üzere dört tane kocaman pencere vardı. Kuytu bir kenarı ve elektronik aletleriyle mutfak yeniydi, pencereleri arka bahçeye bakıyordu. Mutfağın kenarında büyük bir banyo vardı. Yemek odasının büyük penceresi ön bahçeye, iki yan penceresi ise bahçenin diğer iki kena-rına bakıyordu.

Dört tane yatak odası bulunan üst kata yöneldik. En büyük odada büyük bir gömme dolap vardı ve jakuzili bir banyoya açılıyordu. Bir odası, çocuk odası şeklinde dekore edilmişti. Bu odayı değiştirmek zorundaydım. Diğer iki oda aynı büyüklükteydi. Bütün odalar güneş ışığı alıyordu. Üst katta bir tane ortak banyo vardı.

Aşağı indiğimizde Stu masada oturuyordu. "Gidip bodrum kata bakacağız," dedim ve adamın yanından geçtim. Stu gülümsedi ve kafasıyla onaylayarak kâğıt iş-lerine geri döndü.

Alt kata mutfaktan inilebiliyordu. Merdivenlerin da-

yanıklılığını test edercesine paldır küldür aşağı indik. Altta bir çamaşırhane ve geniş bir boşluk bulunuyordu.

Noah, sol tarafındaki duvarı göstererek, "Ne düşünüyorsun, baba? Ben Mason amcanınki gibi şurada bir insan mağarası düşünüyorum ve senin stüdyonu da şurada düşünüyorum," dedi.

"Öyle mi? Stüdyonun oldukça büyük olduğunu biliyorsun. Müzik ekipmanlarını kuracak bir yere ihtiyacım var."

"Sanırım yeterince büyük olacak. Sen ne dersin?"

Oğluma baktım. Noah, gözleri heyecanla ıslıl ıslıl parlıyordu. "Hoşuma gitti. Burada yaşamak hoşuna gidecek mi?"

"Evet."

Kolumu oğluma doladım ve ona sarıldım. "Hadi, gidip kendimize bir ev alalım."

Merdivenlerden yukarı çıktık. İçeri girdiğimizde Stu kafasını kaldırdı. Ben bir şey söyleyemeden Noah, "Evi alacağız," dedi.

"Evet, alacağız."

Stu, para ve banka işleriyle ilgili konuşmaya başladı. Ona, evi nakit alacağımızı ve hemen taşınacağımızı söyledim. Stu evin sahiplerini aradı ve onlara masanın üzerindeki sözleşmeden bahsetti. Evin sahipleri hemen kabul ettiler ve yarın Stu'nun ofisinde evrakları imzalamam konusunda anlaştık.

Stu evden ayrıldığında Noah ve ben, bahçenin etrafında tur attık. Noah, ağaçlardan birine tırmandı ve sonra kimin daha hızlı koştuğunu anlamak için bahçede yarış yaptık. Onun kazanmasına izin verdim fakat bunu bilinçli yaptığımı ona söylemedim. Güneş batarken evden ayrıldık ve yemeğe gittik.

Deb'in yerinde akşam yemeği yemek klasik bir Beaumont eğlencesidir; tabii eğer bir Westbury değilsen. Oraya ilk gittiğimde ehliyetimi henüz almıştım. Ertesi gün annem bunu duyduğuunda  d  kopmuştu. Biz Westburyler, kendimizi Deb'in yeri gibi mek nlara d ş rmezdik.

Her neyse.

Deb'in yerini seviyordum. Noah ve ben bir masaya oturup kutlama yemeğimizi sipariş ettik. Noah eşyalari ne zaman getirteceğimi sordu; ben de mobilyalari ve ihtiya ımız olan her şeyi bu hafta sipariş edeceğimi söyledim. Los Angeles'tan ayrılmak konusunda henüz bir karara varamamıştım, o yüzden her ay bir hafta kadar Beaumont'ta olacaktım.

Yemeği yarılanmıştık ki Noah bombayı patlattı. "Annemle Nick çok kavga ediyorlar."

Pe etemi indirdim ve kollarımı masaya koydum. "Ne demek istiyorsun? Nick annene vuruyor mu?"

"Hayır, en azından ben öyle bir şey yaptığını görmedim ama geceleri kavga ettiklerini duyuyorum. Nick, seninle bir hafta sonundan fazla kalmamam gerektiğini düşünüyor ve buradan bir ev almanı istemiyor."

Ellerimi yukarı kaldırıp çenemi üstüne koydum. Noah onların benim yüzümden tartıştıklarını duymamalıydı. Bu doğru değildi.

"Dinle, dostum. Bu, hepimiz için zor ve açıkçası beklenmedik bir durumdu. Mason'ın cenaze töreni için buraya geldiğimde seni bulmayı beklemediğimi biliyorsun. şaşırmış, incinmiş ve hatta kızmıştım. Senin varlığından haberim yoktu ve DVD'de annesini öptüğümü gördüğünü söyleyen çocuğun, oğlum olduğunu öğrendiğimde ne düşüneceğimi bilemedim. O yüzden, ben dönünce annenin ne düşündüğünü veya sen bana baba derken Nick'in

neler düşündüğünü hayal et. Bugünlerde duygusal zamanlar geçiriyoruz ve duygularımızla başa çıkmak için hepimiz en iyi yolu bulmaya çalışıyoruz.

“Fakat üçümüzün seni sevmediğini sakın düşünme. Seni seviyoruz, hem de çok. Sen bizim tek varlığımızsın. Annen ve Nick konusunda sabırlı ol. Onlar bu sorunu aşacaklar ve her şey güzel olacak.” Bu duyguların nereden geldiğini bilmiyordum ama Noah’ya bunları söylerken kendimi iyi hissediyordum. Nick ve Josie arasındaki bu duyguları benim harekete geçirdiğimi anlaması gerekiyordu. Anlamadığım tek kişi Nick’ti. Şükran Günü’nde Noah ve Josie’nin hatırına iyi ve içten bir adam olmaya çalışacağına söz vermişti. Ben ise ona hiçbir şey için söz vermedim.

Noah’yı eve bıraktım ve yarın okuldan sonra onunla buluşacağımı söyledim. Şu an için planım, Noah’yı okuldan almak, yemeğe götürmek ve antrenman yapmadığı sürece uyku saatinden bir saat önce onu eve bırakmaktı.

Arabamı, yakında evimiz olacak yere sürdüm ve evin önüne park ettim. Josie’nin de Noah ve benimle birlikte bahçede koştuğunu görmek istiyordum. Bahçedeki ve evdeki çiçekleri dekore etmesini istiyordum. Ondan, bizimle birlikte yaşamasını istiyordum, tıpkı bir aile gibi.

Noah’nın sezondaki son maçıydı. Yanımda Peyton’la birlikte, her zamanki yerimde duruyordum. Peyton, Noah’yı bir şahin gibi izliyordu ve bunun Noah’dan etkilenmesinin bir sonucu mu, yoksa futbol oynamak istemesinin bir sonucu mu olduğunu anlayamadım. Katelyn bunun, Peyton’ın futbol oynamak istemesinden kaynaklandığını söyledi, ama birkaç yıl sonra fikrini değiştireceğinden emindim.

Noah bugün zorlanıyordu. Topu iki kez almış ve her ikisinde de karşı tarafa kaptırmıştı. Devre arasında, ona neler olduğunu sorabilmek için saniyeleri sayıyordum. Zil sesi geldiğinde Noah'yı karşılamak için sahanın kenarına gittim. Kaskını çıkardığında gördüğüm mutsuz ifadesi yüreğimi acıttı.

"Neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Hiçbir şey yolunda gitmiyor. Her şeyi yavaş çekimde görüyorum."

"Alıcılarına güvenmiyor musun?"

Nick, "Noah, buraya gel," diye bağırdı. Nick'in koç olduğunu biliyordum fakat bu, benim neden bahsettiğimi bilmediğim anlamına gelmiyordu.

"Alıcılarına güven, Noah. Olması gereken şekilde pasını at. Oyuncular, pasını almak için orada olacaklardır."

"Teşekkürler, baba. Bu gece bizimle gelemeyeceğin için üzgünüm." Noah'ya sorgulayıcı biçimde baktım. Ben neden bahsettiğini sorana kadar Noah takımının yanına varmıştı bile.

Noah'nın ikinci devresi ilkinden daha iyiydi fakat yine de oyunu kaybetmişlerdi. Noah üzgün görünüyordu ve muhtemelen kendine kızıyordu. Asla beğenmediğim bir davranış yaparak kaskını fırlattı. Sportmenlikle ilgili konuşmak için ona yöneldim.

"Onu al, Noah." Nick emreder gibi konuştu. Noah, kollarını birbirine bağlamış, orada duruyordu. "Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama kaskın uçup sana gelmeyecek. Al onu."

"Noah, neler oluyor?" diye sordum. İleri doğru birkaç adım attım ve Nick'in yanında durdum. Nick derin bir nefes aldı ve dönüp bana baktı.

"Bu seni ilgilendirmez, Westbury. Aslında sorun sensin."

“Affedersin?”

“Beni duydun,” diye hırladı.

Tribünde oturan Josie’ye baktım. Orada duruyor, bu sahneyi donuk bir ifadeyle izliyordu. Kesinlikle benden saklanan bir şey vardı.

“Eşyalarını topla, Noah. Geç kalıyoruz.” Noah hareketsiz bir şekilde Nick’e baktı. Gözlerinde yaşlarla bana döndü. Yanına gittim ve Noah’yı yanıma çektim.

Ona doğru eğilerek, “Noah, sorun nedir?” diye sordum.

“Bir takım partisi var ve Nick senin oraya gelemeyeceğini söyledi.” Omzumun üstünden, Josie’yle hararetli bir konuşma halinde olan Nick’e baktım. Her şey çok kolay olabileceken, işleri zorlaştırıyordu.

“Sorun yok, dostum. Yarın buluşabiliriz.”

“Hayır, senin gelmeni istiyorum. Parti çocuklar için olduğuna göre kimle gideceğimi kendim seçebilmeliyim.” Oğlumun, içimizdeki en mantıklı kişi olacağını kim bilebilirdi?

“Sana yapman gerekeni söyleyeyim. Partiye gidiyorsun ve işin bittiğinde beni arıyorsun. Seni almaya geliyorum ve geceyi beraber geçiriyoruz, tamam mı?”

“Annem kabul etmez.”

“Annemi bana bırak,” dedim. Noah eğildi ve bana sarıldı. “Bu arada, bir daha kaskını attığını görürsem, üzülürsün. Anlaştık mı?”

“Evet efendim.”

“Şimdi git ve kaskını al.”

Josie ve Nick’in konuşmasını bölmeden önce bir süre bekledim. Yapmak üzere olduğum şey hoşuma gitmiyordu ama Nick bana başka bir seçenek bırakmamıştı.

“Pekâlâ. Parti bittiğinde Noah beni arayacak. Ge-

lip onu alacağım ve geceyi birlikte geçirmek için onu Katelyn'in evine götüreceğim."

Nick sırtıtmaya başladı. "Bunu kim söylüyor? Sen mi?"
"Nick—"

"Hayır, Josie. Onunla arana lanet olası bir sınır çizmek zorundasın. Onu tepene çıkardın ve Noah bana kızdığı için bugün berbat oynadı."

"Hey, Noah'yı suçlama. Bu onun hatası değil."

"Sen karışma, Westbury."

"Biliyor musun Nick, ikimizin de soğukkanlı olduğunu düşünüyordum fakat görüyorum ki değiliz. Öyle ya da böyle, bu denklemde bir önemin yok." Bunları söylemek hoşuma gitmiyordu çünkü Nick'e bir ebeveyn gibi davranmak konusunda kendi kendime söz vermiştim. Josie'ye baktım; utanmış gibi görünüyordu. Utanmalıydı. "Noah beni aradığında onu alacağım. Eğer bu sana uymuyorsa şimdi söyle, ben de avukatımı arayıp sana vesayet anlaşmasını göndereyim."

Asla söylemek istemediğim sözlerle Josie'yi baş başa bırakıp oradan ayrıldım ama bana başka bir seçenek sunmamıştı. Onun her istediğini yaptım ama o oğlumla zaman geçirmem konusunda Nick'in benimle tartışmasına izin verdi.

Artık buna göz yummayacaktım.

28. BÖLÜM

JOSIE

Hayatımın bu hale gelmesini hak edecek ne yaptığımı bilmiyordum ama bilmek istiyordum, böylece hayatım haline gelen karmakarışık yığını bir düzene sokabilirdim.

Takım partisi, en hafif şekliyle bir felakete dönüştü. Noah, Nick'le konuşmuyordu. Nick, benimle konuşmuyordu. Partideki ebeveynler benimle ilgili konuşuyorlardı. Bunu karşımda yapacak kadar nezaketten yoksunlardı. Beni gösterdiklerini ve fısıldaştıklarını görüyordum. Kafa sallamalar, göz ucuyla bakmalar... İnsanlar yanlış bir şey yapmışım gibi beni gösteriyorlardı. Liam ile ben boşanmış ve velayeti paylaşıyor olsaydık bile hiçbir şey değişmeyecekti.

Kasabanın vesikalı fahişesine döndüğüme bahse girebilirdim. Ne için? Üniversiteyi bırakmadan önceki yaz çok güvendiğim erkek arkadaşım tarafından hamile bırakılmışım ve evet, o beni terk etmişti ama bebekten haberi yoktu, yoksa beni bırakmazdı. Liam o zamanlar beni seviyordu, kayıtsız şartsız.

Bilseydi kalırdı.

Kendini son derece mutsuz hissetmeye başlamıştı çünkü futbol oynamak istemiyordu. Ne zaman beni görse bunun kendisinin değil, benim hayalim olduğunu hatırlıyordu. Evlenseydik birkaç yıl sonra boşanabilirdik çünkü kaderine engel olmuş olacaktım.

Kader, ne büyük bir saçmalıktı.

Buradan çıkmak için sabırsızlanıyordum. Artık bu futbol takımıyla işim bitmişti. Parmakla işaret edilmekle, bakışlarla ve sorularla işim bitmişti; Liam gelecek yıl yeni üniformalar alabilmeleri için takıma sponsor olsa da, olmasa da.

Gerginliğim, son zamanların en üst seviyesine ulaşmıştı. Sanırım bir tatile ihtiyacım vardı. Kumsalı ve masmavi suyuyla kendini gökyüzünde kayar gibi hissedeceğin tropik ve sıcak bir yer. Gözlerimi kapattım; sıcaklığı, parmaklarımın arasındaki kumu ve beni tatlı bir ninniyle sakinleştiren dalgalarıyla okyanusu tenimde hissettim.

Romantizmi çağrıştıran, bir âşışın kaçabileceğı bir yer. Nick'le beraber günümüzü bir hamakta geçirdiğimizi, kitap okurken onun hamağı yavaşça ileri, geri salladığını hayal edebiliyordum. Ona sokulacaktım ve dışarıda sıcak esen rüzgâra rağmen Nick beni serinletecekti. Onu öpücük yağmuruna tutacaktım ve Nick gözlerime bakıp beni sevdiğini söyleyecekti.

Ama gözlerime baktığını hayal ettiğim kişi aslında Nick değildi.

Liam'dı.

Noah bana doğru geldi ve arkamdan bana sarıldı. Oğlumu seviyordum. Başıma gelen en güzel şeydi. Onu aldırmamakla en doğru kararı verdiğim için yıldızlara her gece şükranlarımı gönderiyordum.

Sessiz bir şekilde kulağıma, "Babam dışarıda," dedi. Kafamı salladım ve Noah'nın kolunu serbest bırakarak masadan ayrıldım. Noah ve ben el ele kapıya doğru yürürken Nick kafasını iki yana salladı. Liam'ın arabasına yaslanmış, bacaklarını çaprazlamış ve ellerini cebine sokmuş bir şekilde beklediğinden emindim.

Liam bana bakmadı fakat Noah'yı bir haftadır görmüyormuş gibi ona gülümsedi. Noah'yı çok sevdiğine şüphem yoktu.

"Eve gidemediğimiz için giysilerini hazırlayamadık. Şimdi getiririm."

"Gerek yok. Alışverişe gittim. Katelyn'in evinde yeterince kıyafeti var."

Katelyn'le ilgili konuşması beni öldürüyordu. O evden, kendi evi gibi söz ediyordu. Noah arabaya bindi ve el salladı. Bana hoşça kal öpücüğü vermemişti. Nick ve benim anlaşılmadığımızı biliyordu ve benden uzak kalmak istiyordu. Onu suçlayamazdım.

Liam kapıyı kapatıp bana doğru geldi. Ona bakmaya hazır degildim. Yüz ifadesi her zamankinden farksızdı. Şu anda bana Liam Page gibi; kazara birlikte çocuk yaptığı hayranlarından biriymişim gibi bakıyordu.

"Onu benden uzaklaştıramazsın, Liam. Sahip olduğum tek şey, oğlum."

Liam'ın bakışları keskindi. "Onu senden uzaklaştırmıyorum, Josie ama Nick bu şekilde davranırken bir karnarda sessizce durmayacağım. Denedim. Benden istediğin her şeyi yaptım. Onu her gün aradım ve geri geldim. Kendini rahat hissetmesi için bir ev bile aldım. *Erkek arkadaşının* gönlünü almaktan yoruldum. Noah'yı büyüttüğünü biliyorum ama o bizim oğlumuz, Jojo."

Boğuk bir sesle, "Biliyorum," dedim.

"Bilmiyorum. Nick'in bir şeyi ispatlamaya çalıştığını hissediyorum; sanki seni benim elimden falan almış gibi. Lisedeyken seni istediğinin farkındaydım ve onunla arkadaş olmadığımızı herkes biliyordu ama bu... Şimdi onunla aramızda bir ilişki oluştu ve ben bundan hoşlanmıyorum."

Liam eğilerek beni yanağımdan öptü. Hoşça kal demeden çekip gitti. Arabası, bütün hayatımı alıp gözden uzaklaşırken onu izledim. Arkamı döndüm ve karşıdaki pizzacının pencerelerine baktım. Herkes gülüyor, eğleniyordu. Duvara yaslandım ve yere çökerek başımı ellerimin arasına aldım.

"Al, Nick Ashford bunu sana vermemi istedi." Katelyn, katlanmış bir kâğıdı elinde ileri geri sallıyor. "Sen ve Liam kavga mı ettiniz?"

Kitaplarımı dolabıma koyarken bir yandan Katelyn'e, "Hayır, neden sordun?" diye soruyorum.

"O zaman neden Nick Ashford sana bir aşk mektubu yazsın ki?"

Durup Katelyn'e bakıyorum. Sırıttıyor ve bir kaşını havaya kaldırıyor. "Hiçbir fikrim yok." Notu almak için elimi uzatıyorum ama Katelyn, notu hızla çekip benden uzaklaştırıyor.

"Bu ne?" Mason, notu Katelyn'in elinden alıyor. Kâğıdı açtığında Katelyn'nin yüzünde bir 'kahretsin' ifadesi oluşuyor. Notu okuduğunda Mason kaskatı kesiliyor ve çenesi gerilmeye başlıyor. Dönüp bana baktığında sırtımı dolabıma yaşıyorum.

"Nick Ashford'a karşı bir şeyler hissediyor musun?"

"Hayır, asla," diyorum. Kendimi savunur gibiyim.

"Liam bunu görene kadar bekle," diyor.

"Neyi görene kadar?" Liam, Mason'a dönmeden önce eğilip beni yanağımdan öpüyor. Liam önce kâğıda, sonra bana ve tekrar dönüp kâğıda bakıyor. "Bu nedir, Josie?"

"Bilmiyorum. Katelyn getirdi. Orada ne yazdığını bile bilmiyorum."

Liam, omuz silken Katelyn'e bakıyor. "Nick bunu bana tarih dersinde verdi."

Liam, "Diyor ki," diye söze başlıyor. "Sevgili Josephine, ne kadar güzel olduğunun farkında mısın? Seni koridorlarda görüyorum ve seninle konuşmaya cesaret edebilmeyi umuyorum ama yapamıyorum. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Seni daha iyi tanımak istiyorum. Ara beni, Nicholas Ashford."

Mason ve Liam, gülmeye başlıyorlar ve bu beni çıldırtıyor. Nick'in kendi başını belaya soktuğunu anlıyorum ve onların yanından uzaklaşıyorum. Katelyn'in notu herkese karşı elinde sallayacağı yerde, bana vermiş olması gerektiğini düşünüyorum.

Sınıfıma dönmeden önce güçlü bir el beni tutuyor. Arkamda olmasına rağmen, onun Liam olduğunu biliyorum. Konuşmak için beni futbol sahasına götürüyor ama konuşmuyoruz.

Beni beton duvara doğru itiyor. Bacaklarım bir anda onun kalçalarına değiyor. Ağzı, benim ağzıma doğru saldırıya geçiyor ve ellerimiz birbirimizin her yerinde gezinmeye başlıyor. Dudaklarımdan boynuma doğru inerken, "Ashford'u aramak istiyor musun?" diye soruyor.

Kafamı iki yana sallıyorum. Gerçekten de aramak istemiyorum. Nick Ashford'la sınıf arkadaşı olmak dışında onu tanımak, onunla konuşmak gibi bir isteğim yok.

"O beni kıskanıyor, bebeğim. Sahip olduğum her şeyi istiyor. Lütfen, bunu ona verme."

"Vermeyeceğim, söz veriyorum."

Kapı açıldığında başımın ağrısını geçirebilmek için parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. Nick orada durup bana bakıyordu. Bir şey değişmek zorundaydı. Ayağa kalkmama yardım etmek için bana elini uzattı, araba-

ya doğru yürürken parmaklarımız birbirine dolanmıştı. Noah yanımızda yokken Nick daha rahat görünüyor ve bu hoşuma gitmiyordu. Oğlumu her zaman yanımda istiyordum.

Eve girdiğimizde Nick beni duvara doğru itti ve öpmeye başladı, dili benimkine dolanırken aceleci ve sertti. Kendi gömleğini çıkardı ve benimkini çekiştirmeye başladı. Onu itekledim fakat gömleğimi çıkarmam için yeterli alana ihtiyaç duyduğum için onu iteklediğimi düşündü.

Göz iletişimi kurmadan, "Konuşmamız lazım," dedim.

Beni bıraktı ve oturma odasına doğru bana yol gösterdi. İkimiz de oturduk. Bacağımı katlayıp altıma koyarken dönüp Nick'in yüzüne baktım.

"Liam'la artık tartışamazsın. Bu Noah'ya haksızlık. Noah'ya Liam'dan bahsetmekle her şeyi mahvettiğimi biliyorum ama olan oldu. Bunu değiştiremem. Liam'ın şu anda hayatımızın bir parçası olduğunu kabul etmek ve ileriye bakmak zorundayız."

Nick, elimi dudaklarına götürdü ve öptü. "Haklısın. Pisliğin teki gibi davrandım. İleriye bakmamız gerektiği konusunda da haklısın; bu yüzden buradan taşınıyoruz."

Hayretler içinde Nick'e baktım. Kulaklarımın beni yanılttığını düşündüm. Burada sağlam bir çevresi vardı ve ben de işimi büyütme sürecindeydim. Taşınmama imkân yoktu.

"Affedersin, sen az önce ne dedin?" Sesim boğazımda düğümlendi. Zar zor nefes alabiliyordum.

"Uzun süreli bir iş seyahatim var ve Sınır Tanımayan Doktorlar programı kapsamında bir yıllığına Afrika'ya gidiyoruz." Bakışlarından, ciddi olduğu anlaşılıyordu

ve bizim de onunla birlikte gideceğimizi düşünüyordu. Böyle büyük bir kararı bana danışmadan alabiliyordu. Benim Noah'ya Liam'dan bahsetmem, bunun yanında hiç kalırdı.

"Hayır," diye fısıldadım. Kafamı iki yana salladım. Hiçbir yere gitmiyordum.

"Bizim için iyi olacak. Noah çok şey öğrenecek."

Elimi ondan kurtardım ve ayağa kalktım. "Noah ve ben gelmiyoruz, Nick. Öncelikle bana sormadan böyle bir karar alamazsın. Liam—"

"Liam'ı adam yerine koyan yok, Josie. Bunu aklından çıkar. Ailemi alıyorum ve gidiyorum."

"Hayır, biz gelmiyoruz. Sen gidebilirsin ama biz burada kalıyoruz."

Nick ayağa kalktı ve karşıma dikildi. "Ne diyorsun sen?"

Geçen altı yıl boyunca sevdiğim adama baktım. "Eğer gitmek istiyorsan, Nick, gidebilirsin ama Noah ve ben burada kalıyoruz. Noah'nın okulu ve katılması gereken aktiviteleri var ve Liam'la tam sağlıklı bir ilişki geliştirirken oğlumu ondan ayıramam. Ve bir işim var. Öylece çekip gidemem, bunu yapmayacağım. Bu... üzerinde tartışabileceğimiz bir konu değil."

"O zaman buraya kadar. Westbury'i bana tercih mi ediyorsun?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır, Nick. Noah'yı tercih ediyorum."

29. BÖLÜM

LIAM

Noah ve ben, Los Angeles'tan getirdiğim giysilerin son kutusunu açtık. Beaumont'u memleket edinmeye karar vermiştim ve burası ile Los Angeles arasında sürekli seyahat edecektim. Harrison ve Quinn, Noel için bize katılacaklardı. Harrison'ın pek fazla akrabası yoktu ve ona Beaumont'tan bahsettiğimde bize katılıp katılamayacağını sormuştu.

Yapmadığım tek şey, oradan ayrıldığımı Sam'e söylemekti. Kendime geçici bir yer bulacağım mart ayının sonuna kadar, oteldeki çatı katı bana aitti. Harrison ve Quinn'in müzik kayıtlarını burada yapmanın bir sakıncası olduğunu düşünmeyeceklerini umuyordum.

Harrison'a Noah'dan bahsettiğimde çok heyecanlandı ve yeni planımı kabul etti. Planlarımda neden değişiklik yapmam gerektiğini anladığını ve Quinn'i yeni bulmuş olsa kendisinin de muhtemelen aynı şeyi yapacağını söyledi.

Josie'yle ilgili durumlar daha iyiydi fakat ilişkimiz

yok gibiydi ve buna itirazım yoktu. Onun, ayrılığının yaralarını sarmak ve benim de baba olmak için zamana ihtiyacım vardı. Telafi etmem gereken uzun yıllar vardı.

Yarın bir Noel ağacı alacaktık. Her şey kutusundan çıkarılmış ve yerlerine yerleştirilmişti. Teslimat daha iyi bir zamanda yapılamazdı herhalde. Katelyn ve kızlar evi dekore etmeye geleceklerdi ve görünen o ki bu, Elle'nin uzmanlık alanıydı. Ben kim oluyordum da zor işleri yapmak isteyen üç güzel kadını geri çevirecektim?

Kapı zili çaldı ve Noah merdivenlerin tepesinden, "Açıyorum!" diye seslendi. Merdivenlerden paldır küldür aşağı inerken ödüm koptu. Josie ve ben, onun düşüp bir yerini kırmasından çok korkuyorduk fakat Noah ikimizi de dinlemiyordu. Belki acil servise düştüğünde bizi dinlerdi.

Bir çarpma ve kırılma sesi duydum. Panikleyerek mutfaktan yemek odasına koştum çünkü Noah'nın sesini duyamıyordum; etraf çok sessizdi.

"Noah, sen —"

Olduğum yerde kaskatı kesildim. Kadının elindeki fırın kabı yere düşmüş ve parçaları ayaklarının etrafına saçılmıştı. Eliyle açık kalan ağzını kapatmış, gözleri yaşlarla dolmuştu. Elimi Noah'nın omzuna koydum ve ona baktım. Yaşlanmıştı ama yüzüne bir şeyler yaptırmış olduğu belliydi. Büyüme dönemimde sürdüğü kırmızı rujunun aynısını sürüp sürmediğinden emin olamadım, ama bir şekilde çok değişmediğini söyleyebilirdim.

"Noah, neden bir eldiven, havlu ve bir plastik çanta getirmiyorsun. Hadi, buraları temizleyelim."

"Peki baba."

Noah mutfığa koştu. Onun gözlerine bakmadan önce bir süre bekledim. Noah'yı izliyordu.

“Burada ne arıyorsun?”

Beni büyütürken takındığı soğuk bakışlarla bana baktı. Onu tanımasam, benden nefret ettiğini düşünürdüm. Belki de onun hayatını mahvetmiştim.

“Ben... Şey... Fırın kabını, şey... Sen...”

“Gerçekten dilin mi tutuldu, yoksa votka sonunda normal bir insan gibi davranma yeteneğini elinden mi aldı?”

“Son beş yıldır hiç içmedim,” dedi.

“Tebrikler. Oğlum gelmeden gitmelisin. Ona birbirimizi tanıyormuşuz gibi konuşmamızın nedenini açıklamak istemiyorum.”

“Liam...”

“Söyleme,” dedim. Girişe saçtığı dağınıklığın üstünden atladım. Onunla açıkça konuşabilmek için kapıyı arkamdan sessizce kapattım. “Bana ‘Liam’ deme. Orada durup kocanın beni evden kovmasını seyrettin. Beni desteklemen ve şimdiye kadar Noah’ya sahip çıkmış olman gerekirdi. Aynı kasabada yaşıyorsunuz ve Noah tıpkı bana benziyor. Onu veya Josie’yi görmediğini söyleme. Bana anlatmalıydın. Bana nasıl yardım edebileceğini bilen tek kişi sendin, ama yardım etmedin.”

“Üzgünüm, denedim ama babanı biliyorsun. Çok sertti.”

“Bahanelerini duymak istemiyorum. Oğlumla birlikte geçirebileceğim on yılını kaybettim. Tam on yıl!”

“Onunla tanışabilir miyim?”

Uzaklara bakmak zorundaydım çünkü Sunset Caddesi’nde dolaşan sürtüklerinki gibi maskaraları akan anneme bakmak, bana iyi gelmiyordu. Onu böyle görmekten nefret ediyordum ve ne yazık ki ona dair en canlı anım buydu.

“Buna neden izin vereyim?”

“Vermemelisin. Ben iyi bir insan değilim, Liam. Bunu biliyorum. İyi bir insan olmayı, birileri için iyi şeyler yapmayı denedim. Bağımsız biri olmaya çalıştım ve bu kadar şey olmak —”

“Robotik mi?”

“Beni böyle mi görüyorsun?”

Kapıya yönelerek, “Evet, öyle görüyorum,” dedim. “Onunla tanışabilirsin ama Sterling tanışamaz. Onu oğlumun etrafında görmek istemiyorum.”

Kafasıyla onayladı ve içeri girerken beni takip etti. Noah, elinde malzemelerle merdivenlerde oturuyordu. “Orada oturmuş ne yapıyorsun bakalım?” diye sordum.

“Özel bir konuşma yapıyordunuz. Bölmek istemedim.”

“Oğlun çok kibar.” Kafamla söyleneni onayladım çünkü Noah gerçekten kibardı. Josie onu iyi yetiştirmişti.

“Banyo koridorun ucunda. Noah ve ben burayı temizleyeceğiz.”

Bianca Westbury, bana ait evdeki koridorun ucuna doğru ilerledi. İtiraf etmeliydim ki hayatımda bu günleri göreceğim aklıma gelmezdi. Ortalığı temizledik ve Noah sundurmayı yıkadı. Korkarım merdivenler bu gece buzlanacaktı, bu yüzden yarın sabah dikkatli olmalıydık.

Noah, “Bu bayan kim?” diye sordu. Onun bir yabancı olduğunu söylemek istiyordum ama Bianca buradaydı ve eminim ki Josie’nin ona asla vermeyeceği bir fırsatı benden istiyordu. Sanırım Noah’yı görmek isterse buraya gelip görebilirdi.

Omzumun üstünden, arkamda durup ellerini ovuşturan Bianca’ya baktım. Temizlenebildiği kadar temizlenmişti ama gergindi. Onu hiç bu kadar özgüvensiz

görmemiştim. Ona oturmasını işaret ettim. Noah ve ben kanepeye otururken Bianca berjere oturdu.

"Annem ve babamla tanışmak istediğini söylemiştin, hatırlıyor musun?" Noah, kafasını evet anlamında salladı. Annem ve babamdan söz edince Noah'nın gözleri parladı. Parlamamalarını tercih ederdim, çünkü o insanlar ailem olmak için küçücük bir şey bile yapmamışlardı. "Noah, bu Bianca Westbury, annem."

Noah, annem hakkında öğrenebildiği her şeyi öğrenmek için onu tanımaya çalışıyormuş gibi bakıyordu. Bianca, eliyle saçlarını düzeltti ve Noah'ya tatlı tatlı gülümsedi. Ellerini birbirine kenetledi. Bir süre sonra bir kez daha eteğini düzeltti.

Noah bir ona, bir bana baktı ve omuzlarını silkti. "Size nasıl sesleneyim?"

Bianca koltukta biraz öne geldi ve ellerini dizlerinin üstüne koydu. "Ahh... Bilmiyorum... Ben... Bir bakalım..."

"Ben size nine ve dede diyeceğim. Nine ve... ah bu çok komik, öyle değil mi, baba, ha?"

Bianca, "Baba," diye fısıldadı. Bana baktı ve gülümsedi. "Sanırım bana Babaanne diyebilirsin." Bianca, kafasını salladı ve yüzü ışıldadı. "Evet, sanırım bu hoşuma gitti."

"Olur. Bu çok havalı."

Bianca, "Evet, havalı," dedi. Ben gülmeye başladığımda Noah da gülmeye başladı. Bianca'nın hayatı boyunca havalı kelimesini kullandığını sanmıyordum.

"Noah, bana kendinle ilgili her şeyi anlat." Bu sözlerle konuşmadan tamamen koptum. Bianca kanepeye geldi ve Noah'nın yanına oturdu. Evimizde bir şeyler değişmeye başlamadan önce, henüz küçük bir çocukken bana da bu şekilde yaklaştığını hatırladım.

Birbirlerini iyice tanımaları için onları oturma odasında baş başa bıraktım. Telefonumu alıp Josie'yi aradım. Annemin buraya gelip Noah'yla tanıştığını bilmesi gerekiyordu ve bunu Noah ağzından kaçırmadan önce, kendim yapmalıyım.

Josie üçüncü çalışta, "Selam," dedi. Her gün konuşmaya başlamıştık ama ona, kendini nasıl hissettiğini sormaktan kaçınıyordum. Hazır olduğunda bana gelmesini istiyordum. Kimsenin yerini doldurmaya çalışmak istemiyordum. Eğer Josie beni isteyecekse, sonsuza dek istemeliydi. Şu anda herhangi bir drama yaşamadan Josie'nin hayatında bulunmaktan memnundum.

"Yarım saat önce kapıyı kimin çaldığına inanamazsın."

"Teslimatçı?" Josie, bana teslimatçıyla bu kadar sık görüşmem konusunda epey söylenmişti ama şimdiye kadar hiç kendi mobilyalarım olmamıştı. Alışverişlerimde sınırı biraz aşmış olabilirdim ama bu evi sonsuza dek sahiplenmeyi planlıyordum ve bu yüzden düzgün bir şekilde döşenmesi gerekiyordu.

Güldüm. "Bianca."

Lisedeyken, aileme karşı ne hissettiğimi yalnızca Josie biliyordu. Ona okulu bırakmak istediğim zaman Sterling'in koyduğu ultiomatondan bahsetmemiştim. Josie'nin bir şey söylemesini bekliyordum. Ses yoktu. Telefonun diğer ucunda sessizlik vardı.

"Ne oldu, Jojo?"

"Birdenbire mi çıkıp geldi?"

"Yeni komşularına yemek getirmek istemiş. Neler oluyor?" Ses tonu beni meraklandırıyordu. Josie konuşurken genellikle heyecanlı olurdu fakat bu kez sesi düzgün geliyordu.

Boğazını temizleyerek, "Hiç," dedi. "Yani size akşam yemeği getirmemi istemiyor musunuz?"

Yemeğimiz mutfaktaydı, ancak yine de Josie'nin yemek getirmesini istiyordum çünkü onu bu evde görmek, başkasına gitmeyeceğini bilmek müthiş bir duyguydu. Onu merdivenlerden yukarı taşımak ve yatağımıza yatırıp sonsuza dek onunla aynı yatağı paylaşmak için sabırsızlanıyordum.

"Yemek için seni bekliyorum, o yüzden acele etmek zorundasın." Josie gülmeye başladı ve beni, sadece pizza sipariş ediyor olmasına rağmen, muhteşem yemek yaptığını söyleyerek onu tuzağa düşürmeye çalışmakla suçladı. Bunu inkâr edemezdim ama onu her gece buraya getirmek için iyi bir bahaneydi. Telefonu kapatmadan önce, "Birazdan görüşürüz," dedim.

Oturma odasına geri döndüm. Noah ve Bianca hâlâ derin bir sohbeteydiler. Onların birbiriyle iletişimini izledim ve Bianca'nın nasıl olup da Sterling'in öyle bir insan olmasına izin verdiğini merak ettim. Bianca Noah'yla konuşurken heyecanla ışıldıyordu; neden benimleyken hiç böyle olmamıştı?

30. BÖLÜM

JOSIE

Nick gideli üç hafta olmuştu. Kasabadan taşınacağını söylediği akşam evden ayrıldı. Nereye gittiğini bilmiyordum. Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım olduğunu düşünerek iş yerine gittim ve Jenna'ya yapmak istediklerini yapması için izin verdim. Eve geldiğimde Nick'in eşyaları yerlerinde değildi. Zaten evimde fazla eşyası yoktu, çoğunlukla giysileri vardı fakat banyoya girip tıraş köpüğü ve diş fırçasını görmeyince yokluğunu hissettim.

Nick'i özlüyordum. Kahkahasını, rahatlığını ve geceleri bana sarıldığında içime dolan hisleri özlüyordum. Kalbim kırılmamıştı. Evden ayrıldığı gece dışında hiç oturup ağlamamıştım. Ona karşı hislerimde dürüst değildim. Evden ayrılarak doğru bir şey yapmıştı. Bu şekilde bizi kurtarmış oldu. Sadece iyi olduğunu bilmek istiyordum.

Noah ve ben, Noel'i Liam, Katelyn ve kızlarla geçirecektik. Bir arkadaşın, eşin ve babanın kaybını kabul ederek hep birlikte büyük bir aile olmuşuk. Katelyn ve

kızlar, Noah ve Liam'la birlikte evi süslüyorlardı. Liam, ben gelene kadar beklemek istemişti ama ona başlamasını söylemiştim. Daha sonra yapılacak çok şey vardı.

Diğer yandan Jenna şu anda çalışıyor olmalıydı. İşlerimiz yoğundu. Müşterilerin çokluğundan şikâyet ettiğimden değildi, ama biraz yardım almak iyi olurdu. Dükkândaki teslimatçı çocuk muhtemelen Noel bahşişleriyle parasına para ekliyordu.

"Mutlu Noeller, Bayan Potter."

"Ah, mutlu Noeller Josie. Tatillerde senin küçük dükkânına uğramayı seviyorum. Süslemelerin ve çiçeklerinle harikalar yaratıyorsun."

"Teşekkür ederim. Bugün, sizin için ne yapabilirim?"

"Antreme farklı bir şey eklemek için kırmızı güller ve beyaz zambaklardan oluşan bir aranjman istiyorum."

"Pekâlâ, Bayan Potter."

Bayan Potter'ı Noel yıldızlarını seyrederken bıraktım. Girişe yönelmeden önce başka bir müşterimi aradığı çiçeklere yönlendirdim. Geri dönmeden önce birkaç festival çiçeğiyle beraber gülleri ve zambakları aldım. Girişte sarışın, uzun boylu bir kadın oyalanıyordu ve elinde hiçbir şey yoktu. Ona gülümsedim ve bir dakika içinde onunla ilgileneceğimi söyledim.

"Merhaba, afedersiniz, siz Josephine Preston mısınız?"

Bayan Potter'ın çiçeklerini kristal bir vazoya koyarken kadına, "Benim," dedim. Bayan Potter düzenli müşterilerimdendi ve daima evinde yeni çiçekler görmek isterdi. Yeni müşteri sadece ayakta dikiliyordu, o yüzden çalışmaya devam ediyordum. Bayan Potter'ın aranjmanını bitirip tezgâha doğru ilerledim. Onunla işimi bitirip ödemeyi aldıktan sonra, çiçekleri arabasına taşımasına yardım ettim.

“Teşekkür ederim, tatlım.”

“Rica ederim. Buradan alışveriş yaptığınız için teşekkür ederim, bu benim için çok değerli.” Bayan Potter arabasına binmeden önce beni yanaklarımdan öptü. Aceleyle dükkâna girdim, hava buz gibiydi. Isınmak için kollarımı ovuşturdum.

Tezgâha döndüm dükkândaki diğer müşterilerden birinin siparişini yapmaya başladım.

Sarışın kadın, tezgâha yaklaşarak çantasını bıraktı. Güneş gözlüğü, saçlarını geride tutuyordu. Havanın güneşli olup olmadığını görmek için dışarıya hızlı bir bakış attım, fakat değildi. Yabancılar kendilerini her zaman belli ederlerdi. “Yardımcı olabilir miyim?” diye sordum.

“Konuşabileceğimizi düşündüm de,” dedi. Onu bir yerden tanımadığımdan emin olmak için ona tekrar baktım. Tanımıyordum.

“Düğün veya başka bir şey için randevu mu ayarlamak istiyorsunuz?”

Düğünden bahsettiğim zaman kadın gülümsedi; herhalde birilerine âşıktı. “Sevgilimin, onsuz plan yapmamı isteyeceğini sanmıyorum.”

“Vereceği tepkiye siz bile şaşırsınız. Çoğu erkek bunu sorun etmez.”

Hep beraber güldük. Erkeklerin sadece kafalarını sallayıp ‘tamam tatlım, nasıl istersen’ diyeceğini çok yakında öğrenirdi nasılsa. Randevu defterimi çıkardım ve bir sonraki boş zamanımı kontrol ettim.

Kadın, “Aslında, buluşmamıza gerek yok. Sadece bunu vermek istiyorum,” diyerek elime bir zarf tutuşturdu. Parlak, kartondan bir zarftı. Gönderen adresine baktım. Los Angeles’ta bir avukattan geliyordu. Bu Noah’nın, Liam’ın varisi olduğunu gösteren evrak olmalıydı.

Zarfı kenara koyarak kadına, "Teşekkürler," dedim.

"Sana ne verdiğimi biraz olsun merak etmiyor musun?" Tezgâha yaslandı. Kadının uzun, kırmızı tırnakları dikkatimi çekti. Kötü bir şey planlıyormuş ve bu şakanın ucu bana dokunacakmış gibi şeytanca gülümsüyordu.

Zarfı tekrar elime aldım ve açtım. İçindeki kâğıtları çıkardım ve dikkatle okudum: Tenimin altı öfkeyle kaynamaya başladı. Yapmamaya söz verdiği şeyi yapmıştı. Kâğıtları tekrar zarfa koydum ve zarfı tezgâhın altına, çantamın yanına bıraktım.

"Aslında bunları postayla da gönderebilirdiniz. Boşuna yolculuk etmişsiniz." İçerideki herkesi tekmeleyerek dışarı atmak ve koşarak Liam'ın evinden oğlumu almak isterken ellerimi bir işle meşgul etmeye çalışıyordum.

"Müşterimin ihtiyaçlarının tam anlamıyla karşılandığından emin olmak benim işim."

İçten içe buradan gitmesini umarak, "Şanslı müşteriler," dedim. İşini yapmıştı. Daha fazla oyalanmasına gerek yoktu.

Elini uzatarak, "Bu arada, ben Sam Moreno," dedi. Elini sıkamak için kılımı bile kıpırdatmadım. Onunla arkadaş olmak için en ufak bir istek duymuyordum. Elini geri çekti. "Her neyse, ben Liam Page'in menajeriyim. Bundan böyle, Liam ve oğlunla ilgili olarak beni arayacaksın. Aynı zamanda, dosyanın son sayfasında bir balık testi sundum."

"Bir, ne?" diye sordum.

"Herhalde Liam Page gibi birinin kendisine ait olmayacak bir çocuğa bu kadar miras bırakmasını beklemezsin, değil mi? Para peşinde koşan küçük bir fahişe gibi çocuğunu Liam'ın kapısına bıraktığında, yapmasını planladığın şeyin bu olduğundan eminim, demek istiyor-

rum. Müşterimi para sağılan bir inek olarak görebilirsin ama seni temin ederim ki buna asla izin vermeyeceğim.”

“Artık gitmelisiniz.” Ona saldırmamak için dilimi ısı-
rıyordum. İşini yaptığını biliyordum ama onun gözlerini
oymak ve kendini beğenmiş suratından aşağı akan kanı
seyretmek istiyordum.

Kadın gülümseyerek çantasını aldı ve kapıya yöneldi.

Müşteriler hâlâ bekliyorlardı fakat hiçbir, olanların
farkındaymış gibi görünmüyordu. Sakin bir şekilde on-
lara doğru yürüdüm ve onlara, acil bir durum olduğunu
ve bu yüzden erken kapatmak zorunda olduğumu söyle-
dim. Bir sonraki alışverişlerinde onlara indirim yapmayı
teklif ettim ve yarın iş yerini açacağıma söz verdim. Ney-
se ki bana kızmamışlardı.

Liam’ın evine yaptığım yolculuk çok kötüydü. Kar
ne zaman yağmaya başlamıştı bilmiyordum ama yolla-
rı kaplaması yolculuğu zorlaştırıyordu. Araba yoluna
girdiğimde sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Liam
evin dışını beyaz ışıklarla süslemişti. Her pencerede, be-
nim önerdiğim gibi, mumlar ışıltıyordu. Ön kapıda ye-
şil-kırmızı renklerde büyük bir çiçekli taç sallanıyordu.

Sundurmada duran Noel Baba süslemelerinde adımın
yazılı olduğunu ilk kez fark ettim. Süslemede şunlar ya-
zılıydı: *Liam, Josie ve Noah burada yaşıyor*. Kapıyı çalmadan
önce parmaklarımı, isimlerimizin üzerinde gezdirdim.

Kapı hızla açıldı. Liam önümde duruyordu. Şaşırmış,
alın kırıkmıştı. “Neden kapıyı çalıyorsun?”

Söyleyeceğim şeyleri önceden çalışmalıydım. Ona ba-
kamadım. Sadece oğlumu istiyordum.

“Noah’yı almaya geldim.”

“Noah’yı almaya geldim de ne demek? Bu akşam için
planlarımız vardı.”

"Ben... işler değişti. Oğlumu eve götürmek zorundayım."

Liam dışarı doğru bir adım atarak sundurmaya çıktı. Kapıyı arkasından kapattı. Üstünde bir pantolonla tişört vardı ve ayakları çıplaktı. Donuyor olmalıydı.

"Neler oluyor?" diye sordu. Aramıza mesafe koymak için arkaya doğru bir adım attım. Kafam titriyordu, Liam'a bakamıyordum. Bakmayacaktım.

Elini bana uzatarak, "Jojo," dedi. Elini ittim.

"Bana Jojo deme."

"Sorun ne?" Gözleri öfkeyle parıldadı.

Keskin bir sesle, "Hiç," diye cevapladım. "Oğlumu alıp eve gitmek istiyorum."

"Bizim oğlumuz," diye tısladı.

Bizim kelimesine güldüm. "Bundan emin misin, Liam Page?"

Bana gönderdiği bakışta şaşkınlık ve hüznün vardı. Onu sahne adıyla çağırdığımda gözlerindeki acıyı gördüm. "Sen neden bahsediyorsun, Josie?"

Buna daha fazla dayanamayacaktım. Burada durup onun aptalı oynamasını kaldıramıyordum. Çantamdan zarfı çıkardım. Zarfı gözyaşları içinde onun göğsüne çarparak, "Bu," dedim. "Tam olarak bana yapmayacağına söz verdiğin şeyi yapman. Sana güvenmiştim... yine ve yine kalbimi paramparça ettin."

Liam zarfı elimden aldı ve açtı. İlk sayfayı okudu, sonra diğer sayfaları da aynı şekilde tek tek okudu. Yüzü bembeyaz oldu.

Bana baktığında gözlerindeki korkuyu gördüm.

31. BÖLÜM

LIAM

Taşındığımdan beri Josie'nin kapıyı tıklattığını ilk kez duyuyordum, o yüzden yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlamıştım. Sinirli olduğu belli oluyordu. Duruşu savunmacıydı. Çok sinirlenmişti ve ben ne yaptığımı bile bilmiyordum fakat öfkesinin benden kaynaklandığını anlayabiliyordum.

Sundurmaya çıkmak, bütün hafta boyu yaptığım en aptalca işti. Hava çok soğuktu, kar yağıyordu ve ayaklarım da çorap veya ayakkabı yoktu. Çorapsız olmaktansa üstümde ceket olmamasını tercih ederdim. O andaki tek isteğim evimin sıcaklığına sığınmak için içeri koşmak olsa da Josie'ye karşı ciddi durmaya çalışıyordum.

Soru sorduğunuz zaman bir kadının size ne olduğunu anlatmamasından daha zor bir durum olamazdı. Bana cevap vermesi için onu tutup sarsmak istedim. Omuzları düşmüş şekilde önümde duruyor, ne olduğunu gözlerinden anlarım diye güzel gözleriyle bana bakmayı reddediyordu.

Göğsüme çarptığı karton zarfı açtım. Gözlerim; velayet, ziyaret, çocuk nafakası ve California'da ikâmet gibi kelimelerin üzerinde gezindi. Son sayfa benimle ilgiliydi; Noah Michael Preston olarak bilinen oğlumun, benim çocuğum olup olmadığını anlamak için bir test yapılmasını önerdiğinden bahsediyordu.

Josie, karnına defalarca yumruk yemiş gibi kollarını karnının üstünde tutuyordu. Adımın içinde geçtiği bir aldatmaca yüzünden gölgelenen güzel yüzünden akan yaşları silmekten çekinmiyordu. Noah'yı götürmek istemesi kadar doğal bir şey yoktu. Noah'yı asla ondan uzaklaştırmayacağımı söylemiştim ve bu kâğıtlar, bunu yapmak istediğimi söylüyordu.

Bu benim istediğim bir şey değildi. Ben bir aile olmak istiyordum. Noah'nın varlığını öğrendiğimde bile aklımdan böyle bir düşünce geçirmedi. Aradan bir milyon yıl geçse bile böyle bir düşüncem olamazdı.

"Bunu nereden aldın?" diye sordum. Kâğıtları sıkıp avuçlarımın arasında kırıştırdım. Josie, gözlerini devirdi ve daha da fazla sinirlenerek benden uzaklaştı.

"Sadece Noah'yı almak ve eve gitmek istiyorum."

"Bana cevap ver."

Kafasını iki yana salladı. Elleriyle yüzünü kapatarak, "Sadece oğlumu ver!" diye bağırdı.

Yapamazdım, yapmayacaktım. Ondan bir cevap almadan Noah'yı ona veremezdim. Kolunu tutup onu içeri çektim. Onu mutfığa, oradan da stüdyoya sürüklerken benimle mücadele ediyor, direniyordu. Stüdyo ses geçirmeme özelliğine sahipti, o yüzden Noah duymadan birbirimize bağırıp, çılgılık atabilirdik.

Onu odaya ittim ve kapıyı kapatıp arkamızdan kilitledim.

“Sana bu kahrolası kâğıtları kim verdi, Josephine?” Onun tam adını söylemekten nefret ediyordum fakat bu onun dikkatini çekebilirdi. Bana baktı, kararlı görünüyordu.

“Biliyor musun, anne-babalık işini yürütebileceğimizi düşünüyordum ama yanılmışım. Senin paranı istemiyorum, Liam. Parana ihtiyacım yok. Bunca zaman kasabada Noah’yla beraber hayatımızı sürdürdük, o yüzden senin kanını emdiğimi düşünerek kendini boşuna yorma.”

“Josie—”

“Hayır, bitirmeme izin ver.” Beni kendinden uzak tutmak için elini kaldırdı ve uzaklaşabildiği kadar uzaklaştı.

“Hayır!” diye bağırdım. “Bunu yapmayacağım. Sana bu kâğıtları kimin verdiğini söyle. Postalanmadığını biliyorum, o yüzden belli ki elden verilmiş. Kendimi kaybetmek üzereyim, o yüzden söylesen iyi olur.”

“Bunun ne önemi var ki?”

“Çünkü bu iğrenç bir saçmalık!” diye haykırdım. “Ben böyle bir şey yapmadım. Bunu yapmak istemiyorum. Noah’yı senden veya Beaumont’tan uzaklaştırmak gibi bir niyetim yok.”

Yanına gittim ve onu kollarından tutup duvara yasladım. Yüzünü avuçlarımın arasına alırken bedenimi onun bedenine bastırdım. Onu öpmekten fazlasını istemiyordum. Üzerindeki kar tabakasını atıp tenini tenimde hissetmek istiyordum.

“Oğlumuzu seviyorum, Josie. Onu çok seviyorum. Onu incitecek veya senden uzaklaştıracak bir şeyi asla yapmam.” Sakinleşmeye çalışıyordum. Bu işin arkasında kimin olduğunu biliyordum ve bana göre bu bardağı taşıran son damlaydı.

Neredeyse onu duyamayacağım bir sesle, “Adı

Sam'di," dedi ama dudaklarından çıkan Sam adını yakalamak, ihtiyacım olan tek cevaptı.

"Beni dinle," dedim. Bana bakması için çenesinden tutup Josie'nin yüzünü kendime çevirdim.

"Bu evi aslında sizin için aldım. Buradayım çünkü burası benim ailemin, Noah ve senin, yaşayacağın yer. Seninle birlikte olmak istiyorum.

"Sam benim menajerim ve bu sefer kesinlikle sınırlarını aştı. Noah'dan nasıl haberi olduğunu bilmiyorum ama bunu öğreneceğim. Seni incitmek, hayatta istediğim son şey. Seni seviyorum, Jojo."

"Lütfen onu alma," diye yalvardı. Onu ağlarken görmekten, yüzündeki umutsuzluktan nefret ediyordum. Josie'ye, bize bunu yaptığı için Sam'i öldürebilirdim. Hayatımızda bir drama daha ihtiyacımız yoktu.

Açık saçlarından birkaç tutam alıp kulaklarının arkasına sıkıştırdım. Kendisini dokunuşlarıma bırakarak yanğını avcuma sürttü. Daha fazla direnemedim. Dudaklarını bulana kadar gözyaşları boyunca yüzüne öpücükler kondurdum. Dudaklarına üç öpücük kondurdum; ilk iki öpücük dudaklarının kenarları içindi. Dudaklarının merkezine öpücük kondurursam vereceği tepkiyi ölçmeliydim. Dokunuşlarımı kabul ediyordu. Elleri beni kendine çekti, daha yakınına.

İkimizin iyiliği için hemen durdum. Onu istiyordum ama böyle değil.

"Beni istemiyor musun?" dedi, dudaklarıma karşı fısıldayarak.

"İstiyorum, hem de çok, ama bu şekilde değil. Noah'nın bizi görebileceği bir stüdyoda değil."

Yüzünü kendimden biraz uzaklaştırarak güzel, mavi gözlerine baktım. "Hazır olduğunda, senin her bir parçanı hayatımda istiyorum, Jojo."

Kâğıtları stüdyomda bırakarak üst kata el ele çıktık. Onlarla daha sonra ilgilenecektim. Yapmam gereken ilk iş, avukatımı aramak ve o belgeleri geri çektirmektir. Sam'i ne yapacağımı bile bilmiyordum. Avukatıma soracağım bir diğer soru, Sam'i işten kovup kovamayacağımıydı. Onunla olan sözleşmemi bozmak bana ne kadara mal olurdu? Sam, bu kez çok ileri gitmişti.

Noah ve ben, ağacı caddeye bakan büyük pencerenin önüne yerleştirerek süslemeye başladık. Josie içeri girdiğinde suratı asıktı. Onun taşıdığı her ifadeyi tanıyordum ve bu seferki yumurta kabuklarının üstünde yürürcesine çekingen bir ifadeydi.

Ağacı kasıtlı olarak düşürdüm. Josie söylenmeye başladığında kafamı çevirdim ve gülüşümü gizledim. Bize emir yağdırmaya başladı. Bize sağımızı, solumuzu gösteriyordu ve sonunda onu dinlemediğimizi fark edince ellerini kaldırdı. Mutfağa giderek ağacı düzgün bir şekilde kaldırmak gibi zor bir işi erkeklere bıraktı ve yiyeceklerle ilgilenmeye başladı. Katelyn, kızlar, Harrison ve Quinn süsleme partimiz için az sonra burada olacaklardı.

Westbury erkekleri, bu emirlerin hiçbirini dinlemiyorlardı. Noah ve ben, mutfağa gidip gizlice ona yaklaştık. Bir yanından Noah, bir yanından ben, Josie'yi gıdıkladık. Josie, çığlık atınca, Noah'yla ben de gülmeye başladık. Onu öpmeden duramadım. Noah'nın kıs kıs güldüğünü ve mutfaktan çıktığını duyunca onu tekrar öpmeye başladım. Bunu yapmamam gerektiğini biliyordum ama kendimi durduramadım. Onu seviyordum.

Ön kapı birden açıldığında Josie'yi üçüncü kez öptüm. Katelyn, kızlara saygılı olmalarını söyledi. Josie beni itti.

Bu benim duygularımı incitmeliydi fakat incitmedi. Tatillerde Katelyn'le ilgilenmek istediğini biliyordum. Kadınıma kur yapmaya karar verdim. Josie'nin romantizme ihtiyacı vardı.

Josie ve ben yemekleri oturma odasına getirdiğimizde çocuklar akbaba gibi yemeklere saldırdılar. Kapıyı açmak için odadakilerin yanından ayrıldım. Harrison ve Quinn kapıda duruyor, ellerinde birer buket çiçek tutuyorlardı.

"Gerek yoktu," dedim, çiçeklere uzanarak.

Harrison göz kırparak, "Ama sen seksi bir canavar-sın," dedi. Onları içeri davet ettim ve ziyafet çekmeleri için doğruca masaya götürdüm. İçeri girdiğimizde Josie ve Katelyn, onlara bakıp gülümsediler.

"Bu benim Josie'm ve bu da oğlum Noah." Misafirle-rimize bakıp el sallayan Noah'yı gösterdim.

Josie, Quinn'le aynı boyda olmak için eğilerek, "Mem-nun oldum, Harrison. Merhaba Quinn," dedi.

Quinn babasına yaklaşarak ona el salladı ama Josie'ye çiçeklerini vermeyi ihmal etmedi.

"Onun çiçekçi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Kapa çeneni, Liam. Çok güzeller! Teşekkürler, Qu-inn." Josie, bana baktığında başımın bir nevi belada ol-duğunu hissettim. Bana bu şekilde bakacak olduğunu bilseydim alt katta yakaladığım fırsattan faydalanırdım.

"Harrison, bu arkadaşımız Katelyn ve kızları, Pey-ton ve Elle." Kızlar, süsleri ayırmaya gitmeden önce Harrison'a bakıp gülümsediler.

Katelyn, Harrison'ın elini sıktı ve çiçekleri almak için diğer elini uzattı. Kokusunu içine çekmek için buketi burnuna yaklaştırdı. O sırada hâlâ Harrison'a bakıyordu. Harrison'ın ise gözleri Katelyn'de, eli ise hâlâ buketteydi.

Harrison beş mil koşu yapmış gibi nefes nefese, "Se-lam," dedi.

Kafamı iki yana sallayarak, "Kahretsin," dedim. Josie, bakışlarını onlardan alıp bana çevirdiğinde gözleri kocaman olmuştu.

Harrison'ın omzuna hafifçe dokunup gülmeye başladım. Kendine gelmeden önce ileri doğru sendeledi; gözlerini Katelyn'den alamıyordu. Noel şimdi gerçekten ilginç bir hale gelmişti.

32. BÖLÜM

JOSIE

Kahve kokusu beni uykumdan uyandırdı. Yüzümü yastığıma gömdüm. Burberry marka tıraş losyonunun kokusu, duyularımı uyandırıyor. Liam'ın stüdyoda ve mutfakta beni öptüğü sahneler zihnimde dönüp duruyordu. Ona uzandım. Sadece onu hissetmek, tenimdeki yangını söndürebilecek tek kişi olarak onun dokunuşlarını tenimde duymak istiyordum.

Onun tarafı boş ve soğuktu. Yatağın içinde aniden doğruldum. Yatak hiç bozulmamıştı. Yastığı yerinde yoktu. Kendi yastığıma gömülerek yüzümü kapattım. Basit bir kokunun, anıları bu kadar çabuk canlandığına inanmıyordum.

"Başımızın belaya girmeyeceğinden emin misin?" Anne ve babasının evde olmadığını söylediği halde hâlâ fısıldayarak konuşuyorum. Liam'ın söylediğine göre işte veya manavda degiller, bir uçakta gezmeye gidiyorlar. Ailesini, kendisini yalnız bırakmaya nasıl ikna ettiğini asla anlayamayacağım fakat bu beni ilgilendirmiyor, çünkü Liam nihayet her şeyiyle bana kalmış durumda.

Liam, garajdan eve açılan kapıyı açıyor. Buzdolabından iki bardak su çıkarana kadar mutfakta duruyoruz. Sonra el ele tutuşup üst kattaki odasına çıkıyoruz. Suyu bana veriyor ve ipek fularımı boynumdan çekip çıkarıyor. Arkama geçerek fuları gözlerime bağlıyor ve boynumu öpmeye başlıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Güven bana," diyor.

Yatak odasının kapısını açıyor; ellerini gömleğimin altına sokarak parmaklarıyla beni gideceğim yere yönlendiriyor. Kapısını çarparak kapattığında yerimden sıçırıyorum. Gözlerim bağlıyken bütün duyularım son derece açık.

Liam, arkamda dururken nefesi kesik kesik geliyor. Benden uzaklaştığında onu takip etmek istiyorum. Bir şey açılıyor ve bisküvi gibi tarçınlı ve tatlı bir şeyin kokusu havayı dolduruyor.

Bardakları elimden alıyor ve beni kendine çekiyor. Ona doğru ilerlerken düşmemek için ellerimle Liam'ın ellerini sıkıca kavıyorum.

"Düşmene asla izin vermeyeceğim, Jojo."

Beni odasının ortasına götürüyor ve kollarına alıyor. Yanaklarımı okşamaya başlıyor.

"Yüzünün kızarması hoşuma gidiyor." Dudakları, dudaklarımı buluyor. Gözlerimdeki fuları çözerken dudakları öpmeye susamışçasına acele ediyor. Liam, "Mutlu Noeller, kadını." deyince tüylerim diken diken oluyor. Beni kucağına alıyor ve ellerim onun giysilerine sıkı sıkı tutunurken bacaklarımı Liam'ın beline doluyorum. Beni yavaşça yatağının üstüne uzatıyor ve geri çekiliyor. Ona uzanınca Liam gülmeye başlıyor.

Gözlerim, odanın etrafında geziniyor. Oda, Noel ışıkları ve altında hediyeler bulunan küçük bir çam ağacıyla süslenmiş.

"Önce hangisini açmak istersin?" diye soruyor.

Onu çekıştırerek, "Seni," diyorum.

"Mutlu Noeller!" Kapı açıldı ve dünyanın en güzel görüntüsüyle karşılaştım; oğlum ve çaresizlik içinde sevmemeye çalıştığım adam. Kenara çekildim ve gece boyu içimde büyüyen olumsuz duyguları unutmaya çalıştım.

Noah, elinde küçük bir kutuyla yatağa atladı. Liam, elinde bir fincan kahveyle onu takip etti. Ben kahveye uzanırken Liam da bana doğru eğilerek kulağıma, "Mutlu Noeller," diye fısıldadı, tıpkı birlikte olduğumuz ama kendimi sakındığım son Noel'deki gibi.

Noah küçücük kutuyu bana doğru uzatarak, "Bu senin için," dedi. Elimdeki kahve fincanını komodinin üstüne koymadan önce bir yudum kahve içtim. Daha önce o fotoğrafı nasıl fark etmediğimi bilmiyordum ama duvarda Noah ve benim resmim asılıydı. Liam'ın bu resmi ne zaman çektiğini bilmiyordum ama uyumadan önce ilk ve son gördüğü insanlar olduğumuzu bilmek içimi ısıttı.

Biraz utanmış gibi görünen Liam'a bakarak gülümsedim. Ona bu resmi daha sonra soracaktım. Noah'nın elinden hediye aldım ve ipek, beyaz kurdeleyi açtım. Liam ulaşamayacağım bir yerde dururken Noah yanıma geldi.

Siyah kutunun kapağını açtım. Kutunun içinde, bu ruşuk kadife kumaşın üstüne gömülmüş, kalp şeklinde elmas bir kolye duruyordu.

Noah sersemlemiş şekilde, "İçine bak," dedi. Kutuyu kucağıma koyarak parmağımı içine daldırdım. Kolye kolaylıkla yerlerinden çıktığında bakışları bana odaklanan Noah, eksik dişleriyle gülümsüyordu.

"Mutlu olman gerekiyor, ağlaman değil, anneciğim."

"Çok mutluyum, Noah. Çok teşekkür ederim. Hediye yeni çok sevdim."

Noah, babasına doğru uzanarak bir beşlik çıktı. "Haklıymışsın, baba."

Noah yataktan aşağı zıplayarak kapıya yöneldi. "Haydi gençler, Noel Baba geldi!" Liam, gülmeye başladı ve Noah gidene kadar kapıya baktı. Noah'nın alt kata indiğinden emin olduğu anda bana yaklaştı. Kutuyu elimden aldı ve kolyeyi kutusundan çıkardı. Kafamı ileri doğru öne eğdim ve kolyeyi boynuma takmasını bekledim.

"Sabırsızlanıyor musun?" diye sordu. Gözlerim, Liam'ın gözleriyle buluştuğunda onun bana baktığını gördüm. Saçlarımı topladım. Liam eğildiğinde kokusu, ciğerlerime doldu. Parmakları, köprücük kemiğime karşı duran zincir boyunca tenimin üzerinde gezindi.

Dudaklarına değmeyi umarak kafamı hafifçe çevirdim. Liam hayal kırıklığına uğramamıştı. Dudakları, yavaşça dudaklarıma dokundu.

"Liam," diye fısıldadım. Geri çekildi ve elleriyle yanaklarımı okşadı. "Sorun ne?" dedim.

"Sorun yok. Sadece bunu aceleye getirmek istemiyorum. Buna hazır olman ve Nick'le olan ilişkinin üzüntüsünü üzerinden atman gerekiyor."

"Ama..."

"Aması yok. Uzun zamandır onunla beraberdin ve ilişkiniz henüz bitti. Sabırlı olacağım, Jojo." Liam durdu ve bana doğru eğildi. Onu görebilmek için geriye çekilmek zorunda kaldım. "Yeniden benim olacaksın."

Liam odadan çıktığı anda kalp atışlarım normale döndü. Yataktan inip yorganı düzelttim. Kapıyı açtığım anda alt kattan adımı söyleyen bağırırları duydum.

Oturma odasına indiğimde yedi çift göz bana bakıyordu. Görünen o ki bu sabah yataktan en son çıkan kişi bendim. Noel Baba gelmiş ve hediyelerini getirmişti.

Bunca şeyin nereden geldiğini bilmiyordum ama Noel Baba'yı oynayan her kimse, bu yılı çocukların yılı haline getirmişti.

Liam, Noel Baba şapkası giymiş ve hediyeleri birer birer uzatıyordu. Kendi adını söylediğinde yüzüne bir mutluluk ifadesi yayıldı. Kâğıdı yırtınca çocuklar gülmeye başladılar. Kutunun kapağı uçtu ve içindeki kâğıt üstümüze yağdı. Liam kutudan bir fotoğraf albümü çıkardı ve sayfaları çevirmeye başladı.

Parmakları Noah'nın geçmiş on yılına ait fotoğrafların üzerinde gezinirken ona, "Hoşuna gitti mi?" diye sordum.

Liam doğrularak hızla bana doğru geldi ve beni kucağına aldı. Kollarımı ona doladığımda yüzümüz, birbirimizin boynuna gömüldü. "Çok teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Hoşuma gitti, hem de çok hoşuma gitti, Josie."

"Sanırım, baban anneni seviyor," dedi, Quinn, Noah'ya. Harrison ve Liam da, tıpkı ben ve Katelyn gibi gülmeye başladılar.

Liam, Noel Baba hediyelerine döndüğünde bütün çocuklar kendi hediyeleri için dikkat kesildiler. Sabah sabah Katelyn'e sarıldım. Durduğu yerde, ara sıra gözyaşlarını siliyordu. Gözyaşlarının bir kısmı, Liam'ın Noel'i kızları için bu kadar güzelleştirdiği için, bir kısmı ise Mason içindi.

Hediye ambalajları şömineye atıldıktan sonra Katelyn ve ben akşam yemeğini hazırlamak için mutfaka geçtik. Çocuklar evin her yanına dağıldılar. Peyton televizyon izlerken Elle bizimle beraberdi. Erkekler de yeni paintball silahlarıyla oynamak için bahçeye çıktılar. Liam ve Harrison ise kendilerini stüdyoya kilitlediler. Bunun ne an-

lama geldiğini bilmiyordum ama Liam'ı gülümsetmişti.

Katelyn ve ben yemek hazırlama işini bitirir bitirmez ben Peyton'la birlikte kanepeye kıvrıldım, Katelyn ve Elle de şöminenin yanındaki sandalyeye sokuldular. Bir saat sonra Liam, kendisi ve Harrison'ın aç olduğundan şikâyet ederek üst kata çıktığında onlara öğle yemeği yemeklerini teklif ettim. Ben mutfığa giderken Liam saçım-dan çekiştirerek beni takip etti.

"Ne yapıyorsun?"

Beni köşeye sıkıştırana dek üzerime yürüdü. "Evimde rahat davranman hoşuma gidiyor."

"Yani?"

"Mmm. Çıkmaya başlamamız lazım."

"Beklemek ve sabırlı olmaktan bahsediyordun, ne oldu?" Liam etrafımdayken sarınmak için kendi kendime söz verdiğim kalkanlarım düşüyordu. Onunla olmak istiyordum fakat Nick'le ilgili söylediklerini de anlayışla karşılıyordum. Çok erkendi ama ne istediğimi biliyordum ve istediğim şey Liam'dı. Onu, iş yerime geldiği günden beri istiyordum.

Sadece korkuyordum.

Liam omuzlarını silkti. "Sabırlı olacağım ama seninle çok zaman geçirmek istiyorum," dedi, gömleğindeki düğmeleri kurcalarken.

"Tamam."

Dudaklarımı öpmek için son derece yakın bir mesafeye gelerek, "Ee? Yılbaşı gecesine ne dersin? Sadece sen ve ben?" dedi. Dudaklarına yöneldiğimde kapı zili çaldı.

"Annemi davet etmemiştin, değil mi?"

"Hayır, kesinlikle. Hemen döneceğim." Yanağımdan öptü ve beni odada hayal kırıklığı ve yalnızlığımla baş başa bırakarak mutfaktan çıktı.

“Hey, bebeğim.” Önceki gün iş yerime gelen sesi duyduğumda olduğum yerde donup kaldım.

Sessizce koridora süzıldüm.

“Sam, sen burada ne halt—”

Nefesim kesilirken ellerimle ağzımı kapattım. “Aman Tanrım.”

33. BÖLÜM LIAM

33. BÖLÜM

LIAM

Noah'yla beraber Josie'yi uyandırıp hediyesini eline tutuşturduğumuz andan itibaren bu sabah, uzun zamandan beri yaşadığım en güzel sabahlardan biri olmuştu. Josie'nin bana verdiği fotoğrafların her birini tek tek incelemek için sabırsızlanıyordum. Fotoğraflarda ben olmasam da Noah'nın bebeklik fotoğraflarına, yürümeye çalışırken ve Halloween/Cadılar Bayramı kostümü giyerken çekilen fotoğraflara sahip olmak benim için çok anlamlıydı.

Josie'ye sabırlı olacağımı söylediğimi biliyordum fakat bundan emin değildim. Onu, yatağında, uzun siyah saçları yastığıma dağılmış şekilde görünce onun benim olmasını istedim. Buradan tekrar gitmek zorunda kalacağımı düşünürken açlıktan şikâyet ederek üst kata çıktığımda Josie öğle yemeği yememizi teklif etti.

Josie'nin, bu ev kendisine aitmiş gibi her yerde rahatça dolaşması, onun her gün burada olmasını istememe neden oluyordu fakat bir yandan da korkuyordum. Uzun

zamandan beri Nick'le beraberdi ve duygularını bir anda değiştiremezdi.

Bunu biliyordum.

Ben aynı şeyi yapmayı yıllardır deniyordum.

Zilin sesi, beni yanlış bir hüküm vermekten kurtardı. Kapıyı açarken sırtı bana dönük olsa da bu sarı saçları her yerde tanırımdı. Sam yüzünü kapıya döndü ve içeri girdi.

"Hey, bebeğim," diye cıvıladı. Takma tırnaklı elleriyle yüzüme dokunmaya çalıştığı anda eline vurup onu kendimden uzaklaştırdım.

Sam sadece omuz silkti ve montunu çıkardı; göğüslerini zar zor kapatan bir sütyen ve altına aynı şekilde bir külot giymişti. Uzun çorapları jartiyeri tarafından tutuluyordu. Bir zamanlar onları seksi bulurdum fakat artık aynı fikirde değildim.

"Sam, sen burada ne halt—"

"Aman Tanrım!"

Josie'nin sesine döndüm. Yüzündeki ifade kızgınlık değil, kırgınlıktı. Merdivenlerden yukarı koştu ve yatak odamın kapısını öyle bir çarptı ki yerimden sıçradım.

"Kendine gel. Evde çocuklar var."

Ondan uzaklaşıp yemek odasına geçtim. Onun Katelyn ve kızların bulunduğu oturma odasına yaklaşmasını istemiyordum. Katelyn oturma odasının köşesine geldi ve üst kata çıkacakmış gibi davrandı. Kafamla bu hareketini onayladım ve kendimi yapacağım şey için hazırladım.

"Otur Sam, konuşmamız gerekiyor. Ve kendine hâkim ol."

Karşısına geçip oturdum. Aramızda, ona vurmamam ve onun bana dokunmaması için güvenli bir mesafe vardı. "Önceki gün Brandon'la konuştum."

Mutlu bir ses tonuyla, "Ben de," dedi.

"Yani oğlumun annesinin, onu geri istemek için kapıma geldiği gün."

"Ben her şeyi hallettim, bebeğim."

"Sam, ben senin bebeğin değilim ve asla olmayacağım. Yaptığın şey birçok açıdan çok yanlış. Noah'nın benim oğlum olduğundan asla şüphe etmedim. Ayrıca velayetini de istemiyorum. Josie benim kuliste birlikte olduğum kızlardan biri değil. O benim kız arkadaşımdı. Noah'yı nasıl öğrendin?"

Sam omuzlarını silkti ve tırnaklarına bakmaya başladı. Onun oyunlarını tanıyordum; bu da, 'Verecek cevabım var ama vermiyorum,' oyunuydu. Dikkatini çekmek için elimi masaya vurdum.

"Bu işe başladığımdan beri babanın ajansındayım ve şimdiye kadar asla ajansın bütünlüğünü sorgulamadım ama şu anda benimle çalışman buna bağlı. Bana cevap vermeni öneriyorum."

"Çocuğu istediğini bilmiyordum," diye mırıldandı.

"Ne dedin?"

Sam gözlerini devirdi ve ağır ağır iç çekti. Sıkılmış gibi davranıyordu. "İşe ilk başladığında seni tanıdığını iddia eden bir kadın ajansı arayıp hamile olduğunu söylemişti. Mesajları dosyana koymuştum."

Yanaklarımı içeriden ısıırıyordum, ellerim birbirini sıkıyordu. "Sen bir oğlum olduğunu biliyordun ve bana söylemedin, öyle mi?"

"Babam, bunun senin imajın için kötü olacağını söyledi."

"LANET OLSUN, O BENİM OĞLUM!"

Ellerimle saçlarımı çekiştirerek ayağa kalkıp odanın içini adımlamaya başladım. "Aradığını ve mesaj bırak-

tığını söylemişti. Sen aramalarını duydun ve onun yalvarmalarını dinledin. Bu kadar mı sürtüksün, Sam? Seni arayan kişi kız arkadaşımdı, hamileydi, korkuyordu ve sen onu görmezden geldin. Oğlumun varlığını benden sakladın. Tanrım, nasıl bu kadar kalpsiz olabilirsin?"

"Babam senin için en iyi olanı yaptı."

"Kovuldun. Senden bıktım. Evimden defol."

"Liam—"

Kahrolası çenesini kapatması için elimi havaya kaldırdım ve "Sakin," dedim. "Sana senden bıktığımı söyledim. Seni burada istemiyorum."

"Bana ihtiyacın var."

"Hayır, yok. Def. Ol."

"Onu duydun." Antrede duran Josie'ye döndüm. Kollarını birbirine bağlamış, ağlıyordu.

"Burası bizim evimiz ve sen buradan gitmek zorundasın. Burada sana yer yok."

"İstedğin bu mu, Liam?"

Kendimi tutamadım. Josie'ye gülümseyip göz kırptım. "Evet, patron o. Eğer gitmeni söylüyorsa, gideceksin. Brandon sen arabana ulaşana kadar işten ayrılma anlaşmasını sana göndermiş olacaktır." Telefonumu çıkardım ve avukatıma, dün başladığı evrak işlerini bitirmesi için mesaj yolladım.

"Bunu yaptığın için çok üzüleceksin."

"Sen ve senin babanla geçirdiğim on yıl için zaten üzülüyorum, o yüzden, hayır, üzülmeyeceğim," dedim ona yaklaşarak.

Sam ayağa kalktı ve kapıya yöneldi. Bana bir bakış attı ve kafasını iki yana salladı. Ağlamak üzere olduğunu biliyordum ama onunla ilgilenmiyordum. Kapı kapanır kapanmaz Josie'yi kollarıma aldım ve sanki bu son şansım gibi ona sarıldım.

“Özür dilerim. Bilmiyordum. Yanında olamadığım için çok üzgünüm,” dedim. Josie, saçlarımı okşadı. Ayaklarına kapanıp af dilemem gerekirken, o beni rahatlatmaya çalışıyordu. Basit, kısa bir mesajla bunların hiçbiri olmayabilirdi.

Tüm bunlar olurken Katelyn ve Harrison bizi izliyorlardı. Kapı çarptığında Harrison alkış tutmaya başladı. Onun Sam’e pek de hayran olmadığını biliyordum ama o bize para kazandırıyordu. Sanırım artık o işi kendi kendimize halletmek zorunda kalacaktık.

Katelyn, “Şey, bu çok ilginçti,” dedi. Harrison ona bakıyor, gülümsüyordu. Harrison’a, Katelyn konusunda çok hızlı gitmemesini söylemeliydim. “Sadece bilmen için söylüyorum, eğer bir menajere ihtiyacın olursa sana yardımcı olabilirim.”

Harrison aniden, “İşe alındın,” dediği anda Josie ve ben kahkahalara boğulduk.

Kafamı iki yana salladım ve arkadaşımı en yeni takıntısından uzaklaştırdım. Ama Katelyn yeniden biriyle çıkmaya başlayacaksa Harrison onun için doğru insan olabilirdi.

Harrison ve ben, hava iyice karardıktan sonra stüdyodan çıktık. Uyuyan oğlunu kollarında taşıırken bana iyi geceler diledi. Ben ise mutfakta kalıp akşam yemeğinden kalan dağınıklığı toplamaya hazırlandım. Katelyn ve Josie, güzel bir akşam yemeği ve tatlı yaptıkları için onlara bulaşıkları yıkayacağımı söylemişim. Işıkları yaktığımda lavabonun üstünde veya içinde bulaşık kalmadığını gördüm. Etrafıma bakındım ve her yerde Josie’nin küçük dokunuşlarını gördüm; pervazlarda taze çiçekler, lavabo-

nun yanında bir el losyonu ve en göze çarpanı, Noah'nın hediyesi olan birbirine sarılmış anne-baba fincanları. Fincanlar sabah kullanılmaya hazır şekilde cezvenin yanında, yan yana duruyorlardı. Bunun bir tek anlamı vardı.

Geceyi burada geçirmeyi planlıyordu.

Bu da kanepede yatacağım anlamına geliyordu.

Mutfağın lambasını söndürdüm ve arka kapının kilitli olup olmadığını kontrol etmek üzere oraya yöneldim. Ayrıca ön kapıyı da kontrol ederek açık kalan ışıkları kapattım. Pencereilerin önünde yanan mumları öylece bırakmaya karar verdim. Biraz konuşabilmek için Josie'nin hâlâ uyanık olmasını umuyordum.

Nick ondan ayrıldığından beri ciddi anlamda bir konuşma yapmamıştık ve aklının kimde olduğunu bilmem gerekiyordu. Bir an, benimle birlikte olmak istiyormuş gibi davranıyordu, bir başka sefer ise benimle aynı odada kalmak istemiyordu. Ona baskı yapmak istemiyordum ama kanepede uyumak da istemiyordum.

İlgilendiğim ama ilgilenmemem gereken bir şey de, Noah ile Nick arasındaki ilişkiydi. Noah, Nick'in aniden evden ayrılması ve benim annesini öpmemle ilgili bir şey söylememişti. Bunları onun önüne koymak istemiyordum. Ondan, insanlar arasındaki bağları görmesini ve kadınların başka erkeklerle ilişkilerine saygı göstermesini istiyordum. Josie'ye doyamamıştım. Liam Page bunu kesinlikle umursamazdı ama Liam Westbury umursuyordu.

Josie kanepede oturmuş, fotoğraf albümüne bakıyordu. Büyükannesinin battaniyesini bacaklarına örtmüş, isimsiz kedi de onun yanına sokulmuştu. Odadaki loş ışık Josie'yi çevreliyor, Noah'nın hediyeı sarmak için kullandığı beyaz kurdele, koyu renk saçlarını arkadan

topluyordu. Duvara yaslanıp, Josie'nin sayfalara bakarken ara sıra gülümseyen yüzünü seyrettim.

"Orada öylece dikilip beni mi seyredeceksin?"

Kendimi toparlayıp Josie'ye yöneldim. Albümü kapattı ve oturuş biçimini değiştirdi. Ben de onun yanına yerleştim ve bacaklarını kucağıma aldığımda kedi bana tısladı. Josie güldü ve kediyi yere bıraktı. "Seni seyrete-meyi seviyorum. Telafi etmem gereken çok zaman var."

"Benimle değil," dedi.

"Evet, seninle. Çok şeyi kaçırdım. Çiçekçi dükkânını açtığın veya *Acayıplıklar Dükkânı* adını bulduğun günü kaçırdım. Noah'yı dünyaya getirdiğin ve onu ilk kez gördüğün günü kaçırdım. Uykuya hasret kaldığın, Noah'yı beslediğin geceleri kaçırdım. O zamanlar yanında olmadığım için kendimi asla affetmeyeceğim. Asla. Bana bunların sorun olmadığını söyleyeceğini biliyorum ama aslında sorun. Beni umursayan tek kişiyi arkamda bırakırken benimle ilgilenmesi için yanlış insanlara güven-dim. Çok bencildim, korkmuştum ve seninle konuşmak yerine kaçtım.

"Ama söz veriyorum, artık kaçmak yok. Hâlâ bencilce davranıyorum ama sadece sen ve Noah söz konusu olduğunuzda bencilim. Telafi etmem gereken, mahvettiğim yıllar var ve ikinize de sizi ne kadar sevdiğimi göstermek için hayatımın her gününü sizinle geçirmeyi planlıyorum."

Josie, parmaklarını parmaklarıma sardı. "Seni sevmeye, senden uzak durmaya çalışıyorum. Kendi kendime bunun sadece, Noah'yı mutlu etmek için yaptığın bir gösteri olduğunu söylüyorum. Bir gün çıkıp geldiğimde, biz konusunda kafamı toplamak için çok beklediğini söylemenden korkuyorum."

Onun böyle hissettiğini biliyordum ve üstüne gitmek istemememin nedeni de buydu.

“Yurt odasında seni bırakıp gittiğimden beri hayatımın her gününde eksikliğini hissettim. Her gösteride, her barda ya da gittiğim her yerde karşıma çıkacağını düşündüm. Bir kez değil, bir an değil. Umutsuz olsam da seni görmek istedim, sadece bir kere. Mason’ın ölümlüyle ilgili haberi okuduğum zaman gelmek zorunda olduğumu biliyordum. Kendi kendime, bir an görünüp sonra döneceğimi ve kimsenin burada olduğumu anlamayacağını söyledim. Ama Los Angeles’tan birkaç gün erken ayrıldım çünkü sana, doğru olanı yaptığımı anlatabilmek için seni görmek istiyordum.”

“Neden gittin? Hiç söylemedin?”

Büyük soru gelmişti; şu sorulmaması gereken soru. Onu çiçekçide ilk kez gördüğüm günden söz etmeliydim.

“Üniversiteye başladığımda...” Kendimi bir aptal gibi hissederek kafamı iki yana salladım. Şu anda bir yetişkindim, yapacağım şeyi daha farklı yapmalıyım. “Tanrım, Josie, bu berbat bir şey. Mason da benimle gelecekti. Yani öyle planlıyordum ama o fikrini değiştirdi. Ben oradaydım ama o yoktu, sen yoktun. Yalnızdım ve her şeyden nefret ediyordum.

“Odamda oturup kendi hâlime üzülüyordum ki o telefon geldi. Telefondaki kadın, adının Betty Addison olduğunu söylüyordu. Büyükanнем olduğunu söylediğinde çok şaşırmıştım.” Başparmağımı onun parmağının ucunda gezdirdim. “Benimle öğle yemeğine çıkmak istediğini söyledi ve ben de dediğini yaptım. Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu ve daha önce onu tanıma fırsatım olmadığı için onunla buluşmaya gittim. Öğle yemekleri yiyerek, konuşarak, birbirimizi tanımaya çalışarak bir-

likte bir hafta geçirdik. Bana, annem hakkında ve neden konuşmadıklarıyla ilgili bir şeyler anlattı. O hafta çok şey öğrendim.

“Eğer futbol oynamayacaksam ne yapmak istediğimi sordu. ‘Yapmak istediğin şey ne, Liam?’ dedi. Ona tek tutkumun müzik olduğunu söyledim. Kampüste, amatörlerin şarkı söyledikleri birçok gösteriye katılmışım ve bu hoşuma gitmişti.”

“Keşke müziği bu kadar sevdiğini bilseydim.”

“Senin bir hayalin vardı ve ben bunu değiştirmek istemedim. Benden beklenen şeyi yapıyordum ama bir gün Betty beni Los Angeles’a çağırdı. Ben de kabul ettim ve şarkı söylemek hoşuma gitti. Bu bizi parçalamak anlamına gelse de kendim için doğru bir karar verdim.

“Aslında o gün tuvalette Noah’yı görmeyi bekliyordum ama bu alinyazısı gibi bir şeydi ve içimden bir his, hayatımın Beaumont’ta devam edeceğini söylüyordu. Doğruca senin iş yerine geldim ve bekledim. Seni görebilmek için dükkâna gelmeni bekledim ve seni görür görmez kadınının peşinden gideceğimi; hayatımın geri kalanını dönüp bana bakman, beni görmen... seni bırakıp gitmemin nedenini değil, gerçek beni görmen ve gerçek beni sevmen için uğraşarak geçireceğimi anladım.

“Şimdi karşında duruyorum, Josie. Bütün bunlar için sadece dönüp bana bakman yeterli.”

34. BÖLÜM

JOSIE

Liam'la birlikte yeni bir rutine kolayca alıştım. Ne kadar erken olursa, o kadar iyi miydi? Takip edebileceğim bir kurallar kitabı var mıydı?

Liam ve ben, daha önce aynı evi hiç paylaşmamıştık. Üniversiteye beraber gitmediğimiz gibi birbirimizin yurt odalarında uyuma fırsatımız da olmamıştı. Burada olmak —ki gerçekten çok huzurluydu— onun da içinde olduğu bir evi paylaşmak çok güzeldi. Neredeyse duvarlar bile onun varlığından zevk alıyordu.

Noel'den beri Liam'ın evinden ayrılmamıştım. Bu evde kalışım ile ilgili konuşmamıştık, sadece kalıyordum. Sanırım bu durum beni biraz Nick'in durumuna düşürüyordu. Liam ilk birkaç gün, ta ki ben bu duruma itiraz edene kadar, kanepede veya stüdyoda uyudu. Nihayet onu yukarı, yatağa getirecek cesareti kendimde buldum. Yataktayken gece boyu bana sarılıyor, elleri kesinlikle kalçamdan aşağı inmiyordu.

Onun beni istediğini, benim de onu istediğimi bildiği-

miz halde aramızdaki ilişkiyi platonik tutuyorduk. Kendi evime gitmek beni korkutmaya başlamıştı. Okullar, birkaç gün içinde açılacaktı ve bu süreç güzel bir tatil gibiydi, fakat gerçekler kendilerini er ya da geç göstermeye başlayacaklardı.

Liam ve Harrison'ı, Beaumont'a olası bir taşınma durumunu tartışırken yakalamıştım. Bunun beni mutlu edeceğini biliyordum çünkü bu, Liam'ın çalışmak için bir oraya, bir buraya seyahat etmeyeceği anlamına gelecekti. Ve sanırım Harrison, Katelyn'den etkilenmişti. Harrison'ın gözünün Katelyn'de olmasında yanlış bir şey yoktu ve Noel boyunca onun ikizlere gösterdiği ilgiye bakılırsa, bunu söylemek hiç hoşuma gitmese de, Mason'ın bu durumu onaylayacağını biliyordum.

Liam bana bu gecenin yaramazlıklarla dolu bir gece olacağına söz verdi. Çok sayıda yılbaşı gecesini kaçırdığımızı söyledi. Gecenin hangi sürprizleri getireceğini sorduğum zaman sadece gülümsedi ve benden uzaklaştı. Onun planlarını bilmemenin beni çıldırtmadığını söylersem yalan olurdu.

Noah'nın eşyalarıyla birlikte ailemin evine gitmek çok can sıkıcıydı. Liam'ın dönüşü pek hoşlarına gitmemiştir ki bu yüzden onları suçlayamazdım. Noah'nın hayatına girmiş olması, annem ve babamın gölgede kalmasına neden olmuştu. Böyle olması, onların hayatımda olmalarını istemediğimden değildi; sadece Noah'nın Liam'ı, annem ve babamın dolduruşu olmaksızın tanınmasının daha iyi olacağını düşünüyordum.

Ailemi duygularından dolayı suçlayamazdım. Dağılan parçalarımı toplamak ve genç, hamile kızlarıyla ilgilenmek zorunda kalanlar onlardı. Noah'yı doğururken yanımda olması gereken Liam'ken, yanımda durup elimi

tutan kişi annem olmuştu. Ailem biraz huysuzdu, bunu kabul ediyordum ama insanlar değişebilirlerdi.

şükran Günü'nden bu yana ailemi ilk görüşüm olacaktı. Bir yat tatilinden henüz dönmüşlerdi. Onlara, Nick'le olan ilişkimin bittiğini bir elektronik posta ile bildirmiştim. Altı yıllık erkek arkadaşımın benden ayrıldığını söylemem, bu çok gerekli olduğu için değil, kasabanın dedikoducularından öğrenmelerini istemediğimdendi.

Evimizin araba yoluna park ettiğimizde babam bizi sundurmada bekliyordu. Arabanın motoru henüz çalışırken Noah arabadan atlamış ve büyükbabasının kollarına atlamıştı. Noah dokuz yaşında olmasaydı, büyükanne ve büyükbabasını görmek için heyecanlandığını söyleyebilirdim ama bu bana daha çok ikinci kez Noel kutlayacak olmanın heyecanı gibi geliyordu.

Kolumda bir hediye poşetiyle içeri girdim. Bu evin kokusunu seviyordum; annemin fırınından gelen taze ekmek, tart ve kek kokusu, eve gelenlere bir yuva hissi verirdi.

İçeri girdiğimde onlara, "Mutlu Noeller ve mutlu yıllar," dedim. Annem ve babam çoktan kanepeye yerleşmiş, Noah'nın Noel hediyelerini ve yeni arkadaşı Quinn hakkında anlattıklarını dinliyorlardı.

Noah Liam'ın adını ne zaman ansa babam bana bakıyordu. Bazı şeylerin sınırda olduğunu biliyordum ama dürüst olmak gerekirse bu benim hayatımdı ve ben, kendim ve oğlum için en doğru kararı vermiştim. Kararıma sayęı gösterilmeliydi ve kimse beni yanlış bir şey yaptığıma inandırmaya çalışmamalıydı.

Bir araya geldikten sonra hediyeler verilmeye başlandı. Noah, annem ve babamın aldığı hediyelerin arasına gömüldü.

“Başlayabilir miyim?” diye sordu. Babam güldü ve ona hediye paketlerini açmaya başlamasını söyledi. Noel’i bu şekilde kutlamaktan hoşlanmıyordum; her şey çok hızlı yapıyordu ve hangi paketin açıldığını kaçıırıyorduk. Her yıl olduğu gibi kazaklar, etekler ve fularlardan oluşan hediyelerimi yere bıraktım ve Noah’yı izledim.

“Oo, çok havalı! Uzaktan kumandalı bir araba. Babam bunu çok sevecek.”

Babam homurdandı ve sessizce odadan çıktı. Ben de ayağa kalktım ve mutfığa giden babamı takip ettim. Kendi kendine söylenirken ellerini tezgâhın kenarına dayamıştı.

“Baba,” diye seslenirken omzuna dokundum. Olduğu yerde dönüp bana baktığında gözlerinde hüznü vardı. “Liam’a kızdığını biliyorum ama Noah’nın seni böyle görmesine ya da söylediklerini duymasına izin veremezsin. Noah, onun babası olduğunun dışında hiçbir şey bilmiyor. Liam da Noah’yla güzel bir ilişki kurmak için çok uğraşıyor ve bizim bunu desteklememiz gerekir. Bundan hoşlanmadığını biliyorum ama senden, torunun için maske takmanı istiyorum.”

“Seni üzecek, Josephine.”

Kafamı hayır anlamında salladım. “Üzmeyecek, baba.”

“Bunu söy—”

“Söyleyebilirim, baba. Beni üzmeyeceğini hissedebiliyorum. Şartlar değişti. O zamanlar Noah’dan haberi yoktu. Bunu öğrendiği zaman yüzündeki ifadeyi görmeliydin. Eğer bilseydi, yanımda olacağını düşünmekle doğru yapmışım, babacığım. Bunu yürekten hissediyorum.”

Babamı kollarıma aldım ve ona sarıldım. Babam çok uzun bir süre boyunca, sırtımı dayadığım desteğim ol-

muştı. Liam'ın tekrar kaçmasından korktuğunu biliyordum ama bunun olmayacağına inanmak, yüreğimin sesine kulak vermek zorundaydım.

Noah, her defasında Liam'ın adını anmasına rağmen öğleden sonra her şey yolunda gitti. Babam gülümsemek için epey mücadele etti. Onun kendini nasıl hissettiğini hayal edemiyordum. En çok ihtiyacım olan zamanlarda babam yanımda olmuştu fakat şimdi Liam'a ihtiyacım vardı.

Aynı zamanda Noah'nın da Liam'a ihtiyacı vardı. Hayatında Nick olmasına rağmen Noah'nın babasına ihtiyacı vardı. Aralarında ilk andan itibaren oluşan bağı inkâr edemezdik. Onları birlikte gördüğüm ilk an, bunun kanıtıydı. Noah, Liam'ın kendi babası olduğunu anlamışçasına ona, babası gibi davranmıştı. Doğru bir karar verdiğimi biliyordum.

Akşam yemeğini erkenden yedikten sonra Noah'ya hoşça kal öpücüğü verdim. Katelyn'in evindeki geleneksel futbol partimiz için yarın öğleden sonra onu alacağıma söz verdim. Annem ve babam, bu akşam için planımı sormadılar fakat ayrılırken babam, kulağıma dikkatli olmamı fısıldadı.

Evime yaptığım yolculuk, gerçeküstü gibiydi. Kapıyı açtığımda ev soğuktu ve hiç davetkâr görünmüyordu. Duvarlara bakarken ne kadar grileştiklerini ilk kez fark ediyordum. Evi geçen ilkbaharda boyamış olmama rağmen bir kez daha ciddi bir badanaya ihtiyacı vardı. Her şey bana burada hayat olmadığını hissettiriyordu. Eğer Liam'la birlikte olmak istiyorsam, bunu ona göstermem gerektiğini biliyordum. Onun için kelimeler yeterli olmayacaktı. Bunu yüreğinde hissetmeliydi. Liam da, ben de bir aile olmak istiyorduk. Ondan artık bir gece bile ayrı kalmak istemiyordum.

On beş yaşımdan beri, her sabah onun kollarında uyanma fırsatını hayal ediyordum. On yıl gecikmeli olsa ne olurdu? Fırsat şimdi ayağıma gelmişti ve bunu kullanmam gerekiyordu.

Saçlarımı ıslatmamaya dikkat ederek hızlıca bir duş aldım. Bu gece tek omuzlu parlament mavisi elbisemi giymeye karar vermiştim. Katelyn ve ben, bu elbiseyi Noel sonrası bir alışverişte görmüş ve fiyatını fırsat bile rek elbiseyi kaçırmamıştık. Makyaj yaparken ellerim titriyordu. Birçok kez yanlış yaptım ve yeniden başlamak zorunda kaldım. Böyle bir gerginliği en son Liam'la ilk kez buluşacağım zaman yaşamıştım. Her kız, ilk dansını yapacağı zaman mutlaka gergin olurdu fakat ben ilk dansımı yapacağım zaman biraz fazla gerilmiştim ve şu anda da bu duyguyu fazlasıyla hissediyordum.

Her şeyin kusursuz olmasını istiyordum.

Yüzümü yıkadım ve yeniden makyaj yapmaya başlar-ken banyodaki lavaboya tırmandım çünkü dizlerim titremeden ayakta duramıyordum. Kulaklıkları kulağıma yerleştirerek dinlendirici bir müzik açtım. Sakinleşmek için derin nefes alarak gözlerime buğulu bir ifade katmaya odaklandım.

Makyaj yapmak her zamankinden daha fazla zamanımı aldı. Saçlarımı, sergilemek istediğim omzumu açıkta bırakacak şekilde bir kenara topladım. Gözyaşı damlası küpelerimi taktım ve artık elbisemi giymeye hazırdım. Dolabımın karşısında durup elbiseme bakarken kendi kendime bir şeyler sayıklıyordum. Ya elbisemi beğenmezse? Ya kendimi beğendirmek için çok uğraştığımı düşünürse? Belki de sadece kot pantolonumu ve kovboy botlarımı giymeliydim. Liam bu görüntüyü severdi.

Ama bu, Liam Hollywood'a gitmeden, ünlü olma-

dan ve etrafında, üstüne atlamaya hazır güzel kadınlar olmadan önceydi. Bundan çok daha kısa elbiseler giyen kadınlar. Denemek için elbisemi askısıyla beraber aldım, kendimi elbisenin içinde düşündüm ve kendi kendime bir moral konuşması yaptım. Bu şekilde düşünemezdim çünkü eğer düşünürsem, Liam'ın evine ulaşana kadar bir faciaya neden olacağımı biliyordum. Dikkatli bir şekilde elbisemi askıdan çıkardım, elbisenin içine adımımı attım ve kolumu geçirene kadar elbisenin içinde yalpaladım.

Önü açık topuklu ayakkabılarımı ayağıma geçirdim ve aynaya bakmadan önce derin bir nefes aldım. Gözlerim kapalı, aynanın karşısında durdum ve Liam'ın bana baktığını, gözleri bedenimde gezinirken gülümsediğini hayal ettim. Zihnimde canlandırdığım Liam bana dokunmanın nasıl bir his olduğunu ve dudaklarının, bedenimin şarkılar mırıldanmasına neden olduğunu hatırlıyordu. Birazdan hazır olduğumu anlayacak, beni kendine çekecek ve kollarına alıp üst kata çıkaracaktı.

Onun için hazırdım, başkası için değil.

Avuçlarım terliyor, bedenim kanatlanıp uçacak gibi oluyordu. Gözlerimi açtım ve aynadaki kadına baktım. Yeniden aynaya baktığımda, erkek arkadaşıyla her buluşmasında parıldayan, ışıldayan bir genç kız gördüm. Bu kız mutlu görünüyordu.

Liam'ın evine dönerken arabayı hızlı kullanmamaya çalıştım. Heyecanlıydım ve kalbim küt küt atıyordu. Ellerim sürekli direksiyondan kayıyordu. Gaz pedalı birçok kez ayağımın altından kaymıştı. Yoldan geçen insanlar için trafik canavarını oynuyordum. Aklım Liam'ın altında, onunla sevişme düşünceleriyle bulanmıştı. Onu istediğim kadar Liam'ın da beni istemesini sağlamalıydım.

Elimi ön kapının koluna koyacağım anda Liam kapıyı

açtı. Onu gördüğümde zar zor yutkundum. Baştan ayağa siyahlar içindeydi. Gömleğinin kolları kıvrılmış, kollarındaki dövmeleeri sergiliyordu. Her dövmesini öpebilme arzusuyla dudaklarımı yaladım. Sağ bileğinde siyah deri bir bileklik, sol bileğinde ise saati vardı. Sonunda ona dokunduğum zaman, onu her türlü fazlalıktan kurtarmak için her ikisini de çıkarmak istiyordum. Bana bakarken mavi gözleri koyulaştı. Dudaklarını yaladığında, dizlerimin bağı çözüldü ve kapının kenarına tutunarak dengemi sağlamak zorunda kaldım.

Page'le mi yoksa Westbury'le mi çıktığımı bilmiyordum ama sanırım bu gece Liam Page'le çıkmayı tercih ediyordum.

35. BÖLÜM

LIAM

Josie, açmaya fırsat bulamadan kapıyı açtım. O gittiğinden beri günüm berbat geçmişti. Onun burada olmasına nasıl bu kadar çabuk alıştığımı bilmiyordum ama alışmıştım. Geçen birkaç güne onun yanında uyanmak, kelimelerle anlatılamazdı. Uyurken onu kollarıma almak, bedenini bedenimin yanında hissetmek tarif edilemez bir duyguydu. Birçok kez onun benim olduğunu düşünmek istemiştim ama kendimi tutmuştum. Bunu en doğru şekilde yapmam gerekiyordu. Sadece kendimi ne kadar tutmam gerektiğini bilmiyordum. Baştan çıkarıcıydı ve bana adımla sesleniyordu.

Bedeninin her zerresini yudum yudum içiyordum. Hayatımda ona özgürce dokunabildiğim, ona dokunmam için bana yalvardığı zamanlar olmuştu. Artık bu anıları bir kenara bırakmak ve bunları gerçek anlamda yaşamak istiyordum.

Topukları, çoğu kadının giydiğinden daha alçaktı. Bu hoşuma gitmişti. Böyle olması, onu kendime çekip, bü-

tün gece yapmayı planladığım gibi ona yukarıdan bakmama izin veriyordu.

Bacakları çıplaktı, elbiseyi Katelyn'le birlikte aldıkları belli oluyordu. Elimi etek kısmından içeri kaydırarak poposunu kavramayı ve onu kendime çekmeyi düşündüm. Bir an için gözlerimi kapatıp zihnimi bu düşüncelerden arındırmak zorundaydım çünkü eğer bunu yapmazsam evden çıkamazdık. Bu gece ev boştu ve bu fırsattan yararlanmak konusunda hiçbir rahatsızlığım yoktu.

Tek omuzlu, kısa elbisesi dudaklarımı omzunda ve boynunda gezdirmem için bana güzel bir fırsat sunuyordu. Kollu veya askılı bir elbisenin beni durdurabileceğinden değildi, ama bu kadar özgür bırakılmışken, Yeni Yıl'a girerken bir kokteyl almama gerek kalmayabilirdi. Josie'yle sarhoş olacaktım zaten.

Bu dünyada, karşımda duran kadından daha seksi bir kadın yoktu.

Kaç gündür bu geceyi düşünüyordum. Onu nereye götüreceğimi bilmiyordum. Bir yanımda, onu alıp Los Angeles'a götürmek ve herkese onunla birlikte olduğumu göstermek istiyordum. Bu gece için birkaç farklı partiye davet edilmişim ve her biri bana Josie'yle birlikte görünme fırsatı sunuyordu. Fakat bu, paparazilere görünmek anlamına gelirdi ve Josie'nin buna hazır olduğundan ve benimle birlikte olmanın ne demek olduğunun farkında olduğundan emin değildim. Fotoğraflarının dedikodu sayfalarını doldurduğunu düşündüğümde kendimi kötü hissettim. Sam'i kovduğuma göre, sosyal hayatımı idare etmesi için birini işe almak zorundaydım.

Onu Ralph'in yerine götürmeye karar verdim. Salaş bir mekân olduğuna biliyordum ama eğer sarhoş olursak eve yürüyerek gelebileceğimiz kadar yakındı. Ama

kıyafetine bakılırsa onu seçkin mekânlardan birine götürmek zorundaydım.

Gülümsediğinde gözleri parlıyordu. Elimi uzatıp onu içeri çektim. Ona sormak istediğim çok şey vardı ama şu anda sözcükler yetersizdi, özellikle de bedenlerimiz bir-biriyle iletişim kurmuşken. Elimi saçlarında gezdirip alnına dökülen uzun perçemlerini okşadım. Yanağına dokunduğum zaman derin iç çekişini duydum. Onu yatağa uzatıp öpmemek için kendimle mücadele ediyordum. Bir kez öpmeye başlarsam, geceyi unutacak ve evde onunla birlikte olmak isteyecektim. Onu dışarı çıkarmak istiyordum. Bencil bir adamdım. Onunla kol kola içeri girerken herkesin dönüp bize bakmasını istiyordum.

Neredeyse fısıltı hâlinde, "Tanrım, muhteşem görünüyorsun," dedim.

"Sen de çok seksisin, lanet olsun." Bunları söyleyince gözleri kocaman oldu ve elini ağzına kapattı. Elini alıp ağzından uzaklaştırdım.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ukalalık etme."

İlk tepkim, onu kendime çekip üzerimde yarattığı etkiyi hissetmesini sağlamaktı. Göz kapaklarını kırpması, gözlerimi kapatmama neden oldu. Alnımı, alnına dayadım ve ellerim kalçalarında gezinmeye başladı. Onu iyice kendime çektiğimde nefesi bir an için durdu. Kesik kesik nefesi, bedenime ısı dalgaları gönderiyordu. Buna bir son vermezsem, ona hemen burada, yerde sahip olacaktım.

Dışarı çıkmak için ona söz vermiştim.

Gönülsüz bir şekilde ondan uzaklaşırken Josie'nin gözleri arzuyla parılıyordu ve ben bu arzuya kesinlikle karşılık verecektim. Elini elime aldım ve evden çıkmak

için onun önüne geçtim. Temiz havaya ve kalabalık bir mekâna ihtiyacım vardı, aksi halde geceyi, onu cıvılcıplak soymadan veya en azından elbisesini yukarı doğru sıyırmadan geçiremeyecektim.

Arabaya bindiğimizde Josie'nin elini bacağımın üstüne koydum. Sanırım bu bir hataydı. İçimde, bu gecenin bir dizi hatayla dolu olacağına dair bir his vardı. Bacağımın her hareketinde eli, aletime değişiyordu ve bacağımın hareket etmesi için bir sürü bahane buluyordum.

Ralph'in yerine geldiğimizde Josie'nin kaskatı kesildiğini hissettim. Yoldaki heyecan gitmiş, onun yerine bir hüznün gelmişti.

Ona doğru eğilip yüzünü kendi yüzüme çevirdim ve dudaklarımız birbiriyle buluştu. Ona sarıldıktan sonra elimi yanağına koydum.

"Beklediğin şey bu değil miydi?"

"Hayır, sorun yok." Kafasını diğer tarafa çevirdi ve elleriyle elbisesini düzeltmeye başladı. Az önceki gülümsemesi, şimdi bir maskeye dönüşmüştü.

"Seni, Los Angeles'a götürmek istiyordum. Orada da partiler var ve o partilerde güzel zaman geçirebileceğini biliyorum ama ellerimi senden uzak tutabileceğimi sanmıyorum. Bu durumda da paparazilerin senin etrafını çevirmeleri an meselesi olur." Parmağım, elbisesinin yakasında gezindi. "Bu gece sadece seninle ilgilenmek istiyorum." Parmağım, inip kalkan göğsünde gezinirken kafasını eğip parmağıma baktı.

Şimdi bana bakıyordu.

"Seni kimseyle paylaşmak istemiyorum, Jojo. O gün çok yakında gelecek; muhtemelen düşündüğümüzden daha erken gelecek. Sadece sana sarılabileceğim, seninle dans edebileceğim ve insanların bu yüzden gözümün içi-

ne bakıp beni rahatsız etmeyecekleri bir gece istiyorum.”

“En son buraya geldiğinde insanlar senin fotoğrafını çekiyorlardı,” diye hatırlattı.

Kafamı çevirdim ve Ralph’in yerine giren bir grup insanı izledim. Josie’den, hayatımın cazibesini ve büyü-sünü isteyebileceğini hiç beklemiyordum. Onu buraya getirmeden önce ona ne istediğini sormalıydım. Ünlü bir insanın yaşantısını tatmak isteyebileceğini düşünmeliydim. Kahretsin, bu fırsatı ona daha önce de vermemiştim. Belki de onu bu hayatın içine sokmalıydım.

“Josie, istediğin her şeyi sana verebilirim ama sana her zaman huzurlu ve sessiz bir ortam sunamam. Şimdiye kadar paparaziler konusunda şanslıydık. Kapalı kapılarım ve beton duvarlarım olduğunu biliyorsun çünkü özel hayatımızın gizli kalmasını, Noah’nın sokakta oynayabilmesini, güvenli bir hayata sahip olabilmeyi istiyorum. Aslında olduğum kişinin dışına çıkmak istemiyorum, seninle bir hayatı paylaşmak istiyorum ve bu gece kendi kasabamızda seninle birlikte olmak istiyorum çünkü gelecek sene turnede olabilirim veya birlikte başka bir yerde parti veriyor olabiliriz. Senden sadece baş başa bir gece istiyorum.”

“Bu gece hangi Liam’la birlikteyim?”

Sırttım. Josie’nin ağzından böyle bir şey duyacağım asla aklıma gelmezdi. “Hayatında iki Liam olduğunu bilmiyordum.”

“Kesinlikle iki Liam var.”

“Hmm... Pekâlâ, sen hangisini tercih edersin?” Sesim derinden ve tehlikeli geliyordu. Onu baştan çıkarıyordum, ne söyleyeceğini bile bile cevabını bekledim.

Baştan çıkaran bir ses tonuyla, “Page,” diye cevap verdi.

“Şu rock yıldızını, yani kötü çocuğu mu istiyorsun?”
Kafasını salladı.

Ben kim oluyordum da onun dediğini yapmayacaktım?

Kapıyı çarparak arabadan çıktım. Ön koltuktaki gölgesine bakarken tereddüt ettim. Liam Page bir kadına kapıyı açmak şöyle dursun, arabasına bir kadının binmesine bile izin vermezdi ama Josie benim kadınımdı. Onun oturduğu tarafa geçerek kapısını açtım. Eli elimde bacağını arabadan dışarı uzattığında bakakaldım. Arkamda Ralph’in yeri, onu kendime doğru çekip dudaklarına küçücük bir öpücük kondurdum.

İçerisi tıklım tıklımdı. Ralph, daha fazla müşteri çekmek için bu gece bir DJ getirmişti ve düşündüğünü başarmıştı. Josie ve ben önce bara geçtik. İkimize birer içki söyledim. Kendime bir viski, ona da tuhaf bir içki. Ralph bize selam verdi ve bizim için bir masa ayırdığını söyledi. Bunu istediğimden değildi ama oturacak yer yokken bu fırsatı kaçıramazdım.

Kalabalığın arasından geçerken insanlar adımı haykırıyorlardı; kadınlar, gözlerinde şehvet ışıltılarıyla bakıyor, erkekler sırtıma dokunuyorlardı. Burada olduğum haberi hızlıca yayıldı. Bu, Ralph için iyi, benim için kötüydü.

Masamız, tam da hoşuma gidecek şekilde karanlıkta kalıyordu. Önce Josie, sonra ben birbirimize olabildiğimiz kadar yakın olacak şekilde yerimize oturduk. Kolumu omzuna sardım, parmaklarımı elbisesinin tek kolunun altına soktum. Eli, bacağımla okşuyordu. Eğer bu şekilde devam ederse çok geçmeden burayı terk edecektik.

Josie bana bakarken gözleri arzuyla parılıyordu.

Ona yapmak üzere olduğum şeyden hoşlanmıyordum ama bunu kendi istemişti.

Ona doğru eğildim ve çenesinden başlayıp kulağına ulaşana kadar burnumu teninde gezdirdim. Teninde küçük, yumuşak ısırıklar bıraktım ve kesik kesik solumasından cesaret alarak kulak memesini ağzıma aldım. Elimle bacağına okşuyor, baldırlarını hafifçe aralıyordum.

"Biriyle çıkarken böyle mi yaparsın?" diye sordu.

"Şimdiye kadar kimseyle çıkmadım," diye cevap verdim.

Sesi kısıldı, "Hiç mi?" diye sordu. Ona cevap vermeden önce öpmeye devam ettim.

“Ben sadece düzüşürüm.” Josie henüz bir şey söyleyemeden dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım. Dudakları ve dili, anında bana karşılık verdi. Parmaklarım küloeduna değdiğinde ipek çamaşırının ıslanmış olduğunu hissettim. Elimi geri çektim ve onu öpmeyi bıraktım.

Bu şartlar altında, toplum içinde bunları yapmama izin verirken burada daha fazla kalamazdım. Elini tuttum ve onu dans pistine sürükledim. Yeniden birlikte olmuşken daha fazlasını bekliyordum.

Kulağıma yaklaşıp, “Yanlış bir şey mi yaptım?” diye sordu. Müziğin sesinden dolayı bağırarak zorunda kaldı.

Kafamı hayır anlamında salladım. “Seninle birlikteyken Liam Page olabileceğimi sanmıyorum çünkü Liam Page, kadınlara iyi muamele etmez.”

Bana sırtıarak cevap verdi ve bu sayede beni cesaretlendirerek bunu umursamadığını gösterdi. Tanrım, onu seviyordum ama bu şekilde daha fazla devam edemedik.

Purple Rain şarkısı başladı. Bu, partide ilk dans ettiğimiz şarkıydı ve şu anda çalması, bizim için muhteşem bir

duyguydu. Kollarımı Josie'nin beline doladım, ellerim poposunun üstündeydi. Gözlerimi kapatarak müziğin bizi sürüklemesine, bize yol göstermesine izin verdim. Üzerimde yarattığı etkiyi görmesini istiyordum. Onu istediğimi anlaması, bedenimin onun için yanıp tutuştuğunu bilmesi gerekiyordu.

Gözlerimi açtım ve bütün fantezilerimi dolduran kadına yukarıdan baktım. Dudaklarıma uzanmadan önce parmağı, dudaklarımın kenarlarında gezindi ve bana, beni ne kadar istediğini gösterdi. Tanıdığımız insanlarla dolu bir barda, eskiden olduğu gibi iki azgın gence dönüşmüştük.

36. BÖLÜM

JOSIE

Bu kolların arasında yaşamak istiyordum. Liam'ın kollarının arasındayken güvende olduğumu, sevdiğimi ve onun bana ihtiyaç duyduğunu hissediyordum. Elleri bedenime amaçsızca dokunmuyordu; beni sahiplendiğini belli ediyor, beni sıkı sıkı sarıyordu. Dans pistinde kıvrılan kalçaların günahkâr karmaşıklığında bizi yönlendiriyordu. Gözleri koyu ve baştan çıkarıcıydı. Aklımdakileri sorgulamasına yeterince izin vermiştim. Onun benim olması için elimden geleni yapmaya kararlıydım.

Şarkı değişti ama biz yerimizden kıpırdamadık. DJ, yaptığımız şeyi durdurmaya uğraşmıyordu, yakın olmak istediğimizi anlamış gibiydi. Kafamı Liam'ın omzuna yasladım, bedenim onun bedeninin ritmiyle hareket ediyordu. Onunla bu şekilde birlikte olmanın verdiği hissi nasıl unuttuğumu bilmiyordum. Eskiden onunla bir kez daha dans edip ona sarılabilmek için günleri sayardım.

Boynuna küçük öpücükler kondurdum. Liam beni daha sıkı tuttu ve kulağımı burnuyla dürttü. Elim, gömle-

ğinin ilk düğmesini buldu ve onu açana kadar düğmeyle oynadı. Eli elimi durdurdu ve gömleğinden uzaklaştırdı. Yüzümü tam olarak görebilse suratımı astığımı fark edecekti. Elimi göğsüne, tam kalbinin üstüne yerleştirdi ve dudakları benimkilere dokunurken elimi orada tuttu.

Öpüşmeyi aniden bitirdi ve omzunun üstünden arkasına bir bakış attı. Saçları, 'umurumda değil' tarzında tepeden toplanmış, bedenine yapışan ve memelerinin büyük bölümünü sergileyen kırmızı elbise giymiş bir kadın Liam'ın arkasındaydı. Liam, kadının memelerinin neye benzediğini hayal etmek zorunda değildi, çünkü her şey ortadaydı. Kadın kiraz kırmızısı dudaklarını yalıyor, Liam'ı bu gece evine götürecekmiş gibi bakıyordu.

Yüzsüz bir şekilde, "Bu dansı bana lütfeder misin?" diye sordu. Liam'ın birisiyle birlikte olduğunu göremiyor muydu?

"Meşgulüm." Liam, kadına arkasını dönüp bana baktı. Yüzünde, rahatsız edildiğimiz için üzgün olduğunu anlatmak isteyen bir ifade vardı.

"Bir imza vermeye veya birlikte fotoğraf çektirmeye ne dersin?"

Liam gözlerini devirdi. Görünen o ki kadın anlamamıştı; cep telefonunu çıkararak elime tutuşturdu. Liam'a baktım ve kaşlarımı kaldırdım. Liam, onların birlikte fotoğraflarını çekmek şöyle dursun, o telefona dokunacağını düşünüyorsa çıldırmış olmalıydı.

"Fotoğraf çektiirmiyorum, bu gece olmaz. Şu an birisiyle beraberim."

"Belki daha sonra buluşabiliriz?"

Ben konuşmadan Liam atıldı. "Sonsuza dek birlikte olacağım bir kadınla beraberim, o yüzden teşekkürler."

Kadın kızmış gibi görünüyor, bana bakıyordu. Üzgü-

nüm piliç, o benim. Onun benim olduğunu idda eden bir gömlek giymek zorunda kalacak olsam, bunu yapardım. Kadın bir ruj çıkardı ve parlak kırmızı renk ortaya çıkana kadar çevirdi.

“Buraya imza at.” Parmağını memelerinin üstüne koydu.

Liam kafasını iki yana sallayarak, “Ne kâğıda, ne de başka bir yere,” dedikten sonra bana döndü ve beni kol-larının arasına çekti. Kadına, ‘anladın mı’ bakışı atmak-tan kendimi alamadım ve Liam’ın omuzlarını tutarken gülümsedim. Kadın orada durdu ve erkeğimin üstüne atlamak için başka bir fırsat beklediğini gösterircesine bacağını öne uzattı.

Daha fazla insan gelip Liam’la fotoğraf çekirmek veya ondan imza almak için yanımıza gelmeye başla-madan önce bir süreliğine oturduk. Kadınlar ona içecek getiriyorlardı ama Liam hepsini geri çeviriyordu. Bir baş-kasının verdiği içkiyi asla içmediğini, Harrison’ın oğlu Quinn’in dünyaya gelmesine böyle bir olayın sebep ol-duğunu anlattı. Harrison o kadınla kuliste karşılaşmış ve kadının evinde uyanmıştı. Dokuz ay sonra kadın Quinn’i dünyaya getirmişti. Bense böyle bir durumda Noah’yı terk ettiğimi düşünemiyordum. O benim hayatımdı ve bana, Liam ve benim sahip olduğumuz bir varlık oldu-ğunu hatırlatıyordu.

Liam, beni yeniden dans pistine götürdü. DJ’den bir dizi şarkı istedi, bu şarkılardan çoğu kendi şarkılarıydı; ezberlediğim ve benim için, aşkımız için yazıldıklarını bildiğim şarkılar.

Saat 00.00’ı vurduğu zaman dudakları, sert ve güven verici bir şekilde, şimdiye dek bu ânı beklemişçesine du-daklarıma yapıştı. Ben de bu ânı bekliyordum.

Dudakları dudaklarımda, "Buradan çıkmaya hazır mısın?" diye sordu. Benden cevap almayı beklemeden, beni coşkulu kalabalığın arasından çekip dışarı çıkardı ve aceleyle arabasına götürdü. Sırtımı arabasına yaslayarak beni kucağına aldı ve bacaklarımı beline doladı. Arabanın kapısını aradığını hissediyordum. Beni koltuğa oturttuğunda derinin soğukluğunu tenimde hissettim. "Aklından geçeni sakın unutma."

Arabaya bindi ve motoru çalıştırdı. Elimi ereksiyon halindeki aletin üstüne koydu ve onu yumuşak bir şekilde sıktığımda hafifçe inledi. Arabayı çalıştırdı ve tekerleklerin altındaki çakılları saçarak bizi çabucak eve ulaştırdı.

Park yerindeyken heyecanım iyice tavan yapmıştı. Sanki ilk kez birlikte olacaktıyız gibi hissederek, elimi hissettiğim sert şeyin üstünden kaldırmamıştım. Ama bu kez otelde değil, onun evindeydik. Arabadan indim ve ön tarafa geçerek Liam'la buluştum. Karanlık eve el ele girdik. Karanlıktaki yolu yalnızca penceredeki mumlar aydınlatıyorlardı.

Liam eğildi; bir kolunu bacaklarımdan altına, diğer kolunu sırtıma yerleştirdi. Merdivenleri yavaşça çıkarken bakışları beni etkisi altına alıyordu. Gözlerindeki arzuyu görebiliyor, bana sarılışından hissedebiliyordum. Yatak odasının kapısını ayağıyla itti, içeri girdiğimizde ise tekmesiyle kapattı.

Beni yatağına yatırdı ve saçlarımı omzumdan çekerek önümde durdu. Eli bacaklarımdan aşağı kayarken bedenimi titretti. Önümde diz çöktü. İki ayağımla tutarak ayak kabılarımı çıkardı. Elbisemin eteğine ulaşana kadar parmakları tenimde dans etti. Onu, yarım adım uzaklaştırarak ayağa kalktım.

Ellerim henüz gömlekle kaplı göğsünde geziniyor, parmaklarım gömleğinin düğmelerini kurcalıyordu. Yıllardır özlediğim göğsünü görmek için sabırsızlanıyordum. Son düğmeye geldiğimde gözlerimi kapattım ve gömleği çıkardım. Parmaklarım, bedeninin her zerresini hafızaya kaydederken karın kaslarının oluşturduğu çıkıntıları hissetmek için ellerimi açtım. Göğsüne ulaştığımda ellerini, ellerimin üstüne kilitledi.

“Gözlerini aç.”

Gözlerimi açtığımda ellerimi serbest bıraktı. Sakladığı şeyi nihayet keşfettiğimde gözlerime bakmak istiyordu. Sol göğsünde koyu renkli, siyah bir mürekkep işlemesi vardı. Bir şaşkınlık ânından sonra parmağımı koyu renkli işlemenin kenarlarında gezdirmeye başladım.

“Bu ne?”

Çekinmeden, “Bu bir kabile deseni,” dedi. Parmaklarımı dövmesinin üstünde gezdirirken, “Burayı takip et,” dedi. Dediğini yaptım; aklım, yüreğimin hissettiğini söylüyordu.

“Burada—”

“Burada Jojo yazıyor.” Adımın üstüne ağız dolusu bir öpücük kondurdum. Kalçalarımдан tutup beni kendine çekti. Onu, sertliğini hissedebiliyordum. Aleti bütün gece boyunca sertti ve eve geri döneceğimiz ânu sabırla beklemişti. Sonunda beraberdik.

Liam beni döndürerek kollarını belime sardı. Ereksiyonunu popoma sürtmeye başladı. Kendimi tutamadım ve kalçamı ona doğru ittim. Elbisemin omzunu indirerek çıplak tenime öpücükler kondurmaya başladı. Elimi arkaya doğru uzatıp saçlarının arasında gezdirdim. Liam benden uzaklaşırken alev alev yanan dudakları sırtımdan aşağı doğru iniyordu. Parmakları elbisemi kavradı

ve bacaklarımdan aşağı indirdi. Üstümdeki tanga dışında çırlıçıplak kalmıştım. Külodumun kenarlarını dişlediğini hissediyordum. Ona döndüm. Onu görmem, ona dokunmam gerekiyordu.

Beni kucağına aldı ve yatağa yatırarak üstüme uzandı. Tenini, tenimde hissettiğimde yay gibi gerildim. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyordum. Bana bakıyor, kesik kesik nefes alıyordu. Bakışlarının yoğunluğu, tenimi arzuyla karıncalandırıyor, başparmağı memelerimin altındaki kıvrımda dolaşıyordu.

Geriye çekilip üzerindeki çıkardı. Ben de oturdum ve elimle göğsünü, kasıklarını ve en son iyice kabarmış aletini okşadım. Ona dokunduğumda gözlerini kapattı, üstüme çıktı ve beni yatağa gömdü. Kollarımı, omuzlarının etrafına dolayarak onu sıkıştırdım. Üstüme iyice yerleştiğinde hissettiğim ağırlığı ve teninin sıcaklığı müt-hişti.

Dudaklarıma eğilip, "Seni seviyorum, Jojo," dedi. Ellerimizi kafalarımızın üstünde birleştirdi ve alnını alnıma dayadı. Dudaklarımız şehvetle açılırken, bana geçmiş hatırlatan bir hareketle içime girdi. Ellerini sıkı sıkı tutarken çığlık attım. Bacaklarım, kalçalarının üstünde hareket ediyor, onu yönlendiriyor ve onu, olmasını en çok istediğim yerde tutuyordu.

Kalçalarını esneterek kendini daha derine ittiğinde inlemeye başladım. Ona bakmadan yapamadım; gözleri üstümdeyken birbirimizi ne kadar iyi tamamladığımızı yeniden anlıyorduk. Ellerimi serbest bıraktığında parmaklarımı sırtına gömerek hızlanması için onu cesaretlendirdim.

Dizlerinin üstünde hareket ediyor, bacaklarımın onu itip çekmesiyle beraber bedenimi ileri geri sallıyordu.

Nefes nefese kalarak, "Sana bakmam lazım," dedi.

Bedenlerimizin ritmine kapılarak ellerimi, kollarının ön kısımlarına bastırdım. Bacaklarımı kalçalarından indirdi ve beni öpmek için eğildi. Daha hızlı, daha sert hareketlerle beni orgazmın eşiğine sürüklerken dudaklarıma yapışmış halde benimle sevişmeye devam etti.

"Liam!" Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Bedenimi tanıyor ve ben orgazm olurken hırıltılı sesler çıkarıyordu. Ayak parmaklarım kıvrıldı, son itişlerine karşılık vermek için kalçalarımı kaldırırken tırnaklarım kalçalarına gömüldü.

Liam, kaskatı kesilerek kendini bıraktı. Kendimi yatağa bıraktım; kaslarım zayıf ve yorgun düşmüştü, tam anlamıyla tatmin olmuşum ve yeniden sevişmek için hazırıldım. Sırtını okşamaya başladığımda bedeni ürperdi. Boynunu, yanaklarını ve sonunda dudaklarını öptüm.

"Seni seviyorum, Liam. Seni çok seviyorum."

Bana baktığında gülümsüyordu. Bacaklarımın arasından ayrılmadan dirseklerine yaslandı. Bana kalırsa sonsuza dek orada kalabilirdi. Terden ıslanmış saçlarımı yüzümden çekti ve burnuma bir öpücük kondurdu.

"Benimle yaşar mısın? Noah'yla birlikte buraya taşınırsanız bir aile olabiliriz. Burayı kendi evin olarak görmeni istiyorum. Seninle günlük hayatın içinden şeyler de yapmak istiyorum; market alışverişi yapmak ve iş yerinde seninle yemek yemek gibi."

"Bu kulağa bir Amerikan Rüyası gibi geliyor."

"Hayır kadını, bu bizim rüyamız. Eğer istersen sana bunu verebilirim."

"İstiyorum."

Liam'ın gülüşü, karanlık odayı aydınlattı. Yan dönüp beni üstüne çekmeden önce bir süre öpüştük.

37. BÖLÜM

LIAM

“Oğlum, gel yanıma otur.”

Bugünlerde benimle konuştuğunda otomatik olarak gözlerimi deviriyorum. Babamın sesinden korkacağımı asla düşünmezdim ama korkuyorum. Mezuniyetim yaklaştıkça babam daha zor bir insana dönüşmeye başladı.

Josie’nin benimle baloya gelmesini istediğim gün aramızda anlaşmazlıklar başladı. Annem ve babam oturup bana sosyal kabul standartları kavramını açıklamaya çalıştılar. Özetle, Josie’nin bir Westbury’le görünecek kadar seçkin biri olmadığını düşünüyorlar.

Anneme ve babama ilk kez farklı bir açıdan bakıyorum. Onların oğlu olduğum için kendimden öğreniyorum. Tanımadıkları bir insan hakkında nasıl böyle korkunç şeyler söyleyebildiklerini anlayamıyorum. Bu yüzden balo gecesi evden, kimseye hoşça kal demeden ya da annemin bir fotoğraf çekmesine izin vermeden çıktım. Çıktığım veya sevdiğim insanla ilgili bana emir vermelerine izin vermeyeceğim.

Josie’ye, “Seni arayacağım,” diyorum. Bir daha evime gel-

medi; aslında gelmeyi uzun zaman önce bıraktı. Hatta hayatımı kolaylaştırmak için benden ayrılmayı bile teklif etti. Bense ona, Sterling ve Bianca Westbury'nin onu hayatımdan uzaklaştırmalarına asla izin vermeyeceğimi söyledim.

Josie, hayatta başıma gelen en güzel şey. O beni anlıyor.

Telefonumu yatağımın üstüne fırlatıyorum ve derin bir iç çekiyorum. Buradan kurtulmak için gün sayıyorum. Mason ve ben, üniversiteye gitmek için evden ayrılmadan önce kızlarla bir haftalığına kampa gideceğiz. Burada son bir gayret gösterdikten sonra Josie'yle baş başa olacağım bir hafta geçireceğim. Etrafımızda, bizi gözleyen annem ya da babam olmayacak.

Alt kata indiğimde babamın hayra alamet olmayan bakışlarıyla karşılaşıyorum. Bir şey yapmak üzere. Omzuma hafifçe vuruyor ve beni oturma odasına götürüyor. Babamın golf kulübünden bir arkadaşının kızı Sasha, kanepede bacak bacak üstüne atmış halde oturuyor.

Homurdanarak ellerimi yüzüme sürtiyorum. Bu durumda, babamın midesine dirseğimi geçirip kaçabilirim fakat Sasha beni görüyor ve ayağa kalkarak, ellerini iki yana açıp sanki onu öpecekmişim gibi bana doğru geliyor. Sanki evime geldiği için ona teşekkür borçluymuşum gibi. Almayayım, teşekkürler.

"Liam, seni görmek ne güzel." Mızımız sesi genizden geliyor. Buna dayanamıyorum. Yüzümü buruşturuyorum, ama bu onu gülümsetiyor. Dişleri bembeyaz. Bu şekilde geceleri karanlık bir caddeyi bile aydınlatabilir.

"Sasha," diyorum soğuk ve ilgisiz bir şekilde.

Sterling, "Pekâlâ, siz ikinizin bu gece bizimle gelebileceğini düşündüm," diyor. Sasha'nın şahitliğinde yine gözlerimi deviriyorum.

Sasha, "Evde de kalabiliriz," diye öneride bulunuyor.

Onunla zaman geçirme düşüncesiyle irkiliyorum. "Benim planlarım var."

"Ah, sen ve arkadaşlarınla takılmamızın benim için sakıncası yok." Elini, koluma sürerek gülüyor. Bana dokunmasını önlemek için ondan uzaklaşıyorum.

Ona böyle bir şey söylediğimi hatırlamıyorum. Sterling'i çıldırtmak için, "Eminim sakıncası yoktur, ama kız arkadaşım için var," diyorum. Babam kaskatı kesilince buna gülesim geliyor. Çöpçatanlığı başarısız olduğu için, golf arkadaşının kuduracağını düşünüyor olmalı.

"Sasha, bize bir dakika izin ver." Babam, kolumu tuttuğu gibi beni diğer odaya götürüyor. Azar işitmek üzereyim ve bu gerçekten çok hoşuma giden bir şey.

"Liam, artık geleceğe bakma zamanın geldi. Üniversiteye gideceksin ve Sasha koluna takman için oldukça iyi bir kadın, özellikle de Amerikan Futbol Ligi'nde keşfedilmen için. Sahip olduğun her şeyi ona sunmalısın, o bunları tamamlayacaktır. Yolda bulduğun bir ayaktakımıyla takılamazsın. Sasha'yı tam anlamıyla destekleyecek biri var."

Sözleri içimde öfkeden başka hiçbir duygu uyandırmıyor. Onu işaret edip parmağımı göğsüne dayayarak, "Sen, Josie ve ailesi hakkında hiçbir bok bilmiyorsun," diyorum. "Kendini beğenmiş kıcının üstünde oturup senin aptal şehir kulübüne gelmeyen insanlara tepeden bakmaktan başka bir şey yapmıyorsun. Josie'yi seviyorum ve bundan hoşlansan da hoşlanmasan da onunla evlenmeyi düşünüyorum. Eğer kolunda bir çıtır istiyorsan Sasha'yla neden kendin çıkmıyorsun? Muhtemelen o da zengin bir babalık arıyordur."

Ben arkamı dönüp giderken, "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Arkadaşlarımla dışarı çıkıyorum. Bugün Mason'ın doğumgünü, o yüzden Sasha'yı sen eğlendireceksin. Aman dikkat edin, annem sizi yakalamasın." Bir şey demesine izin vermeden kapıyı çarpıp çıkıyorum.

Bu anıyı unutmak için kafamı iki yana salladım. Josie'ye davranış şeklinden dolayı uzun zamandır babamdan nefret ediyordum. Annem, Noah'yı görmeye gelmiş olmasına rağmen onların evine adım atmayı reddetmiştim. Annem çabalıyordu. Bu şansı anneme vermiştim ama babama... asla. Josie'nin yeniden hayatımda oluşunu kabul etmediği takdirde, oğluma yaklaşmasına izin verirsem adam değildim.

Geçen dört ay içinde çok şey değişmişti. Josie ve Noah, yılbaşından sonra benim; bizim evimize taşınmıştı. Harrison ve Quinn de Beaumont'a, Josie'nin boşalan evine taşınmışlardı. Bunun olacağını biliyordum ve oldukça anlamlıydı. Böylece Katelyn'e de komşu olmuşlardı. Cumartesi günleri oraya doğru giderseniz, onu ve Katelyn'in çimlerini biçen dövmeli kollarını görebilirdiniz.

Bu gece Mason'ın doğum gününü kutluyorduk. Mason bizi terk edeli yedi ay olmuştu ve her birimiz ayrı ayrı yokluğuna alışmaya çalışıyor, bununla farklı şekillerde baş ediyorduk. Katelyn ve kızlar için yerel hayır konserimizi gerçekleştirmiş ve çok da büyük kazanç elde etmiştik. Aynı zamanda Katelyn'i menajerim olarak işe almıştım ve her gün evime gelip çalışıyor olsa da, ona evde çalışma fırsatı vermiştim. Okullar yaz tatiline girer girmez, turneye çıkacaktık. Grubun üç elemanı, patronvari iki kadın ve dört çocukla birlikte üç aylık bir turne. Müzik hayatı artık çok daha farklı olacaktı.

Josie'nin hazırlanmasını bekliyordum. Sırf su kulesinde kafaları çekebilmemiz için, 65 model bir Chevy kamyonet almıştım. Josie'ye bu kamyoneti aldığımı söylediğimde koluma vurdu ve bana artık büyümem gerektiğini söyledi. Gerçekçi bir yaşantıya ihtiyacımız olduğundan

'su kulesi' gecesini söylediğimde ilk çığlık atan Josie olmuştu.

Kamyonetin kasasına bir soğutucu koyarak içini birayla doldurmuştum. Bu geceki şoförümüz Josie'ydi ve bunun için ona minnettardım. Bu gece komiklik yapmak istiyor ve gecenin Katelyn için bir şekilde eğlenceli olmasını diliyordum. Josie, kucağında yiyeceklerle evden çıktı. Ona doğru koşup yanağına bir öpücük kondurdum ve onu kucağındaki ağırlıktan kurtardım. Josie ve Katelyn'in arabadakilerin ne yiyeceğiyle ilgili strese girmemeleri için yiyecek ihtiyacını önceden karşılamıştık.

Arkamı döndüm ve her şeyi kamyonetin kasasına koyduktan sonra ona baktım. Güzelliği beni büyülüyordu. Dar bir kot pantolon ve kırmızı kovboy çizmeleri giymişti. Vücudunu saran, 'Rock Yıldızımı Seviyorum' yazılı dar tişörtü ona çok yakışmıştı. Beni baştan çıkarmak için bu şekilde giyinmişti. Aylak aylak etrafında dolaştıktan sonra onu kollarımın arasına alarak sırtını arkaya doğru hafifçe eğdim ve boynuna öpücükler kondurmaya başladım. Josie gülüyor, kafasıyla beni itmeye çalışıyordu. En sonunda pes etti ve benim kazandığımı kabul etti.

Yeniden ayaklarının üzerinde durmasına yardım ettim. "Hazır mısın?" diye sordum. Kafasını sallayarak hazır olduğunu belli etti ve parmaklarını parmaklarıma doladı. Kamyonetin sürücü koltuğuna tırmandı ve iyice yerleşti; tıpkı lisedeki gibi.

Su kulesine vardığımızda orada bir grup insan vardı. Katelyn, liseden tanıdığı insanları davet etmek istediğini söylediğinde çok şaşırmıştım fakat fikrine saygı gösterdim. Josie ve ben, kamyonetten atlayıp el ele tutuştuk. Kamyonetin arkasına geçip kasanın kapağını indirdim ve kasaya tırmanmasına yardımcı oldum. Harrison, so-

ğutucudan bir bira almadan önce selam verdi.

“Ben tırmanıyorum, tamam mı?” Josie’yi yanağın-
dan öptüm ve ceplerime birkaç bira şişesi doldurdum.
Mason’ın kamyoneti, bira şişelerini fırlatmak için kusur-
suzca hizalanmıştı. Ben merdivenleri çıkarken Harrison
beni takip etti. Kuleye gelenlerin çoğu Mason’ı tanıyordu
fakat yine de onlara birkaç talimat verdim.

İlk biralarımızı açtık ve yavaş yavaş içtik. Üçten geriye
doğru sayarak şişeleri kamyonetin kasasına fırlattık. Şi-
şelerin kırılma sesleriyle beraber hepimiz ‘Mason!’ diye
bağırdık. Kadınlar, neşelenmeye başladılar ve müzik
başladı.

Gerçek bir Mason tarzı partiye başlamıştık.

Gece ilerlerken hikâyeler anlatıldı, anlatıldı ve yeni-
den anlatıldı. Lisede sahip olduğumuz dostluk geri dön-
müştü. Ben artık insanları üzen aşağılık biri değildim ve
Harrison da herkesle uyum sağlamıştı. Her iki dünyanın
da en güzel günlerini yaşıyordum ve daha mutlu ola-
mazdım.

Harrison’ın derin derin iç çektiğini duyunca ona bak-
tım.

“Sorun ne?”

“Hiç,” dedi. Bakışlarını takip ettiğimde, Katelyn’in
herkesin çok sevdiği bir bilgisayar programı geliştirerek,
milyoner olmuş bir moron olan Bill Rogers’la konuştuğu-
nu gördüm.

Şişemi dudaklarıma götürerek tekrar Harrison’a dön-
düm. Yüzündeki ifade hüzülydü. Katelyn’den hoşlan-
dığını fakat reddedilmekten korktuğunu biliyordum.

“Katelyn için acele etme, dostum. Sadece bekle ve onu
zorlama. Onlar Mason’la uzun zamandır birliktelerdi, fa-
kat Katelyn’in seni fark ettiğini biliyorum. Josie’yle senin

hakkında konuştuklarını duymuştum. Zaman varken ânın tadını çıkar.”

Harrison gülmeye başladı. “Bunları senden duymak içimi rahatlattı.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“O kadını ne kadar sevdiğini anlatmak için şarkı üstüne şarkı yazmıştın.”

Jenna’yla konuşan Josie’yi gösterdi. “Onunla birlikte yaşıyorsun, bir oğlunuz var ve ona evlenme teklif etmek için hâlâ o koca kışını yerinden oynatmıyorsun.”

Bir Josie’ye, bir ona, sonra tekrar Josie’ye baktım.

“Haklısın.” Tırabzanları tutarak ayağa kalktım ve herkesin dikkatini çekmek için parmaklarımı dudaklarıma götürerek ısıklık çaldım.

“Hey, Josie!”

“Ne istiyorsun, Westbury?” diye bağırdı. Bazı şeylerin hâlâ değişmemiş olması hoşuma gidiyordu.

“Benimle evlenir misin?”

Birisi müziği kapattı ve her yere sessizlik çöktü. Josie su kulesine yaklaşarak ellerini beline koydu. “Eğer bunu soracaksan, doğru düzgün sormalısın.”

“Peki, madam.” Biramı yere koydum ve ona kamyonetin kasasına düşecek şekilde tekme atıp merdivenlere yöneldim. Dikkatli bir şekilde aşağı indim. Ayaklarım sağlam bir şekilde yere değdiğinde birkaç hafta önce aldığım yüzüğü cebimden çıkarıp avucuma aldım. Bunun için doğru zamanı bekliyordum. Bu an, o andı.

Ona doğru ilerlemeye başladım ve büyük adımlarla hızlıca Josie’nin yanına ulaştım. Elleri hâlâ belindeydi ve gözleri kocaman olmuştu. Bunu beklemiyordu.

Josie’nin önünde bir dizimin üstüne çömeldim. Eli, şaşkınlıkla ağzına gitti. Arkamızdaki herkes nefesini tutmuştu.

"Josie Preston, seni on altı yaşından beri seviyorum. Birçok şeyi mahvettiğimi biliyorum ama bütün bunları hayatımın her gününde telafi edeceğime söz veriyorum. Bana yüzüğümü parmağına takmanın, soyadımı almanın onurunu bahşeder ve sadece hayat arkadaşım değil, karım olur musun?"

Josie evet anlamında kafasını salladı. Göz pınarları gözyaşlarıyla dolmuştu. Ayağa kalkıp gözlerini öpmek istedim. "Evet, Liam. Bir milyon kere evet, seninle evlenirim."

Elini kendime doğru çektim ve onu öpmeden önce parmağını öperek yüzüğü parmağına taktım. Arkamızdan alkış sesleri yükseliyor, insanlar coşkuyla bağırıyorlardı.

"Seni seviyorum, Jojo. Sonsuza dek benim olacaksın."

Sonsuza Dek,

Liam Page

BEAUMONT SERİSİNİN 2. KİTABININ ÖN OKUMASI İÇİN OKUMAYA DEVAM EDİN

Nota kâğıtları hiçbir anlam ifade etmiyordu. Belki yüz kere, belki daha fazla üstünden geçmiştim ve ortada hâlâ net bir şey yoktu. Şarkının sözlerini ve vurgularını biliyordum ama ortaya koyduğum tek şey karmaşaydı. Grup bir saat içinde çalışmaya başlayacaktı ve Liam o zamana kadar benden bir şeyler bekliyordu ama ben bunu yapamayacaktım. Aklım, aşk ve şehvet düşüncesiyle doluydu ve bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

Kulaklıklarımı çıkardım ve bilgisayardan uzaklaştım. Bunu yapamazdım, bugün olmazdı. Dün gece onu gördükten sonra olmazdı. Ona hislerimi anlatamamak beni deli ediyordu. Başka erkeklerin ona bakmasından hoşlanmıyordum, ölümüne bir öfke dışında başka bir şey hissetmiyordum. Ona bakan tek erkek olmak istiyordum.

Dövme dolu kollarım ve rock'çılara özgü yaşam tarzımla beni isteyeceğini düşünerek aptallık ediyordum. Ona, etrafındaki diğer erkeklerden daha fazlasını sunabileceğimi biliyordum. Kalıcı bir ev, finansal destek ve ona tapacak, bastığı yerleri öpecek bir adam. Fakat alıp annesinin karşısına çıkarabileceği veya veli toplantılarına gittiğinde dönüp bakılmayacak türde bir adam değilim. Bunu istemeyeceğini biliyordum. Şu anda yeterince fazla insan ona bakıyordu zaten.

Yeni bir kâğıt çıkardım ve şarkı sözü yazmaya devam

ettim. Ona anlatabilmeyi dilediğim duygularımı açığa vuran bir şarkı daha. Ona duygularımı doğrudan anlatmak yerine her gün karşısına çıkıp ona birlikte kahve içmeyi, öğle yemeği yemeyi teklif ediyor veya ücretsiz çim biçme hizmeti sunuyordum çünkü ona göre bir arkadaş-tan fazlası olmadığımı, bunun ötesine geçemeyeceğimi, ne yaparsam yapayım kabullenemiyordum.

Kâğıdı yırtmadan önce altı kelime daha karalamış-tım. Liam'ın bu şarkıları besteleme görevini neden bana verdiğini biliyordum ama onlar benimdi. Bunları grup-la paylaşmayı düşünmüyordum. Liam bu şarkıların iyi olduklarını düşünüyor ve kulağa nasıl geldiklerini duy-mak istiyordu. Arkadaşının cenazesi için kasabaya dön-düğünde ona âşık olmakla ilgili söylediğim onca şeyin acısını çıkarmak istiyordu belli ki. Şimdi sıra bendeydi. O yan gelip yatıyor, kahkahalar atıyordu. Sert sözler yaz-mak zorundaydım. Ara sıra düşündüğüm gibi, vokalis-tin ciğerlerini dışarı çıkaran, dinleyicilerin kafalarını pat-latan türde bir şey.

Fakat hayır, biz bu değildik. Liam'ın içten şarkıları ve kadınların bize âşık olmalarına neden olan sarsıcı kişisel hikâyelerimizle yükselmıştik. İnsanlar, bizim acı çeken ruhlara sahip olduğumuzu ve acımıza eşlik edecek biri-lerine ihtiyacımız olduğunu sanıyorlardı. Bu insanların çok azı, Liam'ın yalnızca tek bir kadın için yazdığını bili-yordu. Kahretsin, Beaumont'ta oldukça sıradan bir hayat için Los Angeles'tan ayrılana kadar bunu ben bile bilmi-yordum.

Onu suçlayamazdım. Ben de aynı şeyi yapmıştım. Bu-rası, Quinn'i büyütme için en iyi yerdi. Burada Noah'yla birlikte okula gidiyordu ve Liam ile ben gösteriye çıktığı-mızda, Josie onlara bakıyordu. Josie, Quinn'e gerçek bir

anne gibi davranıyordu ve ben bu yüzden ona hep minnettar olacaktım. Bunun için ve en iyi arkadaşıma yepyeni bir hayat sunduğu için ve bizi, bir dizi 'bir numara' şarkıyla tekrar listelerin ilk sırasına taşıdığı için ona minnet borçluydum.

Şimdiyse, kendi yoluma bakmak için sadece âşık olduğum kadını elde etmek istiyordum. Çok kesin bir şekilde arkadaş rolüne sıkıştırılıp kalmıştım ve buradan nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Ona hislerimi açmaktan korkuyordum çünkü yüzündeki ifadenin kalbimi kıracağından emindim. Beni, benim onu istediğim şekilde istemediğini biliyordum ve onu tamamen kaybetmektense onunla arkadaş olmayı tercih ederdim.

Şarkıyı yeniden denemek için kulaklıklarımı taktım. Ona yapmak istediğim şeyleri kafamda resmediyordum. Ona nasıl sarılmak istediğimi, geceleri eve geliş sebebinin benim varlığım olmasını ne kadar istediğimi, kocasının ölüm yıldönümünde avunmak için bana gelmesini istediğimi. Birisi kalplerini kırdığında ikizlerin ihtiyaç duyacağı tek kişi olmak istiyordum.

Onunla bir hayatı hayal etmek, nefes almak kadar kolaydı. Sadece, ona baskı yapmadan bunu gerçekleştirmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. Zamanın bana yoldaş olduğunun farkındaydım ve bir gün onun da beni göreceğine ve onu sevmek için doğru kişi olduğumu fark edeceğine dair umudum vardı. Onu veya kızları asla incitmeyeceğimi anlayacağını umuyordum. Beni görecekti ve Quinn ile benim onun hayatına kusursuz bir şekilde uyum sağlayacağımızı anlayacaktı.

Masadan uzaklaşıp dizüstü bilgisayarımı da yanıma alarak davuluma yöneldim. Öfkemi ve hayal kırıklığımı bir şekilde dışarı atmam gerekiyordu ve bu şey öfkemi

olumlu bir şekilde yansıtacaktı. Gözlerimi kapattım ve bagetlerimin beni yönlendirmesine izin verdim. Kalp atışlarım hızlandı ve düzene girdi. Önümde duran davula vuruyor, içimde hapsolmuş enerjiyi dışarı salıyordum.

Yüzü gözlerimin önüne geliyor, sesi kafamda dönüp duruyordu. Anında sakinleştim ve bir melodi çıkardım. Melodiyi, bilgisayarımın kayda aldım ve müziği üst üste çaldım. Yavaş ve dinlendiriciydi. Kesinlikle Liam ve benim üstüne çalışabileceğimiz bir melodiydi.

Jimmy ve Tyler, pencereyi tıklatıp burada olduklarını bana hatırlattılar. Tyler, ses tablasındaki yeni ustamızdı ve Jimmy’i tanımak için geçen haftayı Los Angeles’ta geçirmişti. Kaydı durdurdum ve onlara kapıyı açmak için kulaklıklarımı çıkardım. Kapıyı açtığımda o da cep telefonu ile konuşarak aşağı iniyordu. Gözleri, kısa bir an için benimkilerle buluştu. Gülüyor muydum, yoksa herhangi bir duygu belli etmiyor muydum, emin değildim. Sadece, varlığı beni sersemletiyordu. Böyle anlarda, bizimle çalıştığı için şükran dolu hissediyordum. Bu, onun yanında olmak için bana mantıklı nedenler sunuyordu. Müzikle ilgili, önümüzdeki gösteriler veya tarih aralıkları üzerine sohbet etmek çok kolay oluyordu. Komik olanı, bunların hepsini biliyordum ama sanki unutmuşum veya tarihleri kontrol etmek için telefonumu bulamamışım gibi davranıyordum.

Jimmy yanımdan geçerken sırtıma hafifçe vurdu. Sırıttıyor ve kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Ben kapıyı kapatıp Katelyn’le Josie’nin çalıştığımızı anlamaları için ışıkları yakamadan önce Liam, merdivenlerden aşağı inip yanıma gelmeyi başardı.

Liam’ın sabahları sahip olduğu görüntüden hoşlanmıyordum. Hayır, öyle söylememeliyim. Onun için mutluydum. Sevdiği kadınla beraberdi ve mutluydu. Hasta-

lık derecesinde mutlulardı. Bunun bedelini ödemişlerdi ve bunu hak ediyorlardı. Oğluna bakarken gözlerine yansıyan gurur, benim Quinn'e bakarken hissettiklerimin aynısıydı. Onlar bizim en kıymetli varlıklarımızdı, onlara ne kadar kötülük etmiş olsak da öylelerdi.

"Jimmy, dostum," dedi Liam. Birbirlerine sarıldılar. "Geldiğini duymadım."

"Linda beni içeri aldı. Söylesene, oteldeki rahat işini bırakıp senin dağınık kışınla ilgilenmesi için ona ne kadar ödedin?"

Liam kahkahalara boğuldu. Bir kâhya aramaya başlamadan birkaç ay geçirmişti. Josie'nin evle tek başına ilgilenmesini istememişti, o yüzden eski hizmetlisi Linda'dan, Beaumont'a taşınmasını istemişti. Liam, Linda'ya kendi evinin hemen arkasında küçük, güzel bir ev yaptıırıyordu ve ona bir araba almıştı.

"Haydi, çalışmaya başlayalım. Katelyn duyduğu birkaç barla görüşme yapıyor, o yüzden ufak tefek pürüzleri gidermek zorundayız." Liam gitarını eline aldı ve akort etmeye başladı.

"Siz gençler gelmeden önce bunu çıkardım." Dizüstü bilgisayarına gidip 'çal' düğmesine tıkladım ve melodiyi dinlerken Jimmy'le Liam'ı izledim. Liam gülümsedi ve üstünde çalıştığımız şarkı sözlerine baktı. Jimmy klavyeye yöneldi ve birkaç tuşa bastı, ben de davulla birkaç ritim ekledim. Liam, Tyler'a kayda geçmesi için işaret verdi. Jimmy ve ben ona eşlik ederken Liam, gitarının tellerine vuruyor, şarkıyı mikrofona söylüyordu.

Kafamı kaldırdığımda Katelyn beni izliyordu. Bizi değil, arkasını dönüp derin bir iç çekmeden önce, beni izliyordu. Çok kısa bir an için de olsa içimde, onun da benimle aynı hisleri taşıdığına dair küçük bir umut kıvrıntısı oluştu.

TEŞEKKÜR

Bunun fırtınalı bir yolculuk olduğunu söylemek az gelir. Bu kitabı yazmaya başladığımda bu kadar ileri gidebileceğimi hiç düşünmemiştim. Kitabımı elimde tutmak, üstünde adımları görmek ve insanların, benim yazdığım bir şeyi okuduğunu duymak gerçeküstü geliyordu.

Yvette Rebello - Benim için ne ifade ettiğini hiçbir sözcük anlatamaz. Bu macera, senin rehberliğin ve desteğin olmadan gerçekleşemezdi. Bu kitabı sensiz yazabileceğimi hayal bile edemiyorum. Çılgın hikâyelerime katlandığın ve ihtiyacım olan dinleyici olduğun için teşekkürler.

Holly Stephens - Bu yolda seninle birlikte olmak büyük bir onur. Bizi bir araya getiren hikâyeyi, bize yön verişini ve sonsuza dek sürececek bir arkadaşlık kurmamıza izin verişini asla unutmayacağım. Bu sürece seninle başladığım için çok heyecanlıyım.

Sonsuza Dek Benim romanı, Yvette ve Holly olmaksızın mümkün olmazdı. Sayısız saatler boyu elektronik postalar, kısa mesajlar ve aramalar *Sonsuza Dek Benim* romanını oluşturan karakterleri şekillendirdi. Bunun için size borçluyum ve daima borçlu kalacağım.

Eric Heatherly - Sen olmadan, şiirlerin ve müziğin olmadan Liam hayat bulamazdı. Romanlarıma farklı bir şey kazandırma fırsatını verdin ve bunun için sana teşekkür ederim.

Cari Renee - Liam'ı sahneye çıkarmama yardım ettiğin için kalbimin en derinlerinden teşekkürlerimi sunu-

yorum. Senin müzik aşkın olmasaydı, asla Eric'le tanışamazdım. Sonsuza dek minnettar olacağım.

Jillian Dodd - Benim için yaptıklarına sadece teşekkür etmenin yeterli olacağını nasıl söylerim? Abuk sabuk ve bağlantısız mesajlarıma ve elektronik postalarıma cevap vermekten tut da, elimden tutup bir hayran kitlesi olu turmama kadar. Bandit Yayıncılık'ı temsil etmekten gurur duyuyorum. Bana fırsat verdiğiniz için te ekk rl r.

Damaris Cardinali - *Sonsuza Dek Benim*'i, büyük bir risk alarak sana g ndermemle ba layan şey, müthiş bir arkada lığa dönüştü. Senin ve Good Choice Reading Reviews'ın bana sunduğu desteğe teşekkür yetmez.

Beth Suit - Vay canına. Bizi tanıştıran Jillian'a te ekk rl r, bunun için ona m te    kirim. Hayatımda olman, benim için bir l tuftu. *Sonsuza Dek Benim* romanında  stlendiğin zor i ler için çok teşekkür ederim. Seninle uzun ve dolu dolu bir arkada lığım olmasını bütün kalbimle istiyorum.

Sarah Hanson - Yeteneğinin beni deh ete d    rd ğ n  söylemek az gelir. Yaptığın  ey, *Sonsuza Dek Benim* romanını hayata ge irmen, harika. Sana asla tam olarak teşekkür edemem ve m kemm l kitap kapağıma bakıp ağlamadan yapamam.

Fallon Clark - Kırmızı kalemine ihtiyacım olduğu her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Ve son olarak ailem; Erik, Madison ve Kassidy - Diğer odada, televizyon izlerken benim kucağımda bilgisayarımla geç saatlere kadar çalışmama katlandığınız için size teşekkür ederim. Desteğiniz, rehberliğiniz ve beni y reklendirmeniz, size aktarabileceğimden daha kıymetli. Anne, Baba ve Beth; ne yaptığıma bir bakın! Nicole ve Becky; taslağı okuyup geri d n    yaptığınız için te-

şekkürler. Jenn Sy; verdiğin cesaret sınır tanımıyor.

Jen Howell - Kitabın basımından önceki kopyasına sahip olan ve eleştiren ilk kişisin. Liam'ı emanet edebileceğim daha iyi bir insan bulamazdım.

Büyükannem ve Ryan - Sizi çok özledim. Keşke hayatta olup bu kitabı görebilseydiniz.

Bütün okuyuculara, eleştirmenlere, blog yazarlarına ve diğer yazarlara teşekkürler.

YAZAR HAKKINDA

Büyükannesi ona, istediğinde her şeyi yapabileceğini söyledi ve o da yaptı.

Aslında Kuzebatı Pasifikli olup şu anda eşi ve iki kızıyla, güzel Vermont'ta yaşamaktadır. Ayrıca evinde sinirli bir Jack Russell ve iki muhabbet kuşu beslemektedir.

Onu gün boyu bir masanın arkasında, toprak kullanımı hakkında konuşurken bulabilirsiniz. Geceleri, yayınlamayı planladığı hikâyelerinden birini yazar veya sahanın kenarında oturarak kızlarının basketbol oyunlarının bitmesini bekler.

Aynı zamanda, The Radians'ta kitap eleştirmenidir.

www.twitter.com/HeidiJoVT

www.facebook.com/HeidiMcLaughlinAuthor

<http://heidimclaughlinauthor.blogspot.com/>